

Mộng Yêu

Kim Aveland

KIM Y DẠ HÀNH

MỘNG YÊU

Tác giả: Kim Y Dạ Hành

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

MỘNG YÊU

Tác giả: Kim Y Dạ Hành

Dịch giả/Editor: [L.A]_Kai'Sa Team

Designer: [L.A]_Cỏ Chiêu Nghi

Thể loại: 1Vs1, 21+, Cao H, Cổ đại, H văn - Thịch văn, HE, Hiện đại, Huyền Huyền, Xuyên nhanh, Ngôn tình, Ngọt, Sắc, Sạch, Sủng, Thanh xuân vườn trường,

Tổng chương: 24

Tình trạng: Đã hoàn thành

Văn án: Lâm Kim lại nằm mơ, đó lại là một giấc mơ đầy sắc khí, đối tượng lại là hắn - một người đàn ông có tướng mạo vô cùng tốt.

Cô cho rằng đầu óc mình có vấn đề, ngày nào cũng mơ phải những giấc mơ vừa hoang đường vừa khiến tinh thần người ta phải tê dại. Bác sĩ tâm lí nói chẳng qua là do cô chịu áp lực lớn.

Từ sau khi Lâm Kim uống thuốc, hắn vẫn xuất hiện trong mơ, nhưng lần nào cũng không nhận ra cô. Xem ra hắn cũng chỉ là nhân vật A Kim giả tưởng trong giấc mơ của cô thôi. Giấc mơ xấu hổ như vậy quả thực khiến người ta phải mê đắm. Thế nhưng sao bỗng có một ngày, hắn lại túm tay cô hỏi: "Lâm Kim?"

Ở thực tế là sư tử năm ba đại học không tiếng tăm gì và học đệ gà con năm hai đang oanh tạc giới giải trí.

Vì để khai sáng tâm hồn và ăn chút thịt nên hi vọng mọi người cũng được vui vẻ.

Có thể xem đây là thể loại xuyên nhanh, hoặc cũng có thể xem đây là những câu chuyện nhỏ độc lập~

Giấc mơ thứ nhất là về nha hoàn thông phòng ngốc nghếch và tiểu thiếu gia xấu xa với vẻ mặt không biến sắc.

Giấc mơ thứ hai là về đạo tặc có kỹ năng biến thân và tướng quân quyết lập chí bắt nàng.

Giấc mơ thứ ba là về thanh xuân vườn trường, hai bạn cùng bàn cùng đánh lấu.

Giấc mơ thứ tư là về muội muội của hoàng hậu và đối tượng công trình sư máy móc khá thân cận.

Giấc mơ thứ năm là về tiểu tướng quân nữ phẫn nam trang và hoàng đế.

Giấc mơ thứ sáu là về nam nữ giới tu tiên hiện đại gương vỡ lại lành.

Giấc mơ thứ bảy là về nữ tổng tài bá đạo và tiểu thịt tươi thanh thuần.

1vs1 rất nhiều thịt.

Mục lục:

[Phần 1 - Giấc mộng thứ nhất: Nha hoàn thông phòng VS Đại thiếu gia](#)

[Phần 1 - Giấc mộng thứ nhất: Nha hoàn thông phòng VS Đại thiếu gia 2](#)

[Phần 1 - Giấc mộng thứ nhất: Nha hoàn thông phòng VS Đại thiếu gia 3](#)

Hiện thực 1

Phần 2 - Giác mộng thứ hai: Đạo tặc có kỹ năng biến thân X Tướng quân lập chí bắt nàng

Phần 2 - Giác mộng thứ hai: Đạo tặc có kỹ năng biến thân X Tướng quân lập chí bắt nàng 2

Phần 2 – Giác mộng thứ 2: Đạo tặc có kỹ năng biến thân X Tướng quân lập chí bắt nàng 3

Hiện thực 2

Phần 3 - Giác mơ thứ ba: Thanh xuân trường học, ăn lẩu trong phòng học với bạn cùng bàn.

Phần 3 - Giác mơ thứ ba: Thanh xuân trường học ăn lẩu trong phòng học với bạn cùng bàn 2

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng thân cận của nàng

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 2

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 3 (Play đạo cụ)

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 4 (Play đạo cụ)

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế 2

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế 4

Hiện thực 3

Phần 6 - Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mền VS nam ngạo kiều

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mền VS nam ngạo kiều 2

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mền VS nam ngạo kiều 3

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mền VS nam ngạo kiều 4

Phần 7 – Giác mộng thứ 7: Nữ tổng tài bá đạo và tiểu thị tơi thanh thuần

Kết thúc

Phần 1 - Giác mộng thứ nhất: Nha hoàn thông phòng VS Đại thiếu gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Ashe

Lâm Kim là tiểu nha hoàn của Hường gia, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, mỗi ngày đều vô cùng siêng năng thật thà làm việc của mình, là một tiểu nha hoàn vô cùng chuyên nghiệp. Diện mạo của nàng không tính là kinh diễm, nhưng có một gương mặt tròn nhỏ nhắn trắng nõn, không cần bôi son phấn cũng hồng hào phơn phớt làm người ta muốn cắn một cái. Làn da rất trắng, ngoài điều đó ra, nàng cảm thấy mình không còn điểm nào đặc biệt khác.

Chính nàng cũng không nghĩ ra, tại sao bổng chốc nàng lại được chọn làm nha hoàn thông phòng của tiểu thiếu gia. Nàng không xinh đẹp, dáng người cũng bình thường, sao nàng lại có được vinh dự này?

Trong tiếng chúc mừng của đám tiểu tử muội, Lâm Kim cảm thấy mờ mịt và sợ hãi. Chúc vụ nha hoàn thông phòng này làm những việc gì nhỉ. Tiểu thiếu gia Hường gia Hường Ca mà nàng hầu hạ nhỏ hơn nàng một tuổi, mùa hè năm nay mới tròn mười sáu.

Hường phu nhân nghĩ đã đến lúc để chàng hiểu việc đời rồi, tránh cho chàng mỗi ngày không phải đọc sách thì cũng là đọc sách, suốt ngày lạnh lùng giống như tảng băng. Hường phu nhân chọn tới chọn lui, rốt cuộc chọn

được Lâm Kim. Hường phu nhân muốn con trai mình thông hiểu sự tình, lại không muốn chàng trầm mê nữ sắc. Đương thời đang thịnh hành kiểu tiểu mỹ nhân eo nhỏ, yếu ớt cần được che chở. Dung mạo của Lâm Kim không quá sắc sảo lại hơi tròn trịa, dáng người rất tốt, cực kỳ tốt. Lâm Kim cứ thế vinh dự nhận chức.

Hường phu nhân đặc biệt phái ma ma bên cạnh mình nhanh chóng tới truyền dạy ít thắc mắc cho nàng. Còn để lại cho nàng mấy bức xuân cung đồ trần trụi. Lâm Kim xem xong xấu hổ mặt đỏ tim đập, trái tim rất lâu không thể bình tĩnh lại. Lúc nam tử và nữ tử ở chung dĩ nhiên phải làm loại chuyện mắc cỡ này. Mặc dù sợ hãi, nhưng nàng vẫn phải bắt đắ dĩ mà làm.

Trời đã tối, nha hoàn thông phòng mới nhậm chức đang hầu hạ chủ tử nhà mình rửa chân, sau khi để lại một ngọn đèn, cẩn thận từng li từng tí bò lên giường của tiểu thiếu gia Hường Ca.

Ánh nến xua tan đêm tối, tiểu thiếu gia Hường Ca xoa mái tóc đen nằm trên giường, lặng lẽ nhìn Lâm Kim, không nói một lời. Vẻ mặt thuần khiết tựa như không hề biết bọn họ sẽ làm gì tiếp theo, rõ ràng phu nhân đã nói trước mặt chàng từ sau này Lâm Kim sẽ là người thông phòng của chàng. Chỉ là Hường Ca thiếu gia lớn lên rất đẹp, chỉ cần nhìn nàng thôi Lâm Kim đã có phần chịu không nổi.

Lý do Lâm Kim bị đám tiểu tử muội hâm mộ ghen ghét thù hận, chính là bởi vì vẻ ngoài vô cùng đẹp của thiếu gia Hường Ca. Mặt như quan ngọc, đôi mắt đào hoa sâu như đầm nước tĩnh lặng, sống mũi thẳng tắp, miệng như cánh hoa. Khuyết điểm duy nhất chính là ít nói, lại còn lạnh như băng khiến người khác vừa nhìn trong lòng tự nhiên sẽ sinh ra kính ý, không dám tùy tiện thất lễ.

Lâm Kim cảm thấy hiện giờ bản thân đang chuẩn bị làm nhục thiếu gia nhà mình. Chính mình dung mạo tầm thường, có tài đức gì để có thể gánh vác trách nhiệm quan trọng như vậy.

Không bằng... Cứ như vậy?

Lâm Kim cười cứng nhắc.

“Thiếu gia... Em...”

Hương Ca chỉ lặng thinh chớp chớp đôi mắt đẹp, cũng không có động tác gì. Vô tình, hai người lại nhìn nhau.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Lâm Kim nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của thiếu gia nhà mình ở khoảng cách gần, ngây dại. Tay vô thức chạm vào cơ thể của Hương Ca. Sau khi nàng ý thức được tay mình đang đặt trên lồng ngực của Hương Ca, nàng ngây ngẩn cả người.

Được rồi, bước tiếp theo nên làm thế nào...

Đi thôi, đến cũng đã đến. Móng vuốt heo còn có gan sờ lên người thiếu gia, nàng vẫn nên cẩn thận làm xong việc cần làm thôi.

Dựa, dựa theo xuân cung đồ, trước tiên nàng nên cởi y phục cho thiếu gia.

Lâm Kim là người hầu hạ thiếu gia số một, việc như cởi y phục tất nhiên làm rất trơn tru.

Nhưng mà, chưa đợi nàng tháo áo lót mỏng của thiếu gia ra, Hường Ca đã bắt lấy móng heo nhỏ của nàng.

Thảm rồi thảm rồi, thiếu gia không đồng ý để nàng làm nhục chàng sao?

Lâm Kim lập tức đỏ mề hôi lạnh, đầu óc trống rỗng.

Hường Ca khẽ mở môi mỏng: “Ngươi trước.” Giọng nói của chàng trầm thấp lại rõ ràng.

“Dạ, thiếu gia.” Sau khi Lâm Kim dịu dàng ngoan ngoãn đáp lời, mới đột nhiên phản ứng lại. Thiếu gia không phải đuổi nàng đi, mà là nói hai chữ ‘ngươi trước’? ? ? Không phải bảo nàng cởi y phục trước chứ? ? ? Đầu óc Lâm Kim xoay chuyển không đủ nhanh, đành phải ngập ngừng thu tay lại, đặt lên người mình.

Đầu tiên nàng cởi áo khoác trên người, tiếp theo đến trung y bên trong. Bởi vì trời nóng, Lâm Kim cũng không mặc nhiều lớp. Thoáng cái trên người

chỉ còn lại quần lót và cái yếm màu xanh nhạt. Nàng nuốt một ngụm nước bọt, xấu hổ cúi nót xuống.

Sau đó nàng nghe thấy thiếu gia nhà mình không đứng đắn nói: “Tiếp tục.”

-- Còn phải tiếp tục ư.

Da đầu Lâm Kim tê dại, không biết làm cách nào kìm nén cảm giác xấu hổ sâu trong lòng, hối hận vì sao vừa rồi mình không thổi tắt ngọn nến cuối cùng kia đi.

Mệnh lệnh của thiếu gia, Lâm Kim không dám cãi lời.

Lâm Kim chậm chạp cởi bỏ cái yếm xuống, một cặp thỏ lớn trắng nõn xinh đẹp đáng yêu nhảy ra ngoài, sau khi nàng cởi luôn quần lót, hai cánh tay không biết nên che lại phía trên hay là bên dưới.

Đôi mắt của Hướng Ca vẫn cứ như không hề bận tâm, yên lặng nhìn nàng.

Lâm Kim biết hiện giờ toàn thân đang nóng muốn phát bỏng, rất xấu hổ.

“Không, đừng nhìn em.” Nàng thật sự không chịu nổi nữa, muốn tóc chiến tóc thẳng, cơ thể trần truồng cứ vậy cởi y phục của Hường Ca ra.

Hường Ca vốn chuẩn bị đi ngủ, y phục chỉ mặc một lớp, hơn nữa mặc dù không di chuyển, nhưng cũng phối hợp để nàng cởi đồ.

Lần này cả hai người đều trần trụi, Lâm Kim thậm chí càng mắc cỡ hơn. Nàng cố lấy dũng khí tự nói với mình, tất cả mọi người đều cởi hết, không có gì to tát cả! Lúc này Hường Ca bỗng nhúc nhích, một tay nâng má, tì trên ngọc chằm, đôi mắt đẹp khẽ rủ xuống. Lâm Kim sắp khóc đến nơi rồi, cố gắng nhớ đến trình tự trong xuân cung đồ, không dám nhìn sắc mặt của Hường Ca.

Cơ thể nàng nhích xuống, đến bên đùi Hường Ca, dời mắt nhìn vật thể mềm mại đang nằm giữa hai chân chàng. Nó có màu hồng phấn, ẩn trong bộ lông đen xoắn lại, bên cạnh còn có hai viên tròn tròn.

Thật sự là, không khó coi.

Lâm Kim biết rõ phải nhét thứ này vào trong cơ thể mình. Nàng còn chưa hiểu phải làm như thế nào. Vật này mềm như vậy, phải tiến sao đây? Nàng cúi thấp đầu, đến gần, còn run rẩy đưa tay sờ nhẹ, có chút mùi vị nhàn nhạt khó tả, cũng không khó ngửi. Nàng thuận tay néo néo, không ngờ vật kia cảm giác được, dường như “phụt” một tiếng sung huyết dựng thẳng, đập vào gương mặt nhỏ bé mềm mại của Lâm Kim.

Lâm Kim bị đập đến sững sờ, tay vẫn còn nắm thứ kia. Rõ ràng đã dựng đứng, nhưng vẻ mặt của Hường Ca vẫn không gọn sóng như trước, chỉ có đôi mắt đẹp càng rũ xuống thấp hơn.

Lâm Kim cảm nhận được độ nóng của vật kia, tiếp tục dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ, lần này cũng không dám néo nữa. Được rồi, bước tiến theo chính là nhét vào! Vẫn rất đơn giản nhỉ!

Lâm Kim tự động viên mình trong lòng, nhắm mắt lại, hít sâu một cái.

Nàng trèo lên người Hường Ca, yếu ớt ngồi giữa hai chân chàng, còn sợ mình đè lên chàng.

Nàng lau mồ hôi trên trán, hai tay cầm đồ vật kia, muốn nhét nó vào trong người mình. Nhưng mà nhét vào đâu? ? ?

Chỗ nào trên người nàng có lỗ?

Trong xuân cung đồ vẽ cái lỗ trên người thiếu nữ ở chỗ nào? Lâm Kim dừng lại, sự nghiệp chuyên nghiệp bị đả kích. Nàng đành phải cười gượng buông vật kia của Hường Ca ra trước, đặt mông ngồi xuống bên cạnh, nghĩ mình phải nghiên cứu trước một chút.

“Thiếu gia... Em không tìm thấy chỗ.” Bối rối nói ra những lời thẹn thùng làm gương mặt vốn dĩ đã đỏ đến nhỏ máu của Lâm Kim càng đỏ hơn.

“Đề ta đến.” Giọng nói lạnh lùng lúc này dường như có chút gì đó khác biệt.

Không đợi Lâm Kim kịp phản ứng, nàng đã bị đặt lên giường, còn gối lên ngọc chẩm của thiếu gia. Thiếu gia ngồi giữa hai chân nàng, nghiêm túc tách hai chân nàng ra, ánh mắt giống như ngày thường đọc sách, nhìn vô cùng nghiêm túc. Thiếu gia vẫn luôn nghiêm túc như thế.

Tay của chàng lạnh buốt, cứ thế xoa nhẹ hoa huyệt của Lâm Kim. Chỗ kia của Lâm Kim cũng giống như người nàng, mũm mĩm trắng nõn non nớt, cảm giác không tẻ, lông mọc thưa thớt tinh tế.

“Hay là em tự mình tới nhé!” Lâm Kim run lên, nàng muốn ngăn hai bàn tay kia lại. Hướng Ca không trả lời, hai tay đi xuống, giống như đang nghiên cứu thứ gì. Chàng nghi hoặc chọc chọc, cảm giác mềm mại, lại xoa nắn vài cái. Sau đó chàng thấy hơi ẩm ướt. Chàng đẩy hai cánh hoa đầy đặn kia ra nhìn thật kỹ. Tay phải của chàng theo dòng nước ướt át kia, chạm vào một miếng thịt mềm mại, theo bản năng khêu khêu.

Chỉ nghe Lâm Kim yếu ớt “um” một tiếng.

Chàng lại gậy một chút.

Lâm Kim cũng không biết đây là cảm giác kỳ lạ gì, chỉ muốn tìm thứ gì đó che mặt lại. Hướng Ca là một học sinh thông minh, lúc trước chàng đã xem

tranh vẽ, vẫn còn đang nghĩ Lâm Kim và trên sách khác nhau. Chàng đã vô sự tự thông (*) đặt ngón tay thon dài của mình vào nơi mềm mại kia, nhét một đoạn ngón tay vào trong. Chàng cảm thấy ngón tay mình bị thịt mềm hút chặt, không tự chủ tiến về trước một chút.

(*) Vô sự tự thông: Không thấy cũng tự thông tỏ.

Lâm Kim cam chịu đời ánh mắt đi, đợi thiếu gia của nàng tới khám phá. Nhưng mà cơ thể đột nhiên bị thứ gì nhét vào, có chút căng ra hơi khó chịu. Đau cũng không phải, chỉ là lạnh lẽo.

Lúc Hường Ca cắm cả ngón trở vào, Lâm Kim khẽ ngậm một tiếng.

“Ta đoán, hẳn là nơi này.” Khóe miệng của chàng khẽ cong lên, giống như cảm thấy thú vị. Ngón tay chàng ở bên trong co duỗi một chút, làm cả người Lâm Kim giật bắn một cái.

“Đừng...” Lâm Kim hơi sợ.

Hường Ca rút ngón tay của mình ra, ngón tay dính mật dịch cứ thế xoa nắn bên ngoài lỗ nhỏ của nàng.

Kích thích đến mức ngón chân Lâm Kim cũng bắt đầu co lại. Sau khi chàng xoa nắn xong, giống như lại bị hai con thỏ trắng lớn của Lâm Kim hấp dẫn. Tay của chàng đã không còn lạnh buốt như vừa rồi, có lẽ là được truyền

hiệt độ từ Lâm Kim. Chàng cứ thế xoa bóp ngực Lâm Kim, có thể là thấy cảm giác rất tốt, lại nheo vài cái. Hai cánh tay xoa bóp cặp thỏ trắng, giống như đang nhào bột.

Lực tay của chàng không nặng, nhưng cũng không nhẹ. Thịnh thoảng còn miết hai nụ hoa nhỏ của Lâm Kim. Trong lòng Lâm Kim tuyệt vọng, cuối cùng mở miệng nói: “Thiếu gia, muộn rồi, không bằng...”

“Hửm?” Hương Ca nghiêng đầu, cuối cùng vẫn dời sự chú ý đến chuyện nên làm tối nay. Chàng lại từ hơi nước mà tìm được cái động nhỏ mới phát hiện kia, hứng thú nhét tay vào móc móc.

Vành mắt Lâm Kim cũng bị kích thích mà đỏ lên.

Sau khi rút ngón tay ra, chàng không nhanh không chậm cảm vật cứng của mình, tiến vào hang động vừa phát hiện. Chỉ có điều lại gặp trở ngại, lúc đi vào, chàng không nhịn được dừng lại nhíu mày, thật sự có một chút đau đốn, siết chặt. Lâm Kim cũng đau, nhưng còn có thể chịu được, thậm chí còn hơi nóng vội. Dù sao chết sớm chết muộn đều là chết, không bằng tốc chiến tốc thắng. Ngày mai nàng phải dậy sớm, xong nhanh rồi còn về đi ngủ.

Nàng quyết định tự mình đến. Vì vậy nàng đỡ lấy vật kia, cảm thấy kinh hãi bởi kích thước của nó, chẳng trách lại cảm thấy đau nhức. Sau đó nàng tiến lên từng bước, một tay đặt lên lưng thiếu gia, để chàng nhích xuống. Trong chốc lát, cơn đau xé rách khiến Lâm Kim thật sự rơi lệ.

-- Đau, đau quá!

Nàng đau đến nỗi muốn cuộn người lại, nhưng Hương Ca vẫn còn vững vàng ngồi trên người nàng, nàng không thể đứng dậy.

Không được, nàng vội vã lùi về sau, muốn thoát khỏi cái thứ làm mình đau nhức kia. Nhưng nàng phát hiện, nàng khẽ di chuyển sẽ càng đau hơn.

Hương Ca cũng đau, nhưng không có cách nào từ chối khoái cảm, tiếng rên rỉ trầm thấp bật ra khỏi cổ họng.

Lâm Kim muốn rút lui, Hương Ca cũng hạ thấp xuống theo, không hề rút ra chút nào.

Sau khi bọn họ giăng co trong chốc lát, Hương Ca đột nhiên cố gắng chuyển động, chậm rãi lui ra ngoài. Trong lòng Lâm Kim buông lỏng, cảm thấy việc này có lẽ có thể kết thúc. Không ngờ thứ kia của Hương Ca còn chưa rút ra hoàn toàn, lại nhanh chóng tiến về phía trước, nhét vào càng sâu.

Lâm Kim không dám nói gì, nước mắt lưng tròng.

Bởi vì trước đây Hương Ca chưa từng cảm nhận được khoái cảm, vật của chàng nhanh chóng bắn vào bên trong, nhiệt độ không thuộc về nàng làm Lâm Kim vô thức vặn vẹo cơ thể.

Lâm Kim cảm thấy, việc này có lẽ đã kết thúc, rốt cuộc có thể trở về đi ngủ. Nàng rung rung nước mắt ngẩng đầu nhìn chàng, lại phát hiện lông mày chàng khẽ nhíu, giống như có chuyện gì không hài lòng.

Lập tức, nàng liền cảm thấy thứ vốn dĩ đã mềm xuống bên trong mình lại bắt đầu cứng lên, lấp đầy lần nữa. Hướng Ca bắt đầu di chuyển, chậm rãi đi vào, lại đi ra, đi vào, lại đi ra, tốc độ dần dần nhanh hơn. Hai tay chàng còn giống như đang chơi đùa, xoa bóp bộ ngực sữa của Lâm Kim.

Tiếng kêu của Lâm Kim bị va chạm tan thành những mảnh vụn, nàng lấy tay che mắt, dường như làm vậy có thể che đậy cảm giác xấu hổ của mình.

Sau khi nàng bị làm nóng một lần nữa, đầu óc choáng váng còn lớn gan ôm lấy vòng eo rắn chắc của thiếu gia. Sáng sớm hôm sau, Lâm Kim vẫn phải mềm nhũn run rẩy, eo lưng đau xót hầu hạ thiếu gia mặc quần áo.

Quá mệt mỏi, chức vụ mới này quá thê thảm, mệt như vậy, tiền tiêu vặt hàng tháng cũng không tăng bao nhiêu.

-----oOo-----

Phần 1 - Giác mộng thứ nhất: Nha hoàn thông phòng VS Đại thiếu gia 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Ashe

Lâm Kim không được đi học, không hiểu nổi tiểu thiếu gia của mình mỗi ngày luôn là đọc sách luyện chữ, nói chuyện cũng không nói được vài câu.

Thiếu gia đương nhiên rất đẹp. Lâm Kim đã lớn đến ngần này, thiếu gia là nam tử đẹp nhất nàng từng gặp. Cho dù Lâm Kim chỉ ngẩn ngơ ngẩn nhìn, cũng có thể nhìn rất lâu, giống như một đóa ngọc.

Sau đêm đó, phải mất khá lâu cơ thể Lâm Kim mới bắt đầu thoải mái, bọn họ cũng không tiếp tục làm chuyện gì sâu xa hơn. Lâm Kim nghĩ, sau này có lẽ nhìn nhau là đủ, hi vọng về sau thiếu gia sẽ không giày vò nàng nữa.

Những lần qua lại gần đây của họ, nhiều nhất là Lâm Kim vừa mài mực cho thiếu gia, vừa không ngừng tán thưởng chữ của thiếu gia thật đẹp, vô cùng có khí khái. Nàng cũng muốn một ngày nào đó được luyện chữ... Nàng xin thề tất cả những lời này đều chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi.

Cứ thế, một ngày trời sáng khí trong nọ, sau khi Lâm Kim hầu hạ Hường Ca mặc y phục, chàng thân nhiên nói với nàng: “Đợi lát nữa, ta dạy em tập viết.”

Lâm Kim ngẩn ngơ trong chốc lát, mới nói: “Dạ, thiếu gia.” Tại sao đột nhiên lại muốn dạy nàng luyện chữ nhỉ? Mặc dù nàng ngu dốt, nhưng nàng thật sự không muốn học chữ. Nàng hầu hạ thiếu gia lâu như vậy, đương nhiên biết rõ luyện chữ không phải là việc đơn giản.

Sau buổi trưa, Lâm Kim theo Hường Ca trở vào thư phòng. Gia đình bị phá ra ngoài giữ cửa, trong thư phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Ngày mùa hè nóng bức, bên cạnh thư phòng lại là một hồ sen nở rộ, thỉnh thoảng thổi qua từng trận gió mát, cũng coi như thoải mái dễ chịu.

Hường Ca đã ngồi trên ghế học thường ngày của mình. Lâm Kim không hiểu mình phải tập viết như thế nào, chẳng lẽ phải đứng viết? Trời xanh cũng biết, nàng chỉ có thể viết mấy chữ cùng loại với trời, người chẳng hạn. Nàng cũng đã đứng ở chỗ cạnh bàn thường ngày hay đứng mài mực cho thiếu gia.

“Qua đây” Hường Ca nói.

Lâm Kim nhất thời không kịp phản ứng.

Qua, là qua đâu?

Hương Ca thản nhiên ngồi trên ghế, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng.

Ánh mắt càng bình tĩnh như vậy, càng làm nàng sợ hãi, như thể đang hỏi sao nàng còn chưa qua đây.

Lâm Kim do dự tiến lại gần một chút, đến gần cái ghế bên cạnh chàng.

“Ngồi xuống.”

Chỗ ngồi bây giờ cũng chỉ có trên đùi Hương Ca. Nàng phải ngồi trên đùi thiếu gia hay sao? Thiếu gia của nàng là có ý này ư?

Lâm Kim đành phải run rẩy nói: “Thiếu gia, nô tì có thể không ngồi ở đây không?”

“Em muốn ngồi ở đâu?”

“Nô tì... Nô tì rất nặng...” Lâm Kim ngập ngừng nói.

Hương Ca cũng không nói gì, chỉ chớp mắt nhìn nàng, Lâm Kim liền cảm thấy áy náy, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống, cơ thể cứng đờ. Nàng đã ngồi giữa hai chân Hương Ca, trùng hợp lại đè lên áo choàng màu xanh nhạt của chàng.

Lâm Kim nuốt một ngụm nước bọt, ngửi ngửi hương thơm của thiếu gia, đầu hơi choáng váng.

Hương Ca ôm Lâm Kim trong ngực, hai người bọn họ cùng ngồi trên mặt ghế tử đàn. Cái ghế không tính là nhỏ, hai người cùng ngồi lại có chút trở ngại.

“Cởi quần ra.”

“Dạ, tiểu...? Hả?” Lâm Kim nghi ngờ mình nghe nhầm, suýt chút nữa cả người đã bật ra khỏi vòng tay thiếu gia.

“Hửm?” Hương Ca nghi hoặc liếc mắt một cái, như thể những lời chàng nói chỉ là một câu còn hơn cả bình thường mà thôi, không hiểu tại sao nàng lại kích động đến thế.

Lâm Kim đành phải nghẹn lại những lời định thốt ra, nàng dường như cũng không có gì để nói, đầu óc giống như một mớ hỗn độn.

Nàng phát hiện tiểu thiếu gia mình vẫn luôn cho là đoan chính có lẽ là một kẻ biến thái, một tên đại biến thái! Không mặc quần lót gì chứ, nàng, sao nàng có thể làm được!

Chuyện này quả thật là... Quả thật là..

Bây giờ là ban ngày ban mặt, cửa sổ cũng chưa đóng lại.

Cả khuôn mặt Lâm Kim đỏ đến mức có thể rỉ ra máu. Nhưng nàng vẫn chậm rãi cởi bỏ quần lót màu trắng của mình, chỉ để lại chiếc váy màu hồng đào bên ngoài.

Hương Ca quần áo chỉnh tề, tóc không lộn xộn, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Ngược lại Lâm Kim ở trong lòng chàng, sắc mặt ửng đỏ, quần áo lộn xộn. Tay nàng cũng không biết nên đặt ở đâu.

Hương Ca thân nhiên vén làn váy của Lâm Kim lên, bên dưới làn váy màu hồng trống không, chỉ có cặp chân đầy đặn trắng nõn.

“Rất nghe lời đấy.” Hương Ca nhếch khóe miệng, vừa vén váy của nàng lên một chút. Tay của chàng thon dài lại lạnh lẽo, chạm vào da thịt ấm áp của Lâm Kim, khiến Lâm Kim không ngừng run rẩy.

Dường như, nàng đã biết thiếu gia của mình muốn làm gì rồi? Chàng ấy muốn bạch nhật tuyên dâm (*).

(*) Bạch nhật tuyên dâm: Ban ngày ban mặt làm chuyện ư ư a a (ㄩㄨㄩ)

Lâm Kim sợ, muốn mặc quần của nàng vào ngay.

“Không phải ngày thường em nói muốn luyện chữ sao? Tại sao còn chưa bắt đầu?” Tiếng thì thầm trầm thấp làm da đầu Lâm Kim tê dại.

Nàng rất oan ức, không nói đến việc nàng có thật sự muốn luyện chữ hay không, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình phải không mặc quần viết chữ. Bây giờ nàng chỉ muốn đứng lên khỏi người Hướnɡ Ca, cảm giác này có hơi đáng sợ.

Phía sau là mùi hương quen thuộc của thiếu gia, là mùi hương nàng xông cho chàng ấy.

“Nhưng, nhưng nô tì không biết nhiều chữ.”

“Chữ Hướnɡ có biết không?”

“Biết ạ.” Lâm Kim mừng thầm trong bụng, chữ Hướnɡ này cũng dễ viết.

“Hôm nay, ta dạy cho em viết chữ "Ca".

Vẻ mặt Lâm Kim đơ ra, mặc dù nàng không biết chữ, nhưng cũng đã thấy qua. Chữ này và chữ Hương không cùng một độ khó. Rõ ràng là muốn làm khó nàng.

Trước mặt nàng bây giờ chính là tờ giấy Tuyên Thành trải rộng và bút lông.

Hương Ca múa bút như rồng bay phượng múa, viết một chữ “Ca” lên giấy.

“Dựa theo viết đi.”

Chàng dựa sát vào, mỗi lần chàng nói một lời, cảm giác hơi nóng cũng phả vào lỗ tai của nàng.

Nàng có thể làm gì đây, nàng cái gì cũng không thể làm, đành phải bắt đầu cầm bút, dựa theo chữ trên giấy, bắt đầu viết lên một tờ khác. Chữ viết của nàng đương nhiên rất xấu, bút không biết phải cầm thế nào, chữ cũng không biết, cuối cùng quậy thành một đống mực.

“Thất bại rồi.”

Lâm Kim biết mỗi tờ giấy Tuyên Thành có giá không thấp, tất nhiên là đối với nha hoàn như nàng.

“Thật xin lỗi... Thiếu gia, em...”

“Cởi thêm một thứ nữa.”

Nàng chưa kịp ngẫm nghĩ, váy đã bị vén lên.

“Thiếu gia!”

Rõ ràng là động tác phóng dăng, chàng ấy lại không hề có tí cảm giác sai trái nào. Dường như chỉ đơn giản là vén váy lên mà thôi. Nhưng Lâm Kim cảm thấy lạnh lẽo lại có chút kỳ quái. Nàng thậm chí cảm giác được nhụy hoa của mình đã bắt đầu tiết ra mật hoa. Nàng trở nên căng thẳng, trên gáy rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Thiếu gia! Nô tì đứng lên đã! Nếu không em sẽ làm dơ áo choàng của người!”

Trên y phục màu xanh nhạt đã có vệt nước nho nhỏ, Lâm Kim không dám nhìn kỹ.

“Nghiêm túc.”

Cái gì nghiêm túc hay không nghiêm túc? Váy cũng bị vén lên rồi. nàng làm sao có thể tập trung được nữa?

“Em cởi, cởi một thứ ra trước đã.” Lâm Kim rút cuộc tìm được cơ hội đứng lên, cởi áo ngoài của mình ra. Nhưng không được bao lâu, nàng cũng không biết như thế nào, lại trở về trạng thái vừa rồi, thậm chí làn váy càng bị kéo lên cao hơn.

Hôm đó trời tối đen, Hương Ca chưa thấy rõ hoa huyệt của nàng trông như thế nào. Hiện giờ có thể nhìn rõ rồi, Hương Ca cảm thấy hài lòng. Làn váy của Lâm Kim đã bị kéo lên cao, mặc hay không mặc cũng chẳng khác nhau nhiều lắm.

Lâm Kim tiếp tục cố gắng cầm bút lông học viết chữ “Ca” nhiều nét khó nhìn kia.

Mà Hương Ca đã đặt ngón tay mình phía trên hoa huyệt của nàng. Thiếu gia nhẹ nhàng chạm một cái, động tác rất nhẹ. Lâm Kim bởi vì bị chàng chạm vào, không tự chủ được run lên mãnh liệt. Cảm giác này thật sự vô cùng kỳ dị. Nàng không thể nào diễn tả đó là cảm giác gì.

Không biết có phải nam nhân đối với loại chuyện này đều vô sự tự thông hay không.

Ngón tay của chàng đã trượt xuống nơi ẩm ướt, chạm vào mật hoa, còn nhích lên, xoa nhẹ hạt đậu nhỏ của nàng. Hạt đậu nhỏ rất đáng yêu. Màu đỏ tươi. Chàng chạm vào một cái nó sẽ run rẩy.

Cầu báu vật, cầu trần trâu?

-----oOo-----

Phần 1 - Giác mộng thứ nhất: Nha hoàn thông phòng VS Đại thiếu gia 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Ashe

Hồng một trang giấy cời một kiện y phục, đây chính là trừng phạt.

Lâm Kim vẫn đang kiên trì cầm bút viết chữ, ngón tay của Hương Ca cũng chưa từng ngừng chơi đùa Lâm Kim.

Luyện chữ đối với nàng mà nói vốn đã khó, sau lưng còn có một người nghiêm túc đùa bỡn cơ thể nàng, khó càng thêm khó. Ngồi trên người một nam nhân, nàng làm kiểu gì cũng không thấy thoải mái, nhưng lại không dám đứng lên trở mặt làm thiếu gia nhà mình tức giận.

Chẳng mấy chốc nàng đã mất đi phòng tuyến còn lại duy nhất, lớp váy sau cùng cũng bị cời bỏ, cái yếm gì đó sớm đã không còn trên người. Cơ thể nàng cứ trần truồng như vậy ngồi trên người Hương Ca.

Mà nàng còn bị ép buộc cầm bút viết chữ, nàng biết cho dù thế nào mình cũng sẽ không viết được. Nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, đâu biết được mặt

chữ. Huống hồ lại là chữ “Ca” quá nhiều nét.

Viết cái gì chứ? Thiếu gia căn bản là đang bắt nạt người ta. Nàng vừa tức vừa sốt ruột, một trang giấy lại hỏng. Thế nhưng hiện tại y phục của nàng đều đã cởi hết, còn có thể cởi cái gì đây? Chẳng lẽ lấy tóc của nàng quấn lại hay sao?

Nàng không ngờ tới, Hường Ca ở sau lưng lại im lặng cởi bỏ một kiện y phục của mình.

Chàng cởi áo ngoài ra, chỉ còn lại áo lót màu trắng bên trong. Khoảng cách giữa bọn họ bởi vì mất đi một kiện y phục mà càng thêm gần.

Lâm Kim vẫn là lần đầu tiên giữa ban ngày ban mặt trần trụi ngồi trên ghế, sau lưng còn kề sát một nam nhân. Chỉ cần nghĩ tới việc lúc này nàng đang khỏa thân, nhiệt độ trên mặt lập tức tăng lên.

Nàng muốn cố gắng chăm chỉ tiếp tục viết. Nhưng cho dù nàng nỗ lực thế nào cũng không thể viết tốt được, nước mắt trên mặt sắp chảy xuống đến nơi rồi.

Một trang giấy lại hỏng, cùng với tiếng cười khẽ, Hường Ca cũng cởi bỏ quần của mình. Hiện giờ nửa người dưới của họ đều đã trần trụi, dán chặt vào nhau.

Nàng có thể cảm nhận rõ chàng đang cứng lên, còn có nhiệt độ nóng bỏng.

Tay Hương Ca không hề ngừng lại, nhẹ nhàng làm loạn trên lưng nàng, lại chạm vào eo, mân mê tới rốn của nàng. Dường như chàng phát hiện vị trí giữa hai chân nàng là có cảm xúc tốt nhất, làn da bên trong đùi rất non nớt, mềm mại giống như đậu hũ.

Vì vậy Hương Ca liên tục quanh quẩn giữa hai chân Lâm Kim, chọc cho nàng ngứa ngáy đến tận đáy lòng.

Ngay cả tượng đất cũng có lúc nổi nóng, rốt cuộc nàng tức giận ném cây bút đi, quay đầu hỏi: “Thiếu gia, cuối cùng thì người muốn làm gì?”

“Dạy em.”

“Nhưng mà...” Khí thế “hợp tình hợp lý” của chàng làm Lâm Kim chùn bước.

“Nhưng mà cái gì?”

Lúc nàng nói chuyện, một ngón tay thon dài đột nhiên cắm vào nơi ướt át kia. Nàng bất giác rên khẽ.

Chàng bắt đầu dùng ngón tay rút ra chọc vào.

Lâm Kim uốn éo muốn tránh khỏi ngón tay chàng. Nhưng phiền nỗi nàng ngồi trên ghế, không thể di chuyển.

Hương Ca thoạt nhìn gầy yếu như thế nhưng sức lực lại không hề nhỏ. Chàng dùng một tay đâm vào hoa huyết của nàng, tay kia gắt gao trói chặt chân nàng.

“Tiếp tục viết.”

Nàng đành phải tiếp tục, nhưng nào có thể viết nổi.

Chẳng mấy chốc, ngón tay thứ hai cũng cắm vào, bên trong lại càng tăng thêm cảm giác.

Nàng nhú mào, muốn cố nén không lên tiếng. Cho dù bên ngoài chỉ có hồ sen nhưng trong lòng nàng vẫn vô cùng sợ hãi. Nếu bị người khác nhìn thấy, nghe thấy được, phải làm thế nào đây. Gã gia đình kia còn canh giữ ở bên ngoài đây.

Ngược lại, Hương Ca rất hứng thú với phản ứng của nàng, cảm thấy thật thú vị.

Bộ dạng đỏ bừng của nàng rất đáng yêu. Da thịt trắng sữa, bên trong lộ ra màu hồng nhạt, giống như hoa đào nở rộ ngày xuân, làm cho người ta không nhìn được muôn tàn phá.

Trên thực tế chàng cũng làm vậy, vuốt ve từng tấc da thịt của Lâm Kim. Chàng còn thích vành tai của nàng, mượt mà, cảm giác như bạch ngọc. Trước tiên đưa lưỡi liếm một cái, ừm, không có vị gì.

Nói đến bạch ngọc, chàng có rất nhiều bút, trong đó chàng thích nhất chiếc được làm bằng bạch ngọc.

Chàng đưa tay lấy cây bút bạch ngọc mà mình yêu thích trong ống đựng, nhúng qua nước một lần.

Sau đó chàng liền cầm bút, động tác chậm rãi, quét qua vành tai nàng, đến cổ, xuống xương quai xanh, tới trước hai quả anh đào trên ngực, rồi đến rốn. Sau đó đi xuống nơi thần bí nhất.

Đầu bút dính nước, để lại từng vệt ướt những nơi nó lướt qua.

Sau cùng chàng dừng lại trên đùi nàng, dùng bút vẽ một đóa hoa đào, từng cánh từng cánh lại từng cánh, thật thú vị.

Tiếp theo đầu bút kéo đến hoa khâu, chơi đùa với hạt đậu nhỏ của nàng một lúc, lại thuận kheo kheo hờ đi xuống.

Tiểu huyết đang mở ra chờ chàng, Hường Ca chơi vài vòng trước cửa động.

Lâm Kim hít một hơi, bắt lấy tay chàng.

“Không, không cần.”

Hường Ca thế mà lại thật sự thu tay về.

Không ngờ Lâm Kim vừa mới thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng tay chàng ra, chàng liền xoay đầu bút, cứ thế cắm vào tiểu huyết. Động tác của chàng cũng không nhanh, chậm rãi đút vào rồi lại rút ra. Bút bạch ngọc lạnh như băng, tiến vào vách tường ấm áp, giống như băng hỏa đối lập.

Nước mắt Lâm Kim thật sự rơi xuống.

“Lạnh không?”

“Lạnh.” Lâm Kim nhỏ giọng trả lời, còn mang theo chút nức nở.

Hương Ca tiếp tục chơi đùa một lúc, cuối cùng rút bút bạch ngọc ra, thay thế bằng côn thịt dựng đứng của chàng. Hai tay chàng ôm chặt lấy Lâm Kim.

Hiện giờ giữa bọn họ thật đúng là không có một khe hở, dán chặt vào nhau, trao đổi da thịt.

Lâm Kim cảm thấy từ trước đến giờ nàng chưa từng ngồi lên chiếc ghế nào kỳ lạ như vậy, vừa đem vật cắm vào chỗ kia của nàng, còn bắt phải viết chữ, đây là đạo lý gì. Nhưng lần này không có cảm giác đau đớn xé rách như trước, chỉ là mơ hồ đau nhức và hưng phấn. Nàng chỉ muốn vịn vịn vòng eo của mình.

Hiện giờ nàng thà làm chuyện kia, cũng không muốn tập viết nữa.

Học tập căn bản không phải việc ai cũng làm được.

Hương Ca không nói gì thêm, nàng liền đặt bút xuống, bắt đầu tự mình chủ động di chuyển, lắc lắc eo, vuốt ve lên xuống. Nàng cố gắng làm thiếu gia thỏa mãn, cho dù ở phương diện này kiến thức nàng tích góp được còn chưa đủ. Bình thường Lâm Kim chịu trách nhiệm hầu hạ tiểu thiếu gia, không phải làm nhiều việc vất vả, thể lực cũng không tốt. Chẳng bao lâu sau, nàng liền bại trận, nửa người trên yếu ớt nằm sấp trên bàn sách, nửa người dưới vẫn còn dính chặt với nhau.

Quyển rũ người khác cũng là một kỹ năng sống.

Sau đó Hương Ca buông nàng ra, để nàng nằm sấp trên bàn, chỗ kia cũng tách ra. Hai chân Lâm Kim yếu ớt chạm đất.

Lâm Kim nghĩ lần này kết thúc nhanh như vậy thật tốt, đợi lát nữa nàng còn có thể trở về ngủ trưa một giấc.

Một giây sau, cơn thối càng thêm thô to đâm thẳng vào hoa huyết còn chưa khép lại.

Bản thân Lâm Kim cũng không biết mình đã hét lớn một tiếng, đôi mắt to tròn cũng trở nên mơ màng.

Hương Ca đứng phía sau nàng, tốc độ ổn định, nhanh chóng di chuyển.

Lâm Kim đương nhiên không biết hiện giờ là lúc nào. Càng quên mất vừa rồi bản thân còn lo lắng bị người khác nghe thấy âm thanh thì phải làm sao, vô thức phát ra rất nhiều tiếng ngậm nga, cổ họng rên rỉ đứt quãng cũng bị Hương Ca đâm đến khi tan thành từng mảnh nhỏ.

Không biết trôi qua bao lâu, cuối cùng Hương Ca cũng tăng tốc chạy nước rút, để lại chất lỏng màu trắng đục trong hoa huyết của Lâm Kim. Lúc vật đó rút ra còn có thể thấy tinh dịch của chàng chậm rãi chảy ra từ tiểu huyết của nàng...

Giấc mộng thứ nhất đã kết thúc... Tiếp theo chính là thức dậy.

-----oOo-----

Hiện thực 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Diana

Lúc Lâm Kim thức giấc, đầu óc chưa tỉnh táo lắm, mơ màng không mở nổi mắt. Chuông báo thức điện thoại vẫn kêu liên hồi, là tiếng chuông khô khan của hệ thống.

Cô nhắm hờ mắt, tắt chuông báo đi.

Lúc cô thấy trần nhà màu xám trắng, cuối cùng mới kịp nhận ra mình đang trong ký túc xá. Ký ức trong mộng vừa rồi thoáng hiện lên như đèn kéo quân, cô hơi nhức đầu. Sao cô lại có thể mơ thấy mình mặc một thân cổ trang, làm chuyện như vậy với người khác chứ.

Lúc này, trời đã sáng rõ, ánh nắng xuyên qua khe rèm cửa chiếu vào phòng, trong ký túc xá không có ai.

Lâm Kim có thể cảm nhận được quần lót trong váy ngủ mình có chút ướt át, nhớp nhúa không dễ chịu.

Nhưng mà cảm giác nằm mềm nhũn trên giường, không cần xoay người hay động ngón tay thật sự rất thoải mái. Đối với cô mà nói, xuống cầu thang cũng là một chuyện rất khó khăn. Lười biếng khiến cô không muốn rời giường chút nào. Cô nhắm mắt, hồi tưởng lại giấc mơ hương diễm trước khi tỉnh dậy kia.

Chẳng biết là do trí nhớ tốt hay sao mà cô còn có thể nhớ tường tận mình đã lên giường cùng người khác trong mộng.

Cô nhớ rõ ràng tất cả mọi chi tiết, kể cả việc người kia mang khuôn mặt thần tượng của cô - Hướng Ca. Đôi mắt đào hoa và gương mặt anh tuấn giống như vậy, cô không thể nào nhầm được.

Cô vừa thẹn thùng lại xấu hổ day dứt. Mình quả thật là cảm thú!

Cách đây không lâu, cô và bạn đi du lịch, ngay dưới cây nhân duyên trứ danh đã tùy tiện nói lên nguyện vọng của mình.

Trong cuộc sống hiện thực cô không thích ai, tâm như dòng nước lặng, nên lúc đó đã nói đùa về thần tượng của mình là Hướng Ca. Nói thế nào nhỉ, Hướng Ca là người đàn ông cô yêu đơn phương đã nhiều năm. Cô thành khẩn bái lạy dưới tàng cây xong, còn ném vào hộp cầu nguyện hai đồng tiền xu. Xem ra giấc mộng này là thần tiên nói với cô, mỗi nhân duyên ấy trừ khi nằm mơ thì không còn cách nào khác để thực hiện?

Giấc mộng quả thật cũng không tệ, đầy sắc tình như vậy.

Lâm Kim có chút phiền muộn nhú mày, cô đã đói khát đến mức này sao? Tự dưng mộng xuân cũng không sao, còn dâm loạn vấy bẩn tiểu vương tử của mình. Tiểu vương tử ngây thơ hồn nhiên thuần khiết như thế, không nên có sinh hoạt tình dục kiểu ấy.

Thậm chí cô còn nhớ rõ độ nóng khi bị đâm vào, lúc bị ôm dán sát vào nhau.

Nghĩ đến đây, Lâm Kim liền đỏ mặt.

Thôi, chẳng qua là một giấc mộng chỉ có mình cô biết mà thôi. Thế giới này hẳn không có ai biết cô đã dâm loạn tiểu vương tử đâu. Giấc mơ của cô, không phải cô muốn làm gì thì làm sao, dâm loạn cậu ấy quang minh chính đại trong mơ cũng không phạm pháp.

Tiểu vương tử Hướng Ca ra mắt trong một bộ phim truyền hình vào năm mười tuổi.

Bé trai xinh đẹp trên TV có đôi mắt sáng long lanh, cái mũi nhỏ thẳng tắp, miệng màu hồng phấn, khuôn mặt ngọt ngào, còn có một đầu tóc quăn mềm mại.

Những thứ này gộp lại một chỗ có thể khiến tất cả các chị các mẹ phải gào lên, thật sự quá đáng yêu.

Trong phim Hương Ca diễn vai một quý công tử ngạo kiều* ngơ ngác, ở trong nhà cũng có thể lạc đường. Về ngoài đáng yêu cộng thêm biểu cảm hồ hững khiến cậu ấy nhanh chóng nổi tiếng.

(*) “Ngạo kiều” có nghĩa là ngoài mặt thì tỏ vẻ lạnh lùng, ương bướng nhưng bên trong là kiều người ôn nhu dịu dàng, có phần ngại ngùng, xấu hổ, có thể hiểu đơn giản là “Ngoài lạnh trong nóng”.

Bởi vì bộ phim này, cậu vẫn luôn có biệt hiệu là tiểu vương tử.

Hương Ca năm ấy vang danh trong thế giới của các chị các mẹ bím sữa.

Sau đó tiểu vương tử may mắn không bị “con dao mổ heo” thời gian phá hoại, từ khuôn mặt tròn trịa trở thành góc cạnh đẹp đẽ, đôi mắt sáng long lanh cũng biến thành đa tình nhưng đậm bạc.

Chàng trai nhỏ lạnh lùng non xanh thật sự rất đáng yêu.

Ngơ ngác cầm di động đọc một trăm từ đơn, cô liền xuống giường đi tắm nước lạnh.

Lúc này đang là kỳ nghỉ hè, các bạn cùng phòng của cô đã về nhà. Học kỳ cuối sau năm 4 đại học, cô thật sự không biết sau này mình muốn làm gì,

thể nên ở lại thi nghiên cứu. Cô không có mục tiêu, chẳng biết sau này bản thân muốn đi con đường nào. Lâm Kim là một người rất mơ hồ, nếu như có thể cô thật sự muốn trở thành hạt bụi trôi trong không trung, không có tư tưởng, không có phiền não cũng không có mục đích.

Lâm Kim là học sinh chuyên ngành biên kịch và đạo diễn học viện điện ảnh Vân Thành, mọi phương diện đều bình thường không có gì bất thường, thích ngắm những thứ đẹp đẽ giống như mỹ nữ soái ca. Đây là một trong những lý do quan trọng cô chọn ngôi trường này.

Chỉ là lúc tới trường học mới phát hiện, những người có vẻ ngoài đẹp mắt phần lớn đều ra ngoài quay phim đi catwalk gì đó. Ngược lại cô không thể thường xuyên nhìn thấy nhiều cảnh đẹp ý vui.

Cô vẫn là cá muối* theo đuổi idol. Sau một năm chờ đợi ở trường, tiểu vương tử Hường Ca cuối cùng cũng thi vào nơi này, nhập học thành công. Cô vui mừng đến mức muốn chạy quanh bãi tập mười vòng để bình tĩnh lại.

(*) Cá muối thường được sử dụng để mô tả những người sống đơn giản, không hành động, thậm chí nhầm chán và nhầm chán.

Đương nhiên thân là một fan theo đuổi idol có phẩm chất tốt đẹp, cô chưa từng quấy rầy người ta, thậm chí ngay cả chữ ký cũng không dám xin, nhiều nhất là đi với bạn cùng phòng đến bãi tập nhìn lên người ta huấn luyện quân sự

Tháng sáu năm nay tiểu vương tử tròn mười tám tuổi, thật tốt.

Lâm Kim đối với hành vi biến Hường Ca trở thành đối tượng mộng xuân
rốt cuộc không áy náy lắm.

Người trưởng thành rồi, nói chuyện, làm việc hay nằm mơ đều có chút tình
dục.

Cô tùy tiện trét toàn bộ mỹ phẩm dưỡng da trên bàn lên mặt, mở ô, ra ngoài
đến thư viện học tập.

Thời tiết Bắc Kinh tháng bảy giống nhiều nơi khác, đều nóng bức. Hàng
Châu ở cách xa cũng không kém, nóng đến mức khiến người ta ngạt thở.

Tối qua Hường Ca quay phim đến đêm mới về, hai giờ mới chìm vào giấc
ngủ, bảy giờ đã tự nhiên tỉnh lại. Tư thế ngủ của anh rất nghiêm chỉnh, thức
giác cũng chỉ là yên tĩnh mở mắt.

Trong đầu anh lóe lên khuôn mặt tròn không rõ ràng của một cô gái, còn có
cảm xúc da thịt kỳ diệu. Anh đang làm gì vậy?

Rèm cửa khách sạn được kéo lại cẩn thận, trong phòng là một mảnh đen kịt.
Anh mơ màng nhắm mắt, lúc tỉnh lại lần nữa, rốt cuộc không nhớ nổi mình
vừa mới suy nghĩ cái gì, hóa ra tối qua bản thân đã mơ một giấc mơ kỳ
diệu.

*

Cuộc sống trôi qua từng ngày, mỗi đêm của Lâm Kim lại trở về quỹ đạo bình thường, lên giường tìm đọc tiểu thuyết ma quỷ trộn với khoa học viễn tưởng rồi ôm điện thoại ngủ thiếp đi.

-----oOo-----

Phần 2 - Giác mộng thứ hai: Đạo tặc có kỹ năng biến thân X Tướng quân lập chí bắt nàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Diana

Ngày ngày trôi qua, cuộc sống chuẩn bị thi lên thạc sĩ vẫn cứ bình bình, chẳng có gì lạ, cứ giống đang vật lộn với chính bản thân mình. Trong một đêm hết sức bình thường, trước khi ngủ Lâm Kim nằm biếng đọc tiểu thuyết về ma pháp xen lẫn khoa học viễn tưởng, sau đó ôm điện thoại đi động ngủ mất.

Thành viên nhóm đạo tặc nổi tiếng Lam Tinh —— Lâm Kim bị tóm rồi.

Một khi tin tức này truyền ra, chỉ sợ phần lớn mọi người sẽ rất ngạc nhiên. Dù sao Lâm Kim cũng là một kẻ nổi danh với kỹ nghệ chạy trốn cừ khôi. Chính quyền liên bang nào cũng nói đã từng bắt được Lâm Kim, nhưng không ai đưa ra được chứng cứ đích thực.

Trong tất cả các nhóm đạo tặc lớn nhỏ, Lam Tinh có ít người nhất, nhưng danh tiếng vang xa nhất. Lâm Kim không phải người đứng đầu nhóm Lam Tinh, cũng chẳng phải thành viên vô cùng quan trọng gì.

Sở dĩ cô nổi danh có lẽ phần lớn do năng lực đặc biệt của mình. Đến tận bây giờ, không mấy người biết được hình dáng thật sự của Lâm Kim.

Năng lực đặc biệt của Lâm Kim đó là có thể tự do biến đổi tướng mạo và vóc người. Khi thì cô là cô nàng phong tình lòn lợt, khi thì là thiếu niên trẻ tuổi bên đường không có gì bất thường. Đã nhiều năm như vậy nhưng rất ít người có thể nhìn thấu được năng lực nguy trang của cô. Mà dù có nhìn ra cũng không ngăn được bóng dáng tẩu thoát siêu nhanh đó.

Trong một lần nhóm đạo tặc Lam Tinh phạm tội, tất cả thành viên đều bị tóm gọn, duy chỉ Lâm Kim thoát được.

Cô lợi dụng năng lực có thể biến ảo hình dạng bất cứ lúc nào mà dễ dàng trốn đi. Cả thành phố đông như vậy, không thể bắt từng người về tra để quy án. Bọn họ hết cách, chỉ đành phải bỏ qua cho cô.

Lần này lại bị đưa vào ngục giam, đến chính cô cũng không tin nổi.

Nhắc đến thật buồn cười. Lần này cô vì sắc mà mắc sai lầm.

Lâm Kim thân là nữ nhân đúng độ xuân thì, nhu cầu sinh lí đang rất vượng. Sau khi thoát khỏi nhóm đạo tặc, cô thường xuyên tiến hành săn lùng những anh chàng điển trai, thưởng cho mình những đêm dâm loạn vui sướng.

Thời thơ ấu, sau khi may mắn đánh thức được năng lực thì cô không còn chút kiêng kị gì nữa. Lúc bạn muốn trở nên đẹp bao nhiêu thì đẹp được bấy nhiêu, bạn sẽ thấy cả thế giới đều là của mình. Rất nhiều năm trước, lúc đạo tặc đến cướp bóc ở thôn, may rằng có một người phụ nữ trong đoàn thương hại cô, cho nên giữ lại làm lao động không công —— cũng chính là người giúp việc trong nhóm đạo tặc.

Lâm Kim từ nhỏ đã sống trong nhóm, phụ trách quét dọn, nấu cơm, làm các việc khổ lực. Vào một ngày nào đó, cô thậm chí còn không có cơm để ăn mà phải tiếp tục quét dọn. Lúc đó, cô nhìn cánh tay gầy trơ xương của mình, thiết nghĩ nếu bản thân có thể biến thành một người mập mạp thì tốt, vậy thì cô có thể từ từ tiêu hao mỡ trên người, không cần ăn nhiều như thế nữa.

Thế là, cô biến từ một nữ hài gầy trơ xương thành một đứa mập mạp ngay trước mắt mọi người.

Ở thời đại mới, ai cũng có cơ hội đánh thức năng lực của mình, nhưng tỉ lệ thành công không hề cao. Có những người có năng lực vô dụng như là biến ngón tay dài ngắn tùy ý.

Đánh thức được năng lực đặc biệt như vậy, cô cứ ù ù cạc cạc được lãnh đạo coi trọng, trở thành thành viên nòng cốt của nhóm Lam Tinh. Thế nhưng lúc bình thường, vì để bảo vệ mình, cô đều biến thành đàn ông trung niên cường tráng. Phần lớn những thành viên khác trong nhóm đều không chuyện ác gì không làm, từ khi biết cô có năng lực như vậy, có người thậm chí còn nổi tính dâm, bắt cô biến thành kiều mĩ nữ đang được ưa chuộng để bọn họ lãng nhục. Lần nào Lâm Kim cũng thoái thác mình chỉ có thể biến thành người xấu xí hoặc mập mạp.

Lần đó Lâm Kim tỉ mỉ trừ tính hành động, một mình trốn thoát rồi tố cáo tất cả bọn họ với quân đội. Bên phía quân đội ra sức tóm gọn hết cả bè nhóm, đồng thời phá tan sào huyệt bọn họ.

Rốt cuộc Lâm Kim cũng có thể làm chim, mặc sức bay lượn trên trời cao, muốn gì làm đó. Giờ cô có thể làm bất cứ gì mình muốn, leo lên người bất cứ ai cô thích.

Thú tiêu khiển Lâm Kim mới tìm được ở Mộng thành là uống bia trong bar. Ở đây bia đậm mùi lúa mạch, cũng có món đùi lợn nướng vừa bự vừa thơm. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ có vài tên đàn ông có dáng dấp ưa nhìn. Tối nay, cô chú ý đến một vị khách vô cùng đẹp, có thể gọi là thượng phẩm.

Anh ngồi một mình ở bàn, đơn độc rót bia hết ly lớn này đến ly lớn khác, có vẻ như đang mượn men say giải sầu. Khuôn mặt sáng sủa đã đỏ bừng, ánh mắt cũng mơ màng, anh đứng lên, hình như không uống được nữa.

Lâm Kim liếm môi, khoái trá xác định mục tiêu hôm nay.

Hôm nay cô mặc áo dây mỏng và quần ngắn, phối hợp làm nổi bật cho bộ ngực lớn vừa phải và đôi chân thon dài. Đương nhiên là giờ cô còn có một mái tóc đỏ dài gọn sóng, con ngươi màu xanh biếc, xương cằm và khuôn mặt tinh tế. Không người đàn ông nào có thể dễ dàng chạy thoát khỏi lòng bàn tay cô.

Người đàn ông bên kia đã gọi trả tiền, cất bước lảo đảo ra khỏi quán bar.

Lâm Kim đặt tiền trên bàn, theo ra ngoài, lúc đi ngang qua còn khiến vài vị khách khác huýt sáo mấy tiếng.

Anh đi không nhanh cũng không chậm, rõ ràng tự chuốc mình nhiều bia như vậy mà lưng vẫn thẳng tắp.

Lâm Kim rất nhanh đã đuổi kịp được anh, giả vờ như lơ đãng đụng phải lưng anh.

Lúc bình thường cảm giác của Hương Ca rất bén nhạy, nhưng mà hơi cồn lên đầu rồi thì không một ai cứu được.

Anh cố gắng muốn ngăn người phụ nữ đáng ghét tự nhiên nhào đến lại, nhưng bị cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ. Người phụ nữ này hôn anh không cần suy nghĩ. Khắp người cô thơm phức, đôi môi dâng lên như hoa hồng, đầu lưỡi quấn quýt giống con rắn nhỏ. Cánh tay như tơ lụa khoác hờ lên bả vai anh rồi chạm đến cổ.

Ngay cả câu "Cô là ai" anh cũng không thể bật ra vì đầu lưỡi bị quấn lấy gât gao. Anh cảm thấy toàn bộ dưỡng khí của mình đều bị người phụ nữ đáng ghét này hút sạch cả.

Anh bị đưa đến một khách sạn nhỏ, sau đó bị cởi áo, thắt lưng da, tiếp là quần, không một thứ gì còn sót lại.

Cây gậy thịt không lồ thẳng tắp được người phụ nữ kia cầm trên tay, mà tay của anh thì lại bị cô ta đặt lên chiếc eo nhỏ như cành liễu của mình, cảm xúc thật non mịn.

Dường như phụ nữ trời sinh đã rất thạo trong chuyện này.

Lưỡi cô liếm qua đầu vú, sau đó đến yết hầu nhô lên của anh, rồi hôn lên gốc râu tinh tế.

Hương Ca cúi đầu nhìn, đúng lúc cô cũng ngẩng đầu liếc anh, ánh mắt xanh biếc chẳng khác gì hồ xuân.

Anh ra sức thở hổn hển, đẩy cô ra, nhưng lại không có sức như trong tưởng tượng.

Lâm Kim cũng không tức giận, túm tay anh phủ lên nụ hoa của cô. Bàn tay nóng bỏng khiến cô thật nhanh ướt rồi.

Hương Ca không thể hiểu nổi tại sao người phụ nữ không có liêm sỉ này lại thoải mái tự an ủi mình trước mặt anh, còn sử dụng ngón tay anh. Rõ ràng Hương Ca có thể rút tay mình về, nhưng anh không làm.

Khi cây gậy thịt của anh tiến vào khe hở ẩm ướt của người phụ nữ ấy, anh mới mơ mơ màng màng nghĩ liệu mình đang bị cưỡng gian chăng?

Anh, Hương Ca, bị cưỡng gian? Anh nhất định phải bắt người phụ nữ này về quy án!

Nhờ phút tinh táo nhất thời này, anh nhanh chóng đổi khách thành chủ, xoay người đè lên người phụ nữ ở dưới.

Lâm Kim hơi sững sốt, sau đó nở nụ cười, đôi mắt xanh biếc sâu thẳm thăm thẳm. Hương Ca bắt đầu dùng sức thúc vào, tiếng kêu như mèo của người phụ nữ dưới thân bị đâm thành từng mảnh đứt quãng.

Những vị khách phòng bên rất bất mãn, ra sức gõ tường, hét to: "Có thể nhỏ tiếng một chút không!!!"

Câu trả lời đương nhiên là không.

Hương Ca như một con chó dữ không biết mệt mỏi, muốn cắn nát người phụ nữ dưới thân.

Khoảnh khắc Lâm Kim tình mê ý loạn, bị tinh dịch nóng hôi làm cho giật mình thì cô bỗng phát hiện ngực dần nhỏ đi, chân cũng ngấn lại. Cô biết

cảm giác này là lúc mình không có năng lượng, thân thể không chống đỡ nổi biến hóa.

Không ngờ, một giây sau, cô lập tức mất hết tất cả nguy trang. "Bạch" một tiếng, vưu vật quyền rũ bỗng biến thành cô gái nhỏ mặt tròn mơ màng.

Lâm Kim có thể cảm nhận được dị năng trong thân thể dần bị rút đi.

Cô biết mình đã mất lớp nguy trang rồi.

Người đàn ông còn đang đè trên người cô, dương vật chưa từng rút khỏi hoa huyệt. Lâm Kim là người hàng năm đều chạy thoát truy nã, tự biết tình huống bây giờ không ổn rồi. Cô muốn sử dụng dị năng biến về nguyên dạng, nhưng làm thế nào cũng không được. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Biến số duy nhất chỉ có người đàn ông này thôi.

Chết, lật thuyền rồi, cái người đàn ông không nên đè thì cô đã đè mất rồi.

Sau khi người đàn ông ở trên cô xuất ra xong, đầu óc cũng dần dần thanh tỉnh.

Anh nheo mắt lại, rớt cuộc cũng thấy rõ bộ dạng người cường gian anh
—— y hệt với cô gái anh từng thấy trong lệnh truy nã. Anh vẫn nhớ rõ lúc
cô hôn cổ anh thì không có bộ dạng như thế này.

"Lâm, Kim?" Giọng người đàn ông rất êm tai, vô cùng trong trẻo.

Thế nhưng cô không thương thức nổi.

Chân mềm nhũn, lòng mệt mỏi.

-----oOo-----

Phần 2 - Giác mộng thứ hai: Đạo tặc có kĩ năng biến thân X Tướng quân lập chí bắt nàng 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Diana

Lâm Kim nghe thấy tên mình được phát ra từ miệng người đàn ông này thì ngần cả người.

"Nói đi, cô tiếp cận tôi có ý đồ gì?" Rõ ràng dương vật người đàn ông còn đang chôn trong thân thể của cô, hỏi đến vấn đề như vậy mà cũng không có ý định rút ra.

"..." Có thể có ý đồ gì? Bị bắt rồi sao? Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Bây giờ Hương Ca mới có cơ hội quan sát kĩ người phụ nữ dưới thân. Lúc này đêm đã khuya, chỉ còn một ngọn đèn màu tím tỏa ánh sáng mập mờ ở đầu giường.

Thế nhưng điều này không gây khó khăn gì cho sự quan sát của Hương Ca, bởi khả năng nhìn vào ban đêm của anh vô cùng tốt.

Anh thấy kẻ tình nghi cường gian mình kiêm tội phạm đang bị truy nã có khuôn mặt tròn nhỏ đáng yêu, da dẻ trắng nõn, đôi mắt cũng tròn trịa, đuôi mắt hơi nhếch lên, vì sợ nên hơi phiếm hồng. Này đây chiếc mũi xinh xắn, miệng cũng nhỏ xinh.

Trông giống một thiếu nữ ngây thơ không chịu lớn.

Mái tóc đỏ dài gọn sóng vừa này cô xoa tung xuống gối giờ đã biến thành đen thẳng. Duy chỉ có độ lớn nhỏ của bộ ngực và da thịt trắng nõn là không thay đổi.

"Anh là ai?" Bây giờ Lâm Kim đang điên cuồng động não, cố nghĩ xem nên chạy trốn thế nào.

"Thượng tá bậc nhất của quân đội trung ương, Hương Ca."

Lâm Kim thật muốn mắng người. Sao tùy tiện đi cướp sắc thôi cũng đụng được thượng tá luôn vậy trời?

Lúc này, cô bỗng cảm nhận được cây gậy thịt Hương Ca chôn trong người mình lại góc đầu dậy. Hương Ca cũng không bực đái bản thân, bắt đầu rút ra cắm vào nhip nhàng.

Lâm Kim bị thân thể cường tráng kia đè chặt, hai chân bắt giác quẩn bên hông anh. Hô hấp hai người trở nên dồn dập. Tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Lần này cô chết chắc rồi.

Sau khi anh phóng lần thứ hai xong thì rốt cuộc cũng chịu buông cô ra, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhắm lại.

Nhưng mà Lâm Kim không có thời gian để ngủ, cô rón rén trốn khỏi ngực anh, sau đó nhanh nhẹn bò lên đầu giường.

"A?" Có người hành động còn nhanh hơn cả cô, cổ chân mảnh khảnh của cô bị bắt được. Cô bị túm chân về sau, ngã nhào xuống ngực người đàn ông.

Nếu như bình thường thì còn có thể gọi là tình thú, nhưng lần này chỉ có kinh sợ.

"Không nên chạy loạn."

Nghe rất bá đạo phải không?

Nhưng mà lúc người đàn ông này nói vậy, một tay đã túm được cổ tay cô, một tay lấy còng trong chiếc quần vừa cởi, khóa ngược hai tay cô ra sau lưng.

Cô còn chưa kịp phản ứng, tay đã bị còng lại.

Người đàn ông mặc lại áo dây, quần ngắn cho cô, thậm chí cả quần lót nữa. Có điều tinh dịch ở trong người không ngừng chảy xuống khiến cô cảm thấy nhớp nháp.

Kể từ khi Lâm Kim bắt đầu có nhận thức, đây là lần đầu tiên có người mặc quần áo cho cô.

Nhưng Lâm Kim không hề cảm động! Đương nhiên, cô cũng không dám động.

Trời còn chưa sáng mà cô cứ bị khóa tay như vậy bước vào ngục giam, quả thực rất đáng thương.

Người đàn ông này, chắc chắn, dáng dấp xinh đẹp như hoa, nhưng mà lòng dạ thì không tốt chút nào.

May mà dáng dấp đẹp, cô bị một tên đàn ông cực phẩm bắt lại cũng không phải quá thiệt thòi.

Lâm Kim ngồi trong ngục, suy nghĩ vu vơ để mua vui trong cay đắng.

Cô nhìn căn phòng ngục gió thổi không lọt này, ngay cả một ô cửa sổ cũng không có, chỉ có một cánh cửa kim loại đang đóng thật chặt.

Ha, lần này hỏng bét rồi. Dù cô có biến thành con bướm cũng không ra ngoài nổi.

Lâm Kim căn cứ vào thời gian di chuyển ngắn ngủi để đoán rằng nơi cô bị giam là nhà ngục trong trấn nhỏ. Cô biết kẻ đáng thương như mình sắp bị giải đến ngục giam trung tâm rồi.

Cô vẫn suy nghĩ xem nên vượt ngục như thế nào.

Đây không phải lần đầu cô vượt ngục, nhưng là lần đầu tiên cô bị hiện nguyên hình. Mọi người đều không biết lực chiến thực sự của phạm nhân chuyên đào tẩu danh tiếng lẫy lừng - Lâm Kim - hết sức tệ hại.

Lần nào cô cũng tẩu thoát suôn sẻ không chỉ vì khả năng biến hình đa dạng thành những người có tướng mạo, tuổi tác khác nhau mà còn có thể biến thành hoa ven đường, chim bay trên trời trong chốc lát. Điều kiện tiên quyết là cô phải thấy được những người, vật ấy.

Vừa nãy trên đường đi, cô luôn bị người đàn ông kì lạ đó nắm chặt tay, cô có muốn biến thân cũng không thể động đậy.

Lâm Kim ngồi trong ngục suy tư hồi lâu mà vẫn chưa hiểu được. Hình như khi tinh dịch người đàn ông đó phun vào trong cơ thể cô, năng lực của cô liền bị mất đi, khiến tất cả nguy trang biến mất.

Cánh cửa kim loại bị khóa chặt bỗng mở ra, một người đàn ông mặc quân trang màu trắng chậm rãi bước vào —— đó chính là tên đã tóm cổ cô vào đây, Hướnɡ Ca.

Hướnɡ Ca đúng là có tướng mạo rất tốt, nhưng lại mang vẻ nghiêm túc đúng đắn. Nếu không phải tôi qua Lâm Kim lên giường với anh, cô sẽ không tin người này có thể đâm vào rút ra vô tình đến vậy.

Lâm Kim không kì vọng gì nhiều với nhân sinh, chỉ là không muốn bó tay chịu trói.

Cô chớp mắt, dùng lời có vẻ ngây thơ vô tội nói: "Sếp, sao sếp lại muốn bắt tôi? Xin hỏi tôi đã phạm tội gì?"

"Đây là diện mạo thật của cô nhĩ." Tay Hướnɡ Ca xòe ra một tờ giấy truy nã cũ kĩ —— trong đó là hình Lâm Kim lúc chưa biến đổi hình dáng. Mặt tròn nhỏ, mắt to tròn xoe, là cô, đích thị là cô.

Lâm Kim bỗng cứng họng.

Cô không biết có người nào cũng sở hữu năng lực biến thân như mình không, nhưng biến hóa cao siêu như vậy e chỉ có mình cô.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma.

"Dáng dấp giống tôi thật đấy. Nhưng mà sếp à, thật sự không phải tôi đâu." Giọng cô gái ngây thơ như đang hồn dỗi khiến Hương Ca phải nhướn mày. Anh nhớ tới qua cô cũng dùng cái giọng như vậy rên rỉ dưới thân mình.

"Tội phạm bị truy nã số 1087 - Lâm Kim, ít ngày nữa cô sẽ bị đưa đến tòa án trung ương tiến hành định án." Dường như anh không muốn cho cô cơ hội tranh cãi. Lâm Kim không nói gì được nữa.

"..." Một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa xem ra đều là giả.

Lâm Kim biết sắp phải chia tay món đùi lợn nướng giòn tan ở quán bar trần trên, nước mắt rơi lã chã. Cô luôn cho rằng vận số mình không tệ, không ngờ lần này vận số sắp phải mai táng ở đây.

Hương Ca vẫn lạnh lùng nhìn cô, sau đó lững thững ra khỏi ngục giam.

Người phụ trách áp giải Lâm Kim lên ngục giam trung ương vẫn là người bắt cô về quy án, Hường Ca. Tuy nhiên, Hường Ca không ngồi chung phương tiện di chuyển với cô, giờ bọn họ phải lên đường đến sân bay chuyên chở của trấn nhỏ.

Cô không ngờ vận số mình lại tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng, trên đường áp giải, bọn họ gặp phải một cuộc bạo loạn. Mục đích cuộc bạo loạn này là để cướp ngục, nhưng đương nhiên, đối tượng không phải là cô.

Mấy ngày Lâm Kim bị bắt có biểu hiện rất tốt, ngay cả dấu hiệu muốn bỏ trốn cũng không có. Mọi người đều nghi ngờ Lâm Kim đã mất năng lực biến thân rồi. Bằng không thì tại sao Lâm Kim chưa ai thấy mặt trong truyền thuyết cứ xuất hiện trước mắt mọi người như vậy được, chẳng hề có chút nguy trang nào.

Chính cô cũng không ngờ mình lại thoát được thật.

Sau khi cô trốn xong liền thề rằng không bao giờ tùy tiện làm chuyện tình ái với người khác nữa.

-----oOo-----

Phần 2 – Giác mộng thứ 2: Đạo tặc có kỹ năng biến thân X Tướng quân lập chí bắt nàng 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Diana

Lâm Kim cho rằng lần này vội vàng chạy trốn quả đúng là rất mất mặt, người ta gọi đó là chạy trôi chết. Nhưng mà không sao, thoát là được. Mặt mũi gì đó tạm thời không cần để ý tới. Tự do là quan trọng nhất.

Sáng sớm hôm qua, cô phát hiện năng lượng bị biến mất bỗng trở lại trên người mình.

Nói cách khác, cô lại có thể biến thân nữa rồi. Vì để tránh tên đàn ông bắt định tên Hương Ca kia, Lâm Kim quyết định chọn thời cơ khác để chạy trốn.

Chạy trốn, đối với một người có thể biến thành hoa cỏ bên đường mà nói, thực ra cũng không khó khăn như vậy.

Do đó, trong nháy mắt, cô thừa dịp hai tên lính phụ trách trông chừng mình không chú ý liền biến mất dạng, chỉ để lại còng tay. Lần này Lâm Kim thật

sự thành chim mặc sức bay lượn trên trời cao rồi. Bởi vì cô biến thành một con chim nhỏ đen thui.

Đáng tiếc là kỹ năng nghịch thiên như vậy chỉ giữ được tối đa một phút.

Lâm Kim vỗ cánh nhỏ, vội vã muốn bay xa. Cánh nhỏ lại không bay nhanh nổi, bay mãi, bay mãi, cuối cùng khó khăn lắm mới bay khỏi chiến trường. Bên kia còn đang đánh nhau điên cuồng, mà cô bên này thì cố gắng bay lượn.

Lúc cô bay đến vùng trời trên một mảnh ao, năng lượng trong cơ thể không đủ để duy trì hình dáng nữa. Cô "bùm" một tiếng rồi rơi xuống ao.

Lâm Kim rơi xuống mảnh ao được xây đắp vuông vức, bên cạnh là một cánh đồng rộng lớn.

Lâm Kim biết bơi, có điều kỹ năng không tốt.

Cô dùng sức giãy giụa bò ra khỏi nước, hai tay vất lên bờ ao, lúc định bò lên thì nghe thấy tiếng tàu bay nổ ran đi qua.

Lâm Kim thừ người ra, lòng hơi động, cô nghĩ, chẳng lẽ nhanh vậy đã bị phát hiện rồi sao?

Cô run lấy bẫy, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đó là một chiếc tàu bay màu xám tro dùng cho nông nghiệp, lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tiến vào thời đại mới, nông nghiệp đạt được phát triển nhanh chóng. Thiết bị nông nghiệp được sử dụng phổ biến khắp mọi nơi trên thế giới, hầu như tất cả mọi người làm nông đều sử dụng trang bị mới. Dù là trấn nhỏ hẻo lánh, lạc hậu nhất, bác nông dân ra ngoài cũng dùng tàu bay tiện lợi.

Đoán chừng là họ thấy ao nhà mình có động tĩnh lạ.

Chủ nhân đồng ruộng vừa đi tuần tra về liền lái tàu bay xuống, muốn xem xem có chuyện gì đang xảy ra. Là ai có gan lớn như vậy, dám tới ao nhà mình quấy phá.

Khi tàu bay của chủ ruộng đến vùng trời trên ao thì thấy một mỹ nhân tóc vàng mắt xanh, mặc quần lam đang từ từ ngẩng đầu lên nhìn ông ta.

Mái tóc dài uớt nhẹp, đôi mắt xanh mĩ miều.

"Công chúa Tác Á?!" Chủ ruộng ngồi trong buồng lái, lúc thấy mỹ nhân bên bờ ao, cảm như sắp rơi xuống. Ông ta là một người đàn ông tầm 60 tuổi, đầu đã trọc. Sở thích thường ngày của ông ta là ở nhà xem video của công chúa Tác Á, thu thập tạp chí của công chúa Tác Á, ủng hộ các hoạt động từ thiện của công chúa Tác Á.

Ông ta khiếp sợ nhìn bức họa công chúa Tác Á thật to treo trên cây cột của nông trường nhà mình ở đằng xa, sau đó lại nhìn mỹ nhân đang ngâm trong nước trước mặt.

Ông ta bất giác hạ thấp tàu bay, phát hiện dù nhìn xa hay nhìn gần thì mỹ nhân trong nước kia đều rất giống công chúa Tác Á được người người yêu mến. Ngay cả nốt ruồi đen nho nhỏ trên mũi mỹ nhân cũng giống y hệt người trên bức họa, không nghiêng không lệch mà nằm chính giữa.

"Chào ngài."

Tóc tai và áo quần Lâm Kim đều bị thấm ướt, khóe miệng cong lên đầy miễn cưỡng. Dáng tựa bên ao của cô chẳng hề ưu nhã, nhưng trong cái nhìn của người ái mộ như chủ ruộng thì hết thấy chẳng là gì, thậm chí ông ta còn bắt đầu điên cuồng thương tiếc công chúa của mình.

"Công chúa Tác Á, sao nàng lại ở, ở trong ao nhà tôi?" Chủ nhân đồng ruộng là fan của công chúa Tác Á, nói tới nói lui thôi cũng khẩn trương chết được. Ông ta quên hẳn việc cứu Lâm Kim đang thoát nhìn vô cùng yếu ớt lên.

Đúng vậy, lúc này Lâm Kim vẫn còn ở trong ao.

Giờ sắc mặt Lâm Kim tái nhợt, cô cúi đầu xuống, giọng vừa nhỏ vừa gấp:
"Hôm nay tôi ra ngoài du ngoạn, vô tình bị cơn đờ truy kích."

Chủ ruộng vô thức nhìn quanh khắp nơi, không thấy có ai khả nghi thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Làm phiền ngài hãy cứu tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không để liên lụy ngài!"

Lâm Kim ngẩng đầu lần nữa thì khuôn mặt đã chát chứa một dòng lệ nóng, cũng coi như là điềm đạm đáng yêu.

Công chúa Tác Á nước mắt lưng tròng khiến chủ ruộng phải giật mình. Ông ta nuốt nước bọt một cái, cảm giác trách nhiệm phải bảo vệ công chúa Tác Á toàn dân yêu mến bỗng dưng nảy sinh.

"Công chúa yên tâm! Ở trên trời có quân đội, tôi đưa nàng đi tìm bọn họ!"
Điều đầu tiên chủ ruộng nghĩ đến là quân đội trên trời.

Công chúa fake: "...". Cô mới chạy trốn khỏi quân đội đấy.

Cô lau nước mắt: "Tôi còn không biết phản đồ là ai, cũng không muốn liên lụy ngài, ngài nhất định là một người tốt."

"Nào có chuyện đó a ha ha ha ha!" Chủ ruộng được công chúa tán dương, miệng cười cũng sắp liệt rồi.

Trước sự công kích của nước mắt công chúa Tác Á giả mạo, không lâu sau, chủ ruộng lằng lằng như đang đạp mây về nhà một mình.

Bà già trong nhà thấy ông ta trở lại mà không nghe thấy tiếng tàu bay của mình đáp xuống bãi, lập tức hỏi ông ta tàu bay nhà mình đâu rồi. Ông ta cứ áp a áp ứng, chọc giận vợ mình nhéo tai rồi mắng cho hồi lâu.

Mấy giờ sau, quân đội vặn hỏi chủ ruộng một hồi thì ông ta mới biết, mình bị một người phụ nữ giả hoạt lừa mất tàu bay.

Không lâu sau khi Lâm Kim mất tích liền có lính báo cho Hường Ca. Khi đó, Hường Ca bị đám người bạo loạn cuốn lấy, để cho Lâm Kim có cơ hội chạy trốn.

"Biến mất?" Hường Ca nghiến răng nghiến lợi.

Hai tên lính phụ trách tạm giam run lấy bầy.

Vật vả lăm mới giải quyết xong bạo loạn, anh ngồi vào buồng lái, bỗng không biết nên đi đến nơi nào. Người phụ nữ ấy chạy đi đâu, anh thật sự không biết.

Người phụ nữ này, vậy mà dám biến mất dưới mí mắt anh.

Phần nộ cực điểm khiến đôi mắt xinh đẹp của anh đỏ hết cả lên.

Đợi đến khi chủ ruộng bị hỏi thăm tận cửa, dưới uy hiếp dụ dỗ mới thổ lộ với thượng tá trong quân đội rằng mình đã tặng tàu bay cho công chúa Tác Á.

Ông ta còn vô cùng vui vẻ.

Hương Ca không những lạnh lùng cắt đứt mộng đẹp của ông ta mà còn cho chủ ruộng biết ông ta đã tặng tàu bay cho tội phạm.

Chủ ruộng mang tấm lòng đau như cắt, nhờ mấy người Hương Ca đoạt lại tàu bay cho mình.

Hương Ca nhanh chóng dò tọa độ của chiếc tàu bay "bị mượn" trên bảng để tìm hướng đi của nó.

Đương nhiên Lâm Kim không ngạc nhiên như vậy, ngồi im đợi trên một chiếc tàu bay.

Sau khi cô bay khỏi trần nhỏ liền chuyển tàu bay về chế độ tự động rồi bỏ đi. Cuối cùng Hương Ca chụp được một chiếc tàu bay không một bóng người, tức muốn hộc máu. Lâm Kim đã sớm không thấy tung tích.

"Lâm Kim, tôi nhất định phải tóm được cô!"

Giọng Hướng Ca không lớn, nhưng khi nói cứ luôn phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô nương Lâm Kim đã lấy lại được tự do đang phi tàu bay theo hướng ngược lại, thay một chiếc váy đỏ, cười niềm nở với tất cả mọi người, tự do qua lại trong dòng người đông đúc ——

-----oOo-----

Hiện thực 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Annie

Lúc Hương Ca tỉnh lại, trong lồng ngực có một cỗ phần nộ.

Trong mộng hình như anh bị người phụ nữ không biết tốt xấu lừa gạt. Nữ nhân kia lớn lên hình dáng ra sao? Trong đầu Hương Ca hiện lên khuôn mặt muôn hình muôn vẻ, thậm chí anh không cách nào nhìn kỹ, anh không nhớ ra được sao? Cô lừa anh cái gì mới khiến anh nổi giận đùng đùng tỉnh lại từ trong mộng.

“Hương Ca, anh tỉnh rồi?” Lúc trợ lý nhỏ đưa bữa sáng vào phòng, lần đầu tiên thấy Hương Ca đầu tóc rối bời ngồi trên giường mình.

Trợ lý nhỏ mở rèm cửa ra, bất ngờ khi thấy Hương Ca bình thường thanh lãnh giờ phút này đã đen mặt lại.

Nội tâm trợ lý nhỏ vì thế mà chấn động.

“Hương Ca, anh không thoải mái sao? Hay là lại mất ngủ?”

Bệnh mất ngủ đã theo Hường Ca nhiều năm. Bình thường anh quay phim, chạy show, sinh hoạt rất không có quy luật, giấc ngủ cũng không theo quy luật.

Tính tình Hường Ca không thể nói là tốt, cũng không phải là xấu. Trợ lý nhỏ cảm thấy Hường Ca vẫn rất tốt, bình thường không hay nổi cáu. Hôm nay sao mới sáng sớm anh đã đen mặt, trợ lý nhỏ thật sự cảm thấy sợ hãi.

Bị trợ lý nhỏ cắt đứt hồi ức giấc mơ, lần này Hường Ca thật sự quên triệt để tại sao mình lại bị lừa.

Hường Ca từ từ thả lỏng nội tâm ngọt ngào, dùng tay gỡ đầu tóc rối bời.

“Sáng nay ăn gì, không phải lại là trứng gà và bánh mì lúa mạch chứ.”

Trợ lý Tiểu Lý nhanh chóng trả lời: “Hôm nay là trứng gà và súp lơ luộc.”

Hường Ca: “...” Lần này anh thật sự tức giận.

Là một nghệ sĩ chuyên nghiệp, anh phải thường xuyên duy trì hình thể của mình. Cho dù rất nhiều nghệ sĩ nói mình có thể chắt ăn không mập trước ống kính.

Nhưng Hương Ca không phải.

Ba bữa cơm mỗi ngày của anh đều do chuyên gia dinh dưỡng lập ra, ít dầu ít muối.

Đừng thấy Hương Ca lúc nào cũng mang bộ dáng vô dục vô cầu, bản chất anh vẫn yêu thích mỹ thực, yêu đời yêu sống. Cũng bởi vì bình thường quá yêu đời, lúc người đại diện phát hiện dường như mặt anh trở nên tròn trịa hơn đã nhanh chóng dập tắt sự yêu đời đó.

Đã rất lâu anh chưa được ăn một bữa lẩu.

Đồ ăn nhiều dầu nhiều muối nhiều cay này nếu nếm thử một lần chắc chắn anh sẽ bị mắng khá lâu.

Hương Ca buồn bực ăn bữa sáng nhạt nhẽo vô vị, tạm thời cố gắng nhớ lại người phụ nữ trong giấc mơ kia.

Hình như người phụ nữ có tên, là gì đó.

Đáng tiếc là Hương Ca nghĩ thế nào cũng không thể nhớ lại nổi.

*

Lâm Kim tỉnh lại ở một nơi khác trong thành phố, cũng mơ mơ màng màng thức giấc từ trong mộng.

Cô nhớ mang máng mình đã làm một chuyện hơi lớn, nhưng cụ thể là chuyện gì vậy?

Cô cố gắng nhớ lại.

Cô lại mơ tới gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hương Ca, mình là một phần tử phạm tội, còn có thể biến thân bất cứ lúc nào? Cô còn thừa cơ “làm” Hương Ca á? Sau đó lại chạy trốn thành công?

Chuyện này rốt cuộc là cái gì vậy.

Lâm Kim ngẫm nghĩ một hồi, nhớ lại rõ ràng giấc mơ của mình.

Đây có phải là, ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ.

Cô lại có thể mơ thấy Hương Ca lần thứ hai, còn làm những chuyện xấu hổ này lần nữa.

Cô xứng lên giường với người ta sao?

“Tôi không xứng!”

Lâm Kim lăn qua lăn lại trên cái giường nhỏ hẹp của mình, thừa dịp bạn cùng phòng không ở đây, quý kêu sói gào một phen.

Tuy nói cảm thấy bản thân không xứng đáng nhưng tất cả những thứ này quá sướng đi. Nhất là giấc mơ kiểu này. Muốn thế nào là có thể được như thế, kỹ năng này thật sự quá nghịch thiên.

Nếu Lâm Kim thật sự có khả năng ấy, cô suy nghĩ một chút. Ý tưởng đầu tiên là...

Cô muốn xây một căn phòng nho nhỏ, bên trong cái gì cũng có.

Cô sẽ tiêu tiền làm một cái giường lớn có mười hai lớp nệm siêu cấp mềm mại. Trong phòng sẽ có một cái bàn cực lớn, cùng với một cái ghế sofa khủng bố cho người lười.

Trước tiên cô sẽ thu nhỏ mình lại, sau đó cô nhỏ bé tự do bay lượn trong căn phòng lớn.

Sau này lúc làm việc cô thậm chí không cần đi lại. Không tốn chi phí di chuyển, không cần tiền thuê nhà, một tháng cô có thể tiết kiệm biết bao nhiêu là tiền.

Cô có thể đặt căn phòng xinh đẹp của mình ở văn phòng, mỗi ngày khi tan sở không có người thì lên thu nhỏ, vào ở trong phòng mình. Hoặc là tìm kiếm một nơi an toàn lại thông thoáng ổn định là được.

Nếu cô còn có thể thu nhỏ hơn nhỏ hơn, có lẽ còn có thể đặt mình vào trong túi xách người khác ra nước ngoài du lịch.

Chuyến bay miễn phí, xe lửa miễn phí, đường sắt cao tốc miễn phí, điem dừng chân miễn phí.

Cô đâu cần trả cái gì nữa?

Cô trực tiếp đi du lịch nghèo chẳng phải là vui vẻ hơn sao? Xem hết phong cảnh thế gian, ăn hết tất cả mỹ thực trên thế gian.

Cũng không đúng, cô có kỹ năng này còn cần du lịch ké người ta làm gì.

Cô trực tiếp biến thành một mỹ nữ tuyệt sắc hoặc là mỹ nam tuyệt sắc. Cô còn thiếu tiền tiêu nữa sao? Trên thế giới này, sắc đẹp tuyệt trần là một tài nguyên khan hiếm đấy.

Nếu cô là thiếu nữ đẹp tuyệt sắc, không chừng dựa vào khuôn mặt có thể kiếm được tiền ăn lẩu mỗi ngày.

Cô đâm nhẹ mình một cái, cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, không nên có những ý nghĩ không nên có này.

Nghĩ đến chuyện mình sở hữu dị năng còn không bằng nghĩ về chuyện mình trúng năm triệu xổ số.

Nếu như có năm triệu, bản thân Lâm Kim làm cá ướp muối không muốn học tập cũng không muốn làm việc nữa. Giá phòng bây giờ mắc như vậy, Lâm Kim cũng không muốn mua nhà. Cô muốn hào phóng tiêu hết tiền trong nhân sinh ngắn ngủi phải tiết chế của mình.

Trước tiên người nghèo Lâm Kim nghĩ, cô muốn cho năm triệu này vào trong phần mềm quản lý tài sản. Thế này cô sẽ được 300 đồng tiền lãi tích lũy.

Cô sẽ dùng 300 đồng này đi du lịch nghèo, mỗi ngày 100 đồng để nghỉ ngơi, còn lại 200 đồng đi lại ăn uống chơi bời.

Hoặc là có một cách sống chán chường khác, dùng 300 đồng tiền lãi tích lũy này, cô có thể trở thành hikikomori* mà không bị mắng. Cô sẽ trở thành rác rưởi làm nghề tự do, viết gì đó, vẽ gì đó. Ăn cơm no thì ra ngoài đi dạo, mua một cốc trà sữa trân châu toàn đường.

(*) Hikikomori là hiện tượng những người tự giam mình trong căn phòng đơn lẻ và từ chối tham gia vào đời sống xã hội và gia đình trong thời gian dài hơn sáu tháng, chỉ liên hệ duy nhất với người thân trong gia đình.

Quá sung sướng, niềm vui của kẻ có tiền bạn căn bản không thể hiểu được.

Lâm Kim nghĩ bây giờ còn thiếu năm triệu kia.

Nếu có người có thể thực hiện giấc mơ của cô thì thật tốt.

Bàn tay Lâm Kim đập trán mình không chút do dự, để cho bản thân tỉnh lại một chút.

“Một ngày mới, Lâm Kim muốn sống đầy năng lượng như cũ!”

Lâm Kim nằm ì trên giường, hai mắt vô thần nói với chính mình.

Một ngày mới vẫn muốn mỗi ngày ăn một nồi lẩu như cũ.

Nhưng mà vẫn chưa có tiền, cũng chẳng có com làm bạn.

Vẫn là dáng vẻ không đẹp như cũ, muốn trở nên đẹp mỗi ngày.

Giấc mơ thứ ba - thanh xuân trường học: Ngồi trong phòng học ăn lẩu với bạn cùng bàn.

-----oOo-----

Phần 3 - Giấc mơ thứ ba: Thanh xuân trường học, ăn lẩu trong phòng học với bạn cùng bàn.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Annie

Buổi chiều nóng bức, điều hòa thư viện mở vô cùng chính xác, nhiệt độ vừa phải.

Hôm nay Lâm Kim dậy sớm, thuận lợi chiếm được một vị trí rất tốt gần cửa sổ, còn có ổ cắm điện.

Lâm Kim nằm nhoài trên cuốn sách chuyên ngành dày cộp của mình, rồi dùng một tờ giấy thi che mặt lại, ngủ vô cùng bình thản.

Lâm Kim thức dậy thì phát hiện mình ở trong một phòng học.

Phòng học này giống y như đúc với phòng học ba năm cấp ba của cô, phía trước là bảng đen có thể di chuyển lên xuống trái phải và màn hình máy chiếu. Phía trên bảng đen treo một chiếc đồng hồ hình tròn, cùng khẩu hiệu chữ trắng nền đỏ “Cố gắng học tập, ngày ngày tiến lên”. Phía sau là những bức vẽ trên tấm bảng đen thô ráp.

Chiếc bàn và ghế bằng gỗ màu vàng quen thuộc, màu đồng phục xanh trắng quen thuộc, toàn bộ phòng học đầy người.

Theo cô biết, cái bàn thờ cấp ba của cô bây giờ đã sớm biến thành bàn nhựa màu xanh tiện lợi. Bàn học gỗ đã bị loại bỏ toàn bộ.

Kỳ lạ là trước mặt cô không chất đầy những cuốn sách giáo khoa hay bài thi vân vân.

Bên trên chiếc bàn vuông là một cái bếp tròn, một nồi lẩu uyên ương hình vòng tròn thái cực bát quái. Nước dùng đỏ trong nồi chậm rãi sôi trào lên, không có nước dùng trắng.

Bốn góc bàn chất đầy đĩa màu trắng. Trong đĩa xếp những cuộn thịt bò có chút mỡ ở giữa, thịt bò viên vo tròn và gân bò viên, nấm kim châm trắng, mì vàng óng và xiên đậu hũ, trứng cút hình bầu dục trơn truột, rau cúc xanh mon mơn. Thậm chí còn có tốp mỡ thơm phụng phức.

Lâm Kim sợ ngậy người.

Cô ngấm nhìn bốn phía, phát hiện các bạn học không nhìn rõ mặt đều đang rất vui vẻ dùng đôi đũa thật dài nhúng thịt.

Giáo viên không rõ mặt đứng trên bục giảng chậm rãi nói.

“Các bạn học, nội dung tiết học này của chúng ta là canh thời gian chuẩn để cho thức ăn vào nồi...”

Lâm Kim phát hiện mình còn có bạn cùng bàn, là một chàng trai đang cúi đầu, nhìn không rõ diện mạo.

Cô đưa tay, vỗ nhẹ bạn cùng bàn.

Cô cho là mình đang gặp ác mộng hoặc là giấc mơ kỳ lạ. Lúc chàng trai ngẩng đầu, Lâm Kim liền biết chính xác, đây là một giấc mơ đẹp.

Bởi vì chàng trai vừa mới ngẩng lên mang bộ dáng của Hương Ca năm mười sáu tuổi.

Tóc vẫn xoắn như cũ, đôi mắt tinh khiết như dòng suối.

Lâm Kim quả thật là nhìn ngây người.

Lông mi dài rậm của Hương Ca tiến đến gần giống như muốn chạm lên mặt cô.

Đẹp đến ngạt thở.

Mặt Lâm Kim đỏ dần lên, đỏ hơn cả nồi lẩu mỡ bò trước mặt.

“Chào... cậu?” Hương Ca nghi hoặc mở miệng.

Rõ ràng anh cũng không biết mình ở đâu, nữ sinh này nhìn có chút quen mắt?

Lúc này, vì thẹn thùng nên Lâm Kim né tránh ánh mắt Hương Ca, chăm chú nhìn vào nồi lẩu đang sôi trào lên.

“Hương Ca! Sao em lại nhìn chăm chăm Lâm Kim như nhìn miếng thịt bò nhiều mỡ vậy?”

Giọng nói nghiêm khắc của giáo viên truyền tới từ bục giảng, cả lớp cười vang.

Mặt Lâm Kim càng đỏ hơn.

Anh, sao anh lại còn nhìn cô? Nhìn cô làm gì? Còn giống nhìn miếng thịt bò nhiều mỡ nữa?

“Lâm Kim.” Hương Ca nhú mày, luôn cảm thấy đã nghe qua cái tên này ở nơi nào.

“Lâm Kim! Hương Ca! Hai em sao còn không mau bắt đầu nhúng thịt bò đi?!”

Diện mạo giáo viên trên bục giảng dần hiện lên rõ ràng, là giáo viên số học Lâm Kim sợ nhất hồi cấp 3. Bà ấy là một giáo viên vô cùng nghiêm khắc, tóc rất dài, mày rậm mắt to, mặt chữ điền.

Lúc bài thi toán học của Lâm Kim không tới 120 điểm, còn vinh dự được bà nện cho một hộp phấn.

Lâm Kim nghĩ, nhất định là mình gặp ác mộng rồi.

Cũng không đúng, trong ác mộng có Hương Ca thì đâu còn là ác mộng.

Lâm Kim vô cùng sợ hãi vị giáo viên này. Nhìn những người khác vội vã nhúng thịt bò vào nồi, cô nhanh chóng lục lọi một phen, tìm được thêm một đôi đũa và một cái chén nhỏ màu trắng.

Cô lấy thịt bò trên bàn, khẽ bỏ vào trong nồi.

Hương Ca bên cạnh còn đang nhìn cô, không nhúc nhích.

“Cậu, sao cậu không nhúng?” Cảm giác thẹn thùng được thần tượng nhìn mình, tâm tình cô loạn cào cào như đang nhảy disco.

Lâm Kim là người lấy việc giúp người khác làm niềm vui, cầm lấy thịt bò trên bàn Hương Ca chuẩn bị nhúng luôn vào nồi.

Nhưng cùng lúc cô lại ngậy ngậy cả người.

Cô phát hiện nồi lẩu của Hương Ca không giống mình.

Chẳng biết anh có phải là người chơi vàng không hay là liên quan đến nhân phẩm cá nhân. Trên bàn học của anh là một cái nồi bốn ngăn, theo thứ tự là nước dùng nấm trong veo, nước dùng cà chua đậm đặc, nước dùng mỡ bò cay đỏ rực, cùng với nước dùng gà sữa dừa.

Lâm Kim: “...” Sao mà mơ cũng khác biệt như thế.

“Cậu thích, ăn vị nào?”

Câu này Lâm Kim cố hết sức để hỏi.

“Cay.” Giọng nói thanh lãnh của Hương Ca chỉ phun ra một chữ.

Lâm Kim nhanh chóng nhúng cuộn thịt bò vào trong ô vuông đựng nước dùng cay.

“Được rồi, bây giờ tôi sẽ đến kiểm tra chấm điểm trình độ học sinh nhúng thịt một chút.”

Giáo viên đi từ trên bục giảng xuống, trong tay còn cầm một cây thước dạy học.

Lâm Kim căng thẳng đến mức tay run rẩy, vôi vàng vớt thịt bò đã nhúng mình trong nồi lẩu không biết bao lâu.

Giáo viên này thích đeo giày cao gót, đi đường kêu lạch cạch lạch cạch.

Lâm Kim cúi đầu, nghe thấy âm thanh lạch cạch lạch cạch dần tới gần, đứng trước bàn bọn họ.

“Đưa chén cho tôi.” Đây là ngữ khí không cho phép từ chối.

Lâm Kim nở một nụ cười rất khó coi, đưa cái chén nhỏ màu trắng của mình đến trước mặt giáo viên.

Giáo viên chỉ nhìn một chút, liền nói: “Một phút, quá già.”

“Xin lỗi!” Lâm Kim vừa nghĩ tới giáo viên liền bị sự sợ hãi chi phối, sợ thước dạy học rơi vào tay mình.

Giáo viên giơ cao cây thước lên, đang chuẩn bị mở miệng thì giọng nói Hường Ca đã vang lên.

“Cô giáo, thịt bò của em cũng nấu già rồi.” Anh chậm rãi nói, vừa bình tĩnh chỉ vào thịt bò đang cuộn tròn trong nồi lẩu. Thời gian nhúng rõ ràng không đạt tiêu chuẩn.

Thấy Hường Ca chủ động vạch trần bản thân, Lâm Kim cũng không biết nên nói gì.

“Sao cậu ngốc như vậy, giáo viên phạt tở là được.” Lâm Kim vội vã nghiêng đầu sang nhìn anh, nhỏ giọng nói.

“Các em xem lại mình một chút, ngay cả thời gian nhúng thịt bò cũng không nắm giữ được?! Về sau lúc thi nhúng thịt bò trong nồi lẩu thì các em phải làm sao!”

Cái gì?! Còn có thi lẩu thịt bò.

“Xin lỗi giáo viên, chúng em không cố ý! Cô tha cho chúng em đi!” Khuôn mặt Lâm Kim nhăn lại một cục, giọng nghẹn ngào. Hương Ca vô cùng không hiểu, vì sao cô gái này nói khóc là liền khóc.

“Nếu thất bại tôi phạt mỗi người các em nhúng thêm một đĩa thịt bò!”

“Một đĩa thịt bò, hả?” Lúc Lâm Kim đã chuẩn bị tốt để nghe hình phạt, xem xem có thể dùng nước mắt khiến giáo viên cảm động không. Kết quả cô nghe được phạt thêm một đĩa thịt bò.

Thước dạy học của giáo viên nhẹ nhàng hất lên trong không trung, trên mặt bàn hai người họ đều có thêm một đĩa thịt bò.

Còn có ma pháp sao?

Lâm Kim: “...” Thật sự là không đi theo lối mòn bình thường mà.

-----oOo-----

Phần 3 - Giấc mơ thứ ba: Thanh xuân trường học ăn lẩu trong phòng học với bạn cùng bàn 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 3 - Giấc mơ thứ ba: Thanh xuân trường học ăn lẩu trong phòng học với bạn cùng bàn 2

Edit: Annie

Lần này giáo viên cúi kính không phạt mà cho thêm bọn họ mỗi người một đĩa thịt.

Miệng nhỏ của Lâm Kim suýt chút nữa há rộng đến mức không khép lại được.

Đây là mơ, đây nhất định là mơ.

Có lúc Lâm Kim còn không rõ mình có phải đang nằm mơ hay không. Lần này, nhất định là lại nằm mơ.

Tỉ như, cô có thể nhìn thấy đồng hồ trên bảng đen đang chạy ngược. Chẳng hạn như những bạn học khác ẩn trong khói lửa thức ăn không thấy rõ gương mặt và không nghe được một câu đối thoại nào.

Nhưng vì sao Hường Ca ngồi bên cạnh mình lại rõ ràng như người thật vậy?

Lâm Kim nghĩ, đây chính là ‘ngày có chút suy nghĩ thì đêm sẽ nằm mơ’ trong truyền thuyết.

Việc đã đến nước này, đành phải nghiêm túc nhúng lẩu. Không chút nữa giáo viên sẽ xuống kiểm tra chấm điểm. Được rồi, chuyện phạt thêm một đĩa thịt bò không có gì khó khăn cả.

Cuộn thịt bò màu đỏ sau khi vào nồi nhanh chóng đổi màu.

Lâm Kim nhắm thời gian, dùng đũa gấp thịt bò vào trong chén, khước mắt thoáng nhìn sang Hường Ca không có động tác gì.

Cô không hiểu vì sao Hường Ca vẫn luôn đấu tranh tự kiềm chế bản thân mình? Ăn lẩu có vấn đề gì? Hình như cũng không có vấn đề gì? Sao anh lại bần khoản như thế?

“Cần tớ giúp không?” Lâm Kim lấy việc giúp người làm niềm vui chủ động hỏi. Quan trọng là Hường Ca ở trong giấc mơ của mình, cô nên chịu trách

nhiệm, “Đừng khách khí, cứ xem như là nhà mình đi.”

Vì sao cô lại hạnh phúc như vậy, còn có thể nằm mơ ăn lẩu cùng idol!

Dường như Hương Ca đang suy nghĩ gì đó, chậm chạp hồi lâu mới khẽ gật đầu.

Lâm Kim nhiệt tình không chỉ đưa thịt cho anh nhúng mà còn lấy một cái chén nhỏ màu lam sắp gọn trong ngăn kéo ra giúp anh. Cô chân chó ngay cả đũa cũng nhét vào tay Hương Ca.

“Có thể ăn rồi!” Lâm Kim nhìn thịt bò trong chén mình, cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong nháy mắt. Là thịt bò loại tốt nhất, là nồi lẩu thịt bò hương cay!

Cô dùng đũa kẹp một miếng, không chờ nổi nhét vào miệng. Mùi thơm thịt bò tràn đầy cả người cô trong nháy mắt, thịt nhiều mỡ mà ăn không ngán như vậy có thật sao?

Lâm Kim vui đến hai mắt híp lại, quai hàm chuyển động, nhìn như con sóc con.

Hương Ca vô cùng thắc mắc, nhìn thịt trong chén mình một cái, hồi lâu mới hỏi: “Cậu ăn lẩu không chấm gia vị?”

Đúng vậy, Lâm Kim ăn thẳng từ trong nồi.

Lâm Kim đang trầm mê trong thịt bò ngán người, lập tức có chút xấu hổ.

“Tớ, tớ tớ tớ xưa nay ăn lẩu không chấm gia vị.” Lâm Kim nói xong, then thùng. Cũng không biết mình đang xấu hổ vì cái gì.

Lông mi dài của Hường Ca khẽ chuyển động, học theo cô nhúng thịt vào trong nồi lẩu rồi ăn.

Ừ, là hương vị thịt, hương vị calorie.

“Tớ giúp cậu chuẩn bị gia vị nhé!” Lâm Kim thấy người khác cũng không chấm gia vị khi ăn như cô, cảm thấy là lạ, “Cậu muốn thêm gì vào gia vị?”

“Tự tớ làm được.” Hường Ca cho rằng pha gia vị là một chuyện rất riêng tư, sao có thể để người khác làm. Gia vị tốt xấu đều do mình, đó mới thể hiện trách nhiệm với bản thân.

Rốt cuộc cả hai người cùng đi đến bục giảng. Đúng vậy, khu gia vị ở trên bục giảng. Hai người họ dưới ánh nhìn chăm chú của giáo viên bắt đầu thêm gia vị lung tung vào đĩa nhỏ.

Lâm Kim múc một muỗng nhỏ đậu phộng nghiền, thêm một muỗng ớt bột vào đĩa của mình là cảm thấy đủ. Hương Ca thì giống như lấy theo danh sách, thêm từng loại gia vị vào cùng nhau.

“Lâm Kim! Lớp gia vị của em học như thế nào?! Em có biết đây là một đề phụ không!”

“Hả?” Lâm Kim bị la vô cùng khó hiểu.

Cái gì? Còn có lớp gia vị?

“Em còn không mau học tập bạn cùng bàn của mình một chút!”

Nước bọt của giáo viên sắp phun đến đầu cô rồi. Giáo viên này thật sự nóng nảy, không hổ là giáo viên số học vẫn nóng tính như cũ.

Lâm Kim đành phải học Hương Ca giả vờ cái gì cũng thêm một chút.

Sau khi an toàn trở về vị trí, chuông tan học lại vang lên.

“Bây giờ là thời gian hoạt động tự do, mời các em học sinh tự giác nhúng đồ ăn trên bàn theo thời gian tiêu chuẩn.” Sau khi giáo viên để lại một câu trên bục giảng liền ra khỏi phòng học.

Phòng học vốn coi như yên tĩnh liền ồn ào âm ỉ.

Cũng không biết các học sinh khác đang nói những chuyện gì. Lâm Kim và Hường Ca không giao lưu với nhau ngược lại có vẻ kỳ quặc.

Hai người bọn họ vô cùng yên lặng nhúng thức ăn trong nồi lẩu của mình. Dứt khoát không có người quản thì nhúng bừa cũng không sao.

Lâm Kim thả trứng cút vào trong nồi.

Trên đời sao có thể có trứng cút ngon như vậy!

Vui vẻ ăn một miếng thịt bò lớn, lại nhìn qua đồ ăn trong nồi, kết quả là bị sặc ớt.

Cô che miệng thật chặt, nghiêng đầu sang chỗ khác dùng sức nhin xuống, nước mắt cũng sắp chảy ra.

“Đừng nhin.” Hướnɡ Ca thấy cô nhin đến khó chịu, giật cái tay đang che miệng cô ra.

Lâm Kim ho khan mấy lần mới ngừng.

Hướnɡ Ca bên cạnh không biết lấy khăn tay từ nơi nào đưa cho cô.

Cô nhận lấy, nặn ra tiếng cảm ơn.

Trong mộng cũng mất mặt như thế, thực sự nằm ngoài dự liệu của cô.

Cô lấy lại bình tĩnh, nghĩ thâm đây là giấc mơ của cô, làm gì cũng được, còn quản gì mất mặt hay không? Nói không chừng có thể chiếm được lợi từ người trong mộng trùng tên trùng họ còn giống Hướnɡ Ca năm mười sáu mười bảy như đúc này.

Dù sao khi tỉnh lại cô cũng không có cơ hội.

Nhưng mà vừa rồi lúc cô quay đầu phát hiện bên cạnh mình còn treo một cái balo. Đó là balo lệch vai màu hồng cô đeo hồi cấp ba. Lại lần nữa xác định đây quả thực là một giấc mơ bởi vì balo của cô đã sớm đặt bên trong cái nhà kia lúc dọn đi.

Cô thuận tay mở balo, ngạc nhiên phát hiện bên trong có một hộp sữa chua và một lon coca.

“Mời cậu uống, cậu muốn uống cái nào?” Cô lấy cả hai ra, cầm mỗi cái một tay hỏi.

“... Coca đi.” Anh đã quen bao nhiêu năm nay không uống đồ có chứa CO₂, lần này anh nghe theo nguyện vọng nội tâm mình.

Lâm Kim hào phóng đưa cho anh, mình thì mở hộp sữa chua ra.

Hương Ca kéo nắp lon nước, uống một ngụm, chỉ cảm thấy CO₂ bay thẳng lên đỉnh đầu.

Thật sự là rất thoải mái.

“Ngon không?”

Lâm Kim bên cạnh vừa uống sữa chua vừa mơ ước Coca của người ta.

“Ngon.”

“Vậy tớ có thể thử một chút không?”

“Được.”

Anh vừa nói xong, đầu óc Lâm Kim nóng lên, ôm lấy mặt Hương Ca hôn lên. Hôn lên môi đẹp của Hương Ca, tự mình nếm thử vị nước ga ngọt ngào.

“Xin lỗi! Tớ không cố ý!”

Lâm Kim bị nước lạnh dội tỉnh.

Vừa mở mắt ra liền cảm giác đầu và mắt đều lạnh lạnh. Một nữ sinh xinh đẹp đứng trước bàn cô, cầm trong tay cái chén nhỏ rỗng không có nắp.

---Thương cho tôi một giấc mơ lại thương cho tôi rất nhanh đã tỉnh táo.

Người trong thư viện đều ngoái đầu nhìn lại, mặc dù đang kỳ nghỉ hè, người cũng không nhiều.

Lâm Kim lau nước trên mặt, mang theo tâm tình tốt như mơ ra ngoài. Dù bị nước lạnh hắt tỉnh.

“Không sao.” Lâm Kim còn vô cùng rộng lượng cười gượng với nữ sinh kia.

Bên trong studio, Hương Ca có giấc ngủ trưa ngắn ngủi trên ghế cũng bị trợ lý lay dậy.

Trong miệng còn ngậm ngừng nói hai chữ “Lâm Kim”.

Lâm Kim là ai?

“Hương Ca đến lượt anh lên sân khấu.”

“Được rồi.”

Tiểu Lý nhìn sắc mặt anh nhạt như nước, hỏi: “Bữa khuya đêm nay chúng ta ăn nhiều muối và tiêu hơn chút?”

“Không cần, tôi vừa ăn lẩu.”

“Hả? Anh đi ăn lúc nào?”

Hương Ca vỗ trán, nhất thời cũng không nhớ nổi mình ăn lẩu lúc nào. Anh ăn lẩu sao? Đi ăn ở đâu? Ăn lúc nào?

“Quên mất rồi.”

-----oOo-----

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng thân cận của nàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng thân cận của nàng.

Edit: Ashe

Khai Nguyên năm 3200, quốc gia M trên đại lục Lam Hải là một quốc gia quân chủ lập hiến, chế độ hoàn thiện, kinh tế phát triển, người dân thân thiện.

Hoàng thất quốc gia M cũng đều giản dị dễ gần, đối với người dân mà nói, đó là những người cai trị vô cùng tốt. Đặc biệt là hoàng hậu nước M xuất thân bình dân, được nhân dân kính yêu sâu sắc. Đã nhiều năm trôi qua, mọi người vẫn đặc biệt yêu thích câu chuyện cổ tích về hoàng tử yêu cô bé Lộ Lem.

Hoàng hậu vô cùng xinh đẹp, có thể dùng tất cả mọi tính từ liên quan đến vẻ đẹp để miêu tả về nàng.

Lâm Kim là muội muội của đương kim hoàng hậu. Diện mạo đương nhiên không sánh bằng tỷ tỷ xinh đẹp của mình, năm nay hai mươi sáu tuổi, là củ khoai nóng bỏng tay không gả đi được trong mắt người nhà.

Hoàng hậu tỷ tỷ xinh đẹp càng lo lắng muội muội của mình không ai thèm lấy, vô cùng nhiệt tình sắp xếp đủ loại xem mắt cho nàng. Lâm Kim là một người theo đuổi sự tự do, đương nhiên không chịu tuân theo.

Cho dù Lâm Kim không có tham vọng nghề nghiệp, nhưng cũng không muốn hồ đồ gả cho một nam nhân nào đó. Lấy một người đàn ông không tốt, không bằng bảo nàng nhảy ra ngoài vũ trụ tự sát.

Nàng cũng tự biết mình không xứng với những nam nhân ưu tú kia, cho nên có điều kiện đều bỏ trốn. Tỷ tỷ xinh đẹp và mẫu hậu đại nhân của nàng lại có hết sức đề cử một đối tượng xem mắt, là một kỹ sư máy móc.

Sau khi hai người bị ép buộc gặp nhau, đối phương rõ ràng rất hài lòng với nàng, hơn nữa còn nói rằng bọn họ có thể tiếp tục.

Lần đầu Lâm Kim gặp hắn, đã bị vẻ đẹp của hắn làm rung động. Lâm Kim thừa nhận, nàng rất thích hắn, bằng lòng vì hắn vứt bỏ tất cả nguyên tắc của mình. Nam nhân như vậy, vì sao còn phải xem mắt. Sau này mới biết được, mười lăm tuổi hắn đã tốt nghiệp với thành tích cao nhất, sau đó vẫn luôn say mê công việc. Người nhà của hắn thật sự không nhìn nổi nữa, mới ép hắn phải đi xem mắt lần đầu tiên.

Lâm Kim nghĩ mình thật sự rất may mắn, có thể trở thành đối tượng xem mắt đầu tiên của hắn.

Hương Ca đoán chừng cũng không có yêu cầu đặc biệt nào đối với đối tượng xem mắt, gặp gỡ.

Hai người cứ như vậy bắt đầu qua lại nhạt nhẽo như nước.

Ngày hôm đó, mẫu thân Lâm Kim thật sự không thể nhìn người nghề nghiệp tự do là Lâm Kim nằm như xác chết ở nhà, thúc ép nàng phải đến nhà Hương Ca, làm cơm tối cho hắn.

Lâm Kim nào sẽ làm cơm tối, bình thường tối đa chỉ nấu mì gói. Nàng không chịu nổi mẫu thân cứ nhắc mãi, lập tức ra cửa. Nghĩ rằng đến nhà Hương Ca chơi một chút cũng không sao.

Lâm Kim lái máy bay nhỏ của mình đến nhà Hương Ca. Hương Ca ở một mình, là một biệt thự nhỏ đơn giản, trong sân có lắp đặt thiết bị. Lần thứ hai họ gặp nhau là ở nhà của hắn. Khi đó hắn đã ghi lại dấu vân tay của Lâm Kim.

Lâm Kim mở máy truyền tin ra, cẩn thận hỏi thăm: “Ta có thể ở nhà ngài một lúc được không?”

“Có thể, nhưng ta còn chưa tan tâm.” Giọng nói bên kia mặc dù lãnh đạm, nhưng trả lời rất dứt khoát.

“À, vậy ta sẽ...” Người khác đều chưa tan tâm, nàng đã mong đợi chạy đến nhà người ta thì coi là chuyện gì, vẫn nên nhanh chóng đổi giọng, tùy tiện tìm một quán cơm dùng bữa.

“Thật xin lỗi, nàng ở nhà ta chơi một lúc được không nào? Ta sẽ trở về sớm thôi.”

“Ặc... Được.” Lâm Kim cảm thấy bọn họ giống như đang yêu đương, cũng giống như bạn bè bình thường. Bọn họ đã xác định quan hệ chưa? Dường như chưa.

Lâm Kim đối với việc tự mình nghĩ không thông thì tâm trạng rất đau khổ, không muốn.

Máy bay dừng lại trong sân nhỏ của Hường Ca.

Khi mở cửa nàng dùng vân tay của mình, vô cùng thuận lợi.

Bày biện trong nhà Hường Ca không giống với những nhà khác.

Bên ngoài nhà hắn là một hình trụ tròn, đi vào sẽ thấy bên trong ngập tràn ánh sáng, trần nhà có một tấm kính lớn trong suốt, đón ánh sáng rất tốt. Lầu một trống rỗng, đặt một chiếc màn hình hiển thị cực lớn cùng với cái ghế sofa một người ngồi kiểu dáng đơn giản trước mặt. Lầu này bên cạnh có thêm một cái sofa một người ngồi giống hệt. Đúng vậy, hai cái sofa một người ngồi giống nhau như đúc.

Trước đó nàng đã đến đây một lần, vô cùng xấu hổ.

Lần đó sau khi nàng được đặt lên ghế sofa, Hường Ca mở màn hình ra, cho nàng xem một bộ phim tài liệu buồn tẻ. Sau đó Hường Ca liền trở về phòng mình tiếp tục công việc. Đúng vậy, quay lại làm việc. May mà Lâm Kim cũng không đặc biệt quan tâm.

Nàng ngủ say trên ghế sofa, ngủ đến khi trời tối, sau đó lập tức bị đuổi về nhà.

Lâm Kim nghĩ, quả nhiên Hường Ca không thích mình, có lẽ chỉ thiếu một đối tượng kết hôn mà thôi.

Lâm Kim mở màn hình ra, không ngờ lại cần mật mã. Đầu năm nay, rất ít người dùng màn hình, bình thường đều dùng máy chiếu gia đình, vừa tiện lợi lại nhanh chóng. Nhà Hường Ca vẫn còn chút phục cổ.

Nàng vừa nghĩ không nên nghịch, vừa chần chừ ấn dấu vân tay của mình vào chỗ mật khẩu.

Màn hình thế mà lại mở ra.

Lâm Kim đỏ bừng mặt.

Nhưng không ngờ bên trong rất nhàm chán. Xuất phát từ sự lễ phép, Lâm Kim còn nhắn tin: “Xin hỏi ta có thể sử dụng màn hình của ngài không?”

“Có thể.” Hai chữ lạnh nhạt lại dứt khoát.

Lâm Kim đã không còn gánh nặng tâm lý, bắt đầu muốn tìm trò giải trí. Màn hình rất lớn, bên trong có hàng tá thư mục, đều có tiêu đề đơn giản rõ ràng, ghi rõ nội dung.

Một thư mục là điện ảnh, mở ra là mấy trăm bộ phim tài liệu hoặc tiểu sử nhân vật.

Lâm Kim lặng lẽ đóng lại, nàng không bao giờ muốn xem phim tài liệu nữa.

Thấy một thư mục ghi là súng vật, Lâm Kim đảo mắt, tay không kìm được mở ra.

Bên trong chỉ có một biểu tượng, là một con kỳ lân tạo hình tuyệt đẹp.

Ngón tay Lâm Kim khựng lại giữa không trung một lúc.

Nàng cho rằng sẽ xuất hiện một trò chơi nhảm chán hoặc là trực tuyến sùng vật chẳng hạn.

Không ngờ, màn hình hiển thị màu đen.

Lâm Kim nghi ngờ bầm bầm, không hề có động tĩnh gì.

Một giây sau, ánh sáng trắng trong màn hình xuất hiện.

Lâm Kim sợ hãi lui về sau nửa bước.

Chỉ thấy một con kỳ lân giống hệt biểu tượng vừa rồi bước ra khỏi ánh sáng.

“Mẹ nó, cái quái gì đây?”

Sùng vật nhà ai phát triển như thế này?

Hướng Ca thoát nhìn lãnh đạm thế kia lại nuôi một con sủng vật như vậy ở nhà.

Lời tác giả:

Hôm nay ta đã mất đi ước muốn.

Bước tiếp theo phải viết thật, máy móc đạo cụ thật, cứ mong muốn đơn giản như vậy đi!

-----oOo-----

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 2

Edit: Ashe

“Chào ngài?” Đôi mắt với con súng vật vẫn còn trong vòng sáng. Lâm Kim ngập ngừng lên tiếng chào.

Ánh sáng tắt đi, rốt cuộc Lâm Kim đã có thể tỉ mỉ quan sát con vật này rồi.

Kỳ lân được phối màu rất đẹp, thoát nhìn oai phong lẫm liệt, cũng rất, rất lớn. Dường như con kỳ lân này còn cao hơn cả nàng.

Nó hướng về phía nàng kêu lên vài tiếng, âm thanh giống như cừu non, rất nghe lời.

“Xin hỏi ngài có thể trở về không?” Lâm Kim nghĩ đến nơi này dù sao cũng là nhà người ta, gọi con sủng vật lớn như vậy ra đường như cũng không tốt lắm. Nàng phải nghĩ cách đưa nó trở vào, tránh cho mình gây ra họa lớn.

Kỳ lân không chút để ý tới nàng, bắt đầu vui mừng chạy nhảy trong phòng khách trống trải. Nó thậm chí còn đập không khí đi lên trần nhà, sau đó lại chậm rãi đi xuống.

Lâm Kim gần như trợn mắt há hốc mồm nhìn nó, nuốt một ngụm nước bọt. Nàng dường như đã rõ tại sao nhà Hường Ca được trang trí như vậy, nói không chừng chính là để con kỳ lân này nhảy lên đập xuống.

Sau cùng nó lại bước tới trước mặt nàng, đặt hai cái chân trước người, có vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Lâm Kim nhìn kỹ mới phát hiện trên người nó có đeo một cái vòng và sợi dây màu đen rất đẹp. Nàng cẩn thận cầm lấy sợi dây đeo trên cổ nó, Sau khi cầm lên, cũng không biết mình cần làm gì.

“Ngài trở về?”

“Be be be!”

Lâm Kim có chút cam chịu ngồi xồm xuống, nàng cảm thấy không có cách nào để nó quay lại. Nàng vẫn nên nói thật chuyện này với chủ nhân của nó.

Không đợi nàng mở máy truyền tin ra, cửa lớn đã mở, là Hướnɡ Ca!

Hướnɡ Ca còn mặc đồng phục của phòng nghiên cứu, tóc có hơi rối, nhưng vẫn không làm ảnh hưởng vẻ đẹp của hấn

Làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp tại chỗ cảm giác quá mất mặt rồi.

Lâm Kim vội vàng đứng dậy, căng thẳng đến nỗi nói năng hơi lộn xộn.

“Hướnɡ tiên sinh, ngài đã về rồi? Ta thả trâu nhà ngài ra rồi...”

“Trâu nhà ta?”

“Đê! Không! Kỳ lân!”

Hấn cười khẽ. Lâm Kim đương nhiên là cảm thấy lúng túng, luôn miệng nói xin lỗi.

“Đừng sợ.” Giọng nói Hường Ca nhẹ nhàng, không biết là nói với con kỳ lân kia, hay là nói với nàng.

“Ha ha ha, chào buổi chiều.” Đây không phải là lần đầu bọn họ gặp mặt, nhưng Lâm Kim vẫn vô cùng hồi hộp như trước, nói chuyện khách sáo giống như những đoạn đối thoại trong sách học ngôn ngữ.

“Thật ra nàng không cần khách sáo với ta như vậy.” Hường Ca cứ thế nhìn nàng. Nhìn thẳng hẳn, Lâm Kim tình cờ phát hiện, đôi mắt của Hường Ca thật sự rất đẹp. Nàng vội vàng dời mắt, sợ mình xấu hổ.

Lâm Kim kéo ra một nụ cười: “Ta rất khách sáo à?”

“Đúng.”

“...” Hai con người không có EQ thật sự không còn gì để nói.

“Đây là sủng vật, nó là thang máy ở nhà ta.”

“Hả?” Lâm Kim thật sự không hiểu.

Tại sao sủng vật lại là thang máy?

“Nàng có thể gọi nó là sủng vật.” Hường Ca chỉ con vật mà Lâm Kim cho là kỳ lân, thật ra nó là một cơ quan thú “sủng vật”.

“Sủng vật?” Lâm Kim thật sự không thể tưởng tượng được đầu năm nay còn có cái tên xấu xí như vậy, “Thang máy?”

“Nàng muốn đi tham quan nhà ta không?”

“Có thể chứ?” Lâm Kim nhớ rằng lần trước nàng đến, sau khi ngủ một mạch tới tối trên ghế sofa trong phòng khách, nàng quả thật chưa đi dạo thăm nhà Hường Ca, không ngờ hẳn còn để ý chuyện này ư?

“Sủng vật, tới đây.”

“Sinh vật” không biết tên được đặt tên là sủng vật cứ thế từ từ bước đến cạnh hai người bọn họ, cúi thân thể xuống.

“Lên đây đi.” Hường Ca vô cùng tự nhiên khẽ nắm cổ tay của nàng.

Nàng còn chưa phản ứng, đã ngồi lên sủng vật cùng Hường Ca. Lâm Kim đã biết vì sao con vật này được gọi là thang máy. Bởi vì con “sủng vật” này được bao phủ bởi một bộ lông ảo ảnh xinh đẹp, bên trong hiện ra ánh kim loại tinh tế.

Lâm Kim và Hường Ca ngồi cạnh nhau.

Ồ, họ đang ngồi cạnh nhau mà không có bất kỳ khoảng cách nào.

Súng vật nhàn nhã đạp lên không trung đi lên tầng hai. Nhà Hường Ca có tổng cộng hai tầng, tầng một là phòng khách trống không và phòng làm việc được bao quanh bằng kính trong suốt của Hường Ca.

Lâm Kim nghĩ, trách không được nằng tự hỏi sao nhà hắn không có cầu thang. Còn tưởng rằng giấu ở nơi bí ẩn nào đó rồi. Không ngờ rằng hắn lại lên lầu bằng cách này.

Sau khi lên tầng hai, không có gì ngoài một màu xám. Hường Ca chỉ vào khoảng không giống như bức tường, ấn dấu vân tay của mình vào, bức tường màu xám hư ảo biến mất trong nháy mắt. Lâm Kim có thể nhìn thấy toàn bộ tầng hai, có chút ngạc nhiên.

Tầng hai đơn giản như tầng một. Ngoại trừ các bức tường phía ngoài toà nhà, không có bất kỳ vật che chắn nào, thậm chí ngay cả lan can cũng không có. Xung quanh rộng rãi, ngoại trừ một chiếc giường lớn và cái bàn viết chữ, còn lại đều là máy móc từ nhỏ tới lớn được sắp xếp chỉnh tề, Lâm Kim thoáng cái không thấy thứ gì bọn họ có thể sử dụng.

“Nhà của ngài, thật sự rất độc đáo.” Lâm Kim cũng không biết mình phải khen độc đáo như thế nào. Quả thật vô cùng mới lạ.

“Thật vậy à? Cảm ơn.” Hường Ca có phần hưởng thụ lời khen ngợi của nàng.

Lúc bọn họ từ trên cơ thể sủng vật bước xuống, Hường Ca còn giúp nàng một chút.

Nhưng Lâm Kim đứng ở khoảng trống trên sàn nhà, nhất thời lại im bật.

Hường Ca cũng không nói chuyện, hai người cứ đứng yên bất động như vậy.

“Những thứ này đều là tác phẩm của ngài ư? Ta cảm thấy ngài thật sự rất lợi hại.”

“Cảm ơn.”

Câu trả lời của hắn khiến Lâm Kim câm lặng một giây, Lâm Kim vẫn cố gắng để bọn họ không phải lúng túng. Cho nên nàng hỏi với vẻ thích thú: “Nó là loại máy móc gì? Ta thật sự muốn thử nghiệm sản phẩm phát minh của ngài đây!”

“Thật sao?” Hường Ca nghe thấy câu trả lời của nàng, mắt sáng rực lên, không giống với vừa rồi bình tĩnh tự kiểm chế. Có thể thấy hẳn có tình yêu mãnh liệt đối với công việc của mình.

“Ừ ừ, ta muốn hiểu rõ về ngài nhiều hơn.” Lâm Kim vội vàng gật đầu. “Không chỉ là hiểu ngài, mà cả công việc yêu thích của ngài, ta đều muốn hiểu rõ. Đương nhiên, ngài cũng có thể hiểu ta.”

Lâm Kim nói xong, bụng liền kêu lên “ùng ục ùng ục”.

Thôi rồi, nàng đói bụng. Ở một nơi yên tĩnh thế này càng nghe rõ.

“Cơm tối nàng muốn ăn gì?”

Lâm Kim đương nhiên biết câu trả lời tiêu chuẩn, mỉm cười ngọt ngào nói: “Tùy ngài, ta ăn gì cũng được.”

Thời đại mới quán ăn bên ngoài giao tới rất nhanh, Hường Ca chỉ mới gọi hai phút, chuông cửa đã vang lên.

Hai người họ chia ra mỗi người ngồi trên một cái ghế sofa, tiếp theo dưới sàn nhà mọc ra bàn cơm bên trên có bò bít tết.

Đây thật sự là một trải nghiệm đặc biệt, Lâm Kim nghĩ.

Sau khi ăn xong một bữa tối không mấy gì lãng mạn, nàng cũng không muốn về nhà nghe mắng. Cho dù mặt trời đã xuống núi, đèn trong phòng đều đã sáng lên giống như ban ngày.

Lâm Kim cho là mình vẫn phải nỗ lực nắm bắt cơ hội. Nàng nhấp một ngụm rượu đỏ, háng giọng hỏi: “Hiện giờ có sản phẩm nào mà gần đây ngài yêu thích không? Ta cũng có thể dùng thử bất cứ thứ gì!”

“Sản phẩm gần đây?” Hương Ca hơi ngây ra, nói: “Gần đây quả thật ta có nghiên cứu phát minh ra một sản phẩm mới...”

“Ở đâu? Ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Vừa thuận tiện ăn xong tản bộ!” Lâm Kim cho là sản phẩm mới sẽ ở tầng hai, hoặc là phòng làm việc của hắn. Không ngờ hắn nói: “Bây giờ nàng ngồi lên ghế sô pha là được.”

Lâm Kim bối rối nhìn kiểu dáng cực kỳ đơn giản của ghế sô pha.

“Đây là ghế sô pha mát xa theo yêu cầu của khách hàng. Nhưng còn chưa được đưa vào sử dụng.”

“Ghế sô pha mát xa? Không sao đâu, ta không thể đợi được nữa rồi đây này.” Lâm Kim cười đến rất chi là ngây thơ.

“Nàng chắc chắn chứ?”

“Tại sao lại không chứ??” Lâm Kim còn tưởng hẳn không đủ tin tưởng với sản phẩm của mình.

“Được.” Hường Ca nói, liền đứng lên, nhẹ nhàng đặt hai cánh tay nàng lên hai bên tay vịn. Lâm Kim nghĩ, cái ghế mát xa này lại còn phải sử dụng như vậy?

Một giây sau, hai tay Lâm Kim bỗng nhiên bị bao quanh trong một quầng sáng màu xanh. Không có cảm giác trói buộc, cũng không có cảm giác gì. Lúc nàng vẫn còn sững sờ, hai chân cũng bị Hường Ca tách ra đặt trên bàn đạp, bị bao quanh bởi ánh sáng màu xanh.

Nàng muốn thử cử động một cái, lại phát hiện hoàn toàn không thể thoát ra được --

-----oOo-----

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 3 (Play đạo cụ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 3 (Play đạo cụ)

Edit: Ashe

Lâm Kim hoàn toàn bị trói buộc trên ghế mát xa, không thể nào thoát ra được.

“Cách dùng này thật kỳ lạ.” Lâm Kim nở nụ cười vui tươi, tạm thời chưa có chút cảm giác nguy hiểm nào. Bị trói chặt không còn một khe hở mang lại cho nàng cảm giác bức bách. Nhưng nàng vẫn chưa biết ghế mát xa này không phải ghế mát xa kia. Mát xa là xoa bóp, nhưng không phải là chỉ xoa bóp những chỗ đó.

Hương Ca im lặng nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh như nước.

Lâm Kim cúi thấp đầu, nhìn hai chân mình vừa bị Hương Ca lấy tay tách ra, cảm giác xấu hổ bất chợt xông lên đầu.

“Ta ngồi thế này dường như không ổn lắm?” Đúng vậy, hôm nay vì gặp Hường Ca, Lâm Kim chỉ mặc một cái đầm màu vàng nhạt dài không đến đầu gối. Hiện giờ hai chân bị tách ra, nàng có thể cảm giác được quần lót màu trắng hôm nay nàng mặc đều bị lộ trước mặt Hường Ca rồi. Nàng lại cố gắng di chuyển chân mình nhưng không thể nhúc nhích, đương nhiên cũng không khép lại được.

Nàng cố gắng giả vờ bình tĩnh.

“Rất ổn.” Hường Ca cười cười với nàng, như thể thật sự cảm thấy rất tốt.

“Ta...” Lúc Lâm Kim còn muốn nói gì đó, đã bị Hường Ca ngắt lời.

“Bây giờ, hãy thử tính năng đầu tiên.” Không biết từ lúc nào trong tay hắn có thêm một chiếc điều khiển từ xa hình tròn nhỏ nhắn.

Vẻ mặt Lâm Kim sững sờ nhìn hắn, nghĩ đến cái ghế mát xa này còn phải dùng điều khiển từ xa kích hoạt. Nhưng mà một chiếc ghế mát xa ngoài xoa bóp còn có thể xoa bóp như thế nào? Mát xa xoay tròn?

Hường Ca nhẹ nhàng ấn vào giữa điều khiển từ xa.

Chỗ tựa lưng của chiếc ghế sofa Lâm Kim đang ngồi chậm rãi hạ thấp, chân từ từ nâng lên. Váy của nàng chịu tác động của trọng lực, không thể che nửa thân dưới của nàng nữa. Quần lót màu trắng cứ thế phơi bày trước mặt Hường Ca.

Nàng muốn lấy tay che đi, nhưng tay cũng không cử động được.

Cuối cùng Lâm Kim bị cố định nửa người trên nằm ngang, nửa người dưới hơi nhô lên.

Trực giác của nàng cảm thấy tư thế này không đúng lắm. Nàng nhìn Hường Ca, phát hiện sắc mặt Hường Ca vẫn không thay đổi, dường như hết thấy mọi việc đều chỉ là thao tác rất bình thường.

Có một đôi tay mô phỏng vươn ra từ phía sau nàng, xúc cảm mềm mại giống như thạch rau câu, nhiệt độ cao hơn nhiệt độ cơ thể nàng một chút. Hai cánh tay kia nhẹ nhàng đặt xuống vai nàng, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp. Lực tay vừa phải, như thể được tạo ra dựa trên số liệu cá nhân.

Lỗ nhỏ trên ghế sofa chậm rãi tỏa ra một mùi hương không ngừng khiến cho người ta thả lỏng. Nàng cũng quên mất vì sao vừa rồi mình cảm thấy xấu hổ, ngồi trên chiếc ghế sofa mát xa kỳ lạ này để làm gì.

Cơn buồn ngủ kéo tới, nàng không nhận được nhắm mắt lại. Tiếp theo dưới thân thể của nàng có thêm hai cánh tay. Nhẹ nhàng xoa bóp từng

bộ phận trên cơ thể nàng. Từ ngực đến eo, hông, bắp chân và bàn chân, bàn tay mô phỏng không mang đến cho nàng cảm giác sợ hãi.

Đã rất lâu rồi Lâm Kim không được thoải mái như vậy. Sản phẩm mới của Hướng Ca lực độ mát xa vô cùng tinh tế, hoàn toàn không làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Không ngờ lúc này một bàn tay cứ thế đặt lên nơi tư mật của nàng.

Chuyện gì đang xảy ra?

Cảm giác nhiệt độ của thạch rau câu bao trùm phía trên nơi chưa từng có người khám phá.

Lâm Kim vô cùng buồn ngủ nhưng cũng lập tức thanh tỉnh lại.

“Nơi này, nơi này cũng phải mát xa sao?” Nàng cố gắng hết sức mở to đôi mắt đang buồn ngủ, đầu óc dần dần tỉnh táo trở lại.

Nàng có ngốc cũng biết đây không phải một cái ghế mát xa bình thường.

“Tính năng thứ hai, mát xa âm vật.”

Mát xa cái gì? Mát xa âm vật?

Bàn tay kia bao trùm nơi tư mật của nàng, còn chưa có động tác gì, chỉ yên ổn dừng ở đó. Bởi vì Hương Ca chưa ấn xuống công tắc điều khiển từ xa.

“Đợi đã! Quan hệ của chúng ta còn chưa tới mức này!” Lâm Kim muốn vùng vẫy khỏi cái ghế mát xa. Tư thế của Hương Ca thoải mái tựa vào tay vịn ghế sofa bên cạnh nàng, quan sát phản ứng của nàng.

“Quan hệ? Quan hệ giữa nam và nữ.” Hương Ca không chút do dự trả lời là quan hệ nam nữ.

“Hả?” Lâm Kim nghe xong câu trả lời này, nghẹn họng: “Đó là, mối quan hệ gì?”

“Là mối quan hệ lấy kết hôn làm tiền đề.” Hấn nói qua loa cũng khiến Lâm Kim kinh hãi.

Không đúng, bọn họ nói muốn kết hôn lúc nào. Đúng là bản thân Lâm Kim thật sự muốn, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ đã từng nói và đã làm qua.

“Chúng ta là, bạn trai bạn gái ư?” Lâm Kim dè dặt hỏi.

“Chẳng lẽ không phải?” Hai mắt Hường Ca mở rất to, có chút nghi hoặc.

“Chắc là... phải.” Lâm Kim trả lời cũng rất khó khăn.

Nghe được câu trả lời khẳng định của Lâm Kim, Hường Ca cũng không chút do dự ấn công tắc điều khiển từ xa.

Bàn tay to đang bao phủ nơi tư mật của nàng linh hoạt chui vào trong quần lót.

“Dừng, dừng, dừng...”

“Hửm?”

“Dừng cởi ...” Quần lót. Loại từ này rất khó nói ra khỏi miệng. Lâm Kim đang ở trước mặt một người đàn ông, thật sự rất khó nói.

May mà quần lót chỉ bị kéo xuống một chút, không bị cởi ra. Thế nhưng cũng đủ khoảng trống để bàn tay lớn kia đi vào muốn làm gì thì làm.

Bàn tay lớn ấm áp. Rõ ràng kích thước không nhỏ nhưng lại vô cùng linh hoạt. Ngón trở cứ thế chạm vào phía trên hạt đậu nhỏ của nàng.

Hạt đậu nhỏ cực kỳ mẫn cảm, bởi vì bị đụng vào mà nổi lên. Bàn tay đang ở trên hạt đậu của nàng bắt đầu chậm rãi nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ừm~~” Lúc Lâm Kim phát hiện mình không thể không chế nổi phát ra tiếng rên rỉ, nàng biết rõ Hường Ca đã nghe được.

Làm sao có thể như vậy, Lâm Kim thật sự muốn tìm cái gì đó che mặt mình lại.

Cũng may sắc mặt Hường Ca không phát sinh biến hóa nào. Vẫn là bộ dạng vô cùng nghiêm túc, giống như đang làm nghiên cứu khoa học gì đấy. Ngoài ra, hẳn nói tất cả chỉ là đang thử nghiệm sản phẩm mới của mình.

Ngón tay không có sự sống bắt đầu tăng thêm lực đạo. Hạt đậu nhỏ được mân mê xoa nắn chậm rãi.

Lâm Kim biết hoa huyết của mình đang chảy ra mặt hoa róc rách, thấm ướt quần lót.

Không được, thật sự không được.

Hô hấp của nàng theo động tác của ngón tay kia bắt đầu trở nên dồn dập.

“Có thể dừng, dừng, dừng lại hay không?”

“Nàng chắc chắn?”

“...Ừ.” Lâm Kim đang muốn trả lời, không ngờ ngón tay kia đột nhiên tăng tốc, chà xát khiến toàn thân khẽ run rẩy, trong đầu lóe lên ánh sáng, trong nháy mắt hoa huyết đã tuôn ra một dòng mật hoa.

“Xem ra là không chắc chắn rồi, chúng ta tiến hành tính năng thứ ba -- mát xa tiểu huyết.”

Giờ khắc này đầu óc Lâm Kim dĩ nhiên đã trở thành một mớ hỗn độn.

-----oOo-----

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 4 (Play đạo cụ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 4 - Giác mộng thứ tư: Muội muội của hoàng hậu và đối tượng xem mắt của nàng 4 (Play đạo cụ)

Edit: Ashe

Cảm giác hoa đẽ không ngừng bị dị vật kích thích đối với Lâm Kim mà nói vô cùng kỳ lạ. Bàn tay to lớn không có sự sống so với có sự sống càng thêm linh hoạt khiến Lâm Kim không thể tránh thoát. Bình thường khi nàng tự mình an ủi, cũng không thể nào hoàn toàn xuống tay với bản thân được.

Khoái cảm chưa từng có làm cả người Lâm Kim run rẩy, hô hấp càng trở nên dồn dập. Gương mặt dần đỏ ửng lên.

Lúc ghé mắt xa vẫn luôn quấy phá dừng hoạt động, Lâm Kim thở phào nhẹ nhõm.

“Còn muốn tiếp tục không?” Giọng nói lạnh lạnh vang lên, Lâm Kim vội vã lắc đầu. Nàng cảm thấy hiện giờ mình quá xấu xí rồi, không còn thể diện

như vậy quả thật khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Ta không đồng ý.” Sau khi Hường Ca tự hỏi, lại tự từ chối nàng.

“Này?” Lâm Kim trợn tròn mắt, chỉ muốn hỏi tên kia hỏi nàng làm gì. Nàng lại muốn thoát khỏi một lần nữa, bàn tay hoàn toàn không có cảm giác trời buộc.

Nhưng vẫn là tổn công vô ích.

Mát xa âm đạo gì đây, nghe rất đáng sợ! Đó là một vị trí chính nàng cũng chưa từng khám phá!

“Tuy rằng tôn trọng sự lựa chọn của nàng. Nhưng ta nghĩ nàng nên trải nghiệm tất cả các tính năng của chiếc ghế mát xa này.”

Chỉ thấy nơi hạ thể Lâm Kim trên ghế sofa chậm rãi mở ra một cái lỗ, lặng yên không tiếng động. Một cây củ cải nhỏ bằng thủy tinh xinh xắn đáng yêu mềm dẻo nhô ra, tiếp theo củ cải nhỏ chính xác thâm nhập vào hoa huyệt của Lâm Kim.

Nhiệt độ cực kỳ vừa phải, củ cải nhỏ di chuyển chậm rãi lại nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể Lâm Kim, nhẹ nhàng đút vào.

“Ừm...” Lâm Kim vô thức rên rỉ một tiếng, cảm giác này vô cùng kỳ diệu. Sau khi nàng nhận ra cổ họng mình phát ra loại âm thanh đáng xấu hổ này, cả người đỏ như con tôm luộc.

Hiện giờ nàng vô cùng nhạy cảm, có thể cảm giác củ cái nhỏ tiến vào cơ thể mình, ê ẩm tê dại, còn có chút ngứa ngáy. Nàng không ngừng co rút thịt mềm, củ cái nhỏ lại bắt đầu rung nhẹ.

Nếu có thể, Lâm Kim chỉ muốn lấy tay che mặt mình lại, không muốn nhìn Hướng Ca. Nàng sao có thể đáp ứng yêu cầu thử nghiệm loại ghế mát xa ghê tởm này của hắn. Nàng càng chán ghét chính mình trước mặt Hướng Ca lại bày ra bộ dạng xấu hổ như vậy.

Cảm giác nhục nhã trong lòng không thắng được khoái cảm sung sướng của cơ thể.

Cùng lúc củ cái nhỏ thăm dò bên trong nàng, thân thể nàng cũng bị nhiều bàn tay mô phỏng không ngừng đùa bỡn, mang đến cho nàng khoái cảm dày đặc không thể trốn tránh.

Nàng chỉ có thể ngọ nguậy cơ thể, muốn tránh khỏi những bàn tay to lớn khiến mình thoải mái và nhạy cảm hơn. Ngược lại càng khiến nó chạm vào những nơi mẫn cảm.

Quần lót của nàng đã ướt đẫm, trong suốt.

Sau khi quen với sự tồn tại của củ cải nhỏ, củ cải nhỏ rõ ràng lại còn chậm rãi to lên, dần lấp đầy khe hẹp của Lâm Kim.

“Cảm giác thế nào?” Hương Ca vẫn là bộ dáng chẳng qua chỉ đang nghiêm túc kiểm tra, hỏi.

“Ừm...” Lâm Kim cắn cắn môi, mới không chế được mình không rên rỉ ra tiếng lần nữa.

Có thể nói không hổ là mát xa âm đạo sao chứ? Củ cải nhỏ thế nhưng đã tìm được vị trí nhạy cảm của Lâm Kim, xúc tu mềm mại duỗi ra chạm vào.

Nàng nghiêm túc điều chỉnh nhịp thở lộn xộn của mình, không có kết quả.

Củ cải nhỏ, không, bây giờ nó đã là củ cải lớn rồi, từng bước kích thích các điểm nhạy cảm. Cuối cùng khoái cảm tích lũy lên đến đỉnh điểm, Lâm Kim lại một lần nữa đạt cao trào trên ghế mát xa.

Vòng sáng màu xanh trời buộc nàng trên ghế mát xa cuối cùng cũng biến mất, thậm chí còn tự động rửa sạch chỗ ẩm ướt của Lâm Kim. Ghế sofa mát xa trở lại kiểu dáng bình thường lúc trước Lâm Kim thấy. Chân của nàng rớt cuộc cũng rơi xuống.

Lâm Kim nằm trên cái ghế sofa tà ác này, hạ thể vẫn đang chậm rãi run rẩy.

Nàng nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút, rất âm ỨC. Nàng cũng đã như vậy rồi, không còn biết xấu hổ nữa. Hiện giờ nàng khao khát được ôm Hương Ca.

“Ta không hài lòng!” Lâm Kim nghĩ rằng mình rất lớn tiếng, trên thực tế, giọng nói của nàng kiều mị không thể tưởng tượng nổi. Lâm Kim đứng dậy khỏi ghế sofa, trong nháy mắt, chân hơi mềm nhũn.

“Là bên... trong.” Hương Ca còn chưa nói xong, cả người Lâm Kim đã nhào lên người hắn, hai chân quấn lấy eo hắn, cánh tay quàng qua vai hắn, ôm chặt.

Hương Ca nhìn có vẻ gầy, không ngờ vẫn vững vàng tiếp được nàng. Tay hắn đặt dưới hông nàng, sợ nàng không cẩn thận rơi xuống.

“Ta... Còn muốn người xoa bóp cho ta.” Lâm Kim vùi đầu trên bả vai hắn, ghé vào tai hắn thì thầm. Ngửi mùi hương nhàn nhạt đặc trưng trên người Hương Ca, nàng cũng không ngờ mình có thể nói ra những lời như vậy.

“Chắc chắn?” Hương Ca hí hí mắt.

“Chắc chắn!”

Khoảnh khắc đó Lâm Kim vô cùng chắc chắn, nhưng không ngờ chỉ chớp mắt nàng và Hường Ca đã ngồi vào thang máy, nằm trên chiếc giường lớn trong căn phòng trống. Giường lớn rất mềm mại, cả người nàng như muốn trũng xuống.

Nàng vẫn còn treo trên người Hường Ca.

Lâm Kim nhìn bốn phía, tưởng tượng rằng nơi này có lẽ còn có cơ quan khác. Nàng thật sự có chút sợ hãi, muốn chơi cũng đợi hôm khác hãy nói.

Nàng ngượng ngùng thả tay thả chân ra khỏi người hắn, sau khi nằm trên giường, mới yếu ớt nói: “Hôm nay ta không muốn thử thứ khác.”

“Ta chỉ muốn thử người.” Để chắc chắn cuối cùng không có cái gì lao tới, Lâm Kim nhanh chóng bồi thêm một câu.

Hường Ca bị nàng chọc cười, không tự chủ được đưa tay nhéo nhéo gương mặt hồng hào của Lâm Kim.

“Sao nàng lại đáng yêu như thế.”

“...Cảm ơn?” Lâm Kim ngập ngừng trả lời.

Nhưng mà, hiện giờ hai người bọn họ một người bên dưới, một người bên trên, tư thế vô cùng mập mờ, cho dù cả hai vẫn còn quần áo trên người.

Sau đó lúc bọn họ mát xa cho nhau, quần áo dần dần không cánh mà bay.

Rốt cuộc Lâm Kim cũng chạm vào cơ thể của Hương Ca. Nàng vẫn cho rằng Hương Ca sẽ là một kỹ sư yếu ớt, không ngờ dưới lớp quần áo kia là cơ bắp mạnh mẽ, cảm giác rất tốt. Nàng ôm chặt eo Hương Ca. Hai tay của hắn cũng triển miên trên tấm lưng mịn màng của nàng.

Lâm Kim luôn cảm thấy mình chỉ cần ngấm khuôn mặt ưa nhìn kia, cũng có thể cười thành tiếng.

“Nàng đang cười cái gì?” Đôi mắt sâu thẳm của Hương Ca dường như chứa cả biển sao trời.

Hông bét, thật sự cười rồi.

“Không có.” Lâm Kim nhanh chóng khôi phục vẻ mặt đứng đắn.

Hương Ca động thân tiến vào. Lâm Kim nghênh đón, hôn lên bờ môi xinh đẹp của hắn. Thủy nữ giao dung (*), triển miên không dứt.

(*) Nước và sữa hòa lẫn với nhau.

Sau đó không lâu, Lâm Kim và Hương Ca đã trở thành vợ chồng hợp pháp, lần lượt thử tất cả các sản phẩm sản phẩm của Hương Ca, thậm cũng hư.

Khi tỉnh lại, Lâm Kim nghi hoặc tại sao mình vẫn còn kết hôn trong mộng.

Chuyện gì đã xảy ra, tiểu lão đệ --

-----oOo-----

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế

Edit: Diana

Đêm đã khuya, một nam tử toàn thân hắc y nhảy vào giữa tiểu viện. Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, từ đó vào gian phòng duy nhất của tiểu viện. Gian phòng rất trống trải, không có vật trang trí gì. Có ai ngờ được đây là phòng của Lâm thiếu tướng quân mà đương kim thánh thượng sủng ái nhất chứ.

Lâm Kim năm nay cập quan*, nếu là nam tử thì đúng là đang ở độ tuổi đẹp nhất. Ấy thế mà nàng lại là thân nữ nhi.

(*): cập quan: chỉ nam giới tròn 20 tuổi

Trên giường, chăn đã đùn lên thành một đống nhỏ.

Hướng Ca đi tới, không để phát ra chút âm thanh nào. Hấn vén thẳng chăn mỏng rồi chui vào. Lúc Lâm Kim ngủ thì không hay an phận, tư thế nằm trông rất khó coi. Nhưng bây giờ nàng rất an tĩnh, tóc rối bù, người nằm nghiêng, y phục xanh nhạt rộng thùng thình.

"Đừng giả vờ." Hướng Ca nằm ngang bên cạnh nàng, mặt đối mặt. Hấn nhích lên, rúc đầu vào cổ nàng, sau đó ghé vào tai nàng, khẽ thổi một hơi ái muội. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được Lâm Kim vừa rụt cổ một cái. Hấn thò tay vào giữa quần nàng, chính xác tìm được nhụy hoa. Lúc này Lâm Kim mới làm bộ như vừa tỉnh lại, ngăn tay hấn tiếp tục hành động, nhú mày một cái: "Sao bệ hạ lại ở đây?"

"Nàng không biết sao?" Hướng Ca cười. Hoàng đế trẻ tuổi bình thường trông già dặn, nhưng bây giờ lại trông như một đứa trẻ vừa đùa dai thành công.

"Bệ hạ tự tiện xuất cung rất nguy hiểm." Lâm Kim ngồi dậy, bày ra bộ dạng vì việc chung, rất có phong thái của đại tướng quân uy phong lẫm liệt trên chiến trường.

Lâm Kim còn trẻ mà đã có thể chinh chiến sa trường là vì sở hữu thân thể mạnh mẽ và võ nghệ tuyệt đỉnh. Sức nàng có thể nhắc được cả đỉnh*, võ nghệ kinh người, nhưng trở trêu thay nàng sinh ra lại là phận nữ nhi. Trước khi sinh nàng, phụ mẫu sinh dục khó khăn. Sau khi sinh nàng, phụ mẫu cố gắng hơn hai mươi năm cũng chưa sinh được đứa con trai nào.

(*) đỉnh: đúc bằng kim loại, ba chân hai tai, lớn bé khác nhau, công dụng cũng khác.

Hai mươi năm trước, nàng ra đời dưới ánh mắt mong chờ của muôn người, vậy mà lại là nữ. Phụ thân không muốn Lâm phủ không có hậu đại, thế tử mình bị người ta cười nhạo, lại muốn thực hiện hoài bão của bản thân, cho nên thông báo với tất cả mọi người rằng nàng là nam. Những ai phụ trách đỡ đẻ cho mẫu thân nàng đều bị phái đến nông trang xa xôi cả.

Từ nhỏ nàng đã được truyền thụ công phu của Lâm gia, bản thân lại may mắn có thần lực. Nàng không có dung mạo xinh đẹp gì, cho nên thành công chui vào quân doanh, đi lên từ tiểu binh, cuối cùng hoàn thành tâm tư kiến công lập nghiệp. Nàng cho rằng cả đời này sẽ cứ trôi qua như vậy, tiếp tục gắng sức đánh giặc, chinh chiến sa trường. Nhưng rốt cuộc lại bị tên sai lang hổ báo bên người này để mắt tới. Chính nàng còn chưa từng nghĩ đến việc đi gieo họa, lừa cưới cô nương nhà khác, vậy mà mình lại bị gieo họa.

Đây là đạo lí gì chứ.

Năm đó, hoàng thượng còn là thất hoàng tử, giấu tên giấu họ đi đầu quân, được phân đến làm thủ hạ của Lâm Kim. Khi ấy Lâm Kim cũng chỉ mới là Bách phu trưởng, ăn chung ở chung với thủ hạ. Ngoại trừ không tắm chung ra thì hầu như gì cũng đã làm chung rồi.

Bấy giờ Hường Ca dùng tên giả là Tiểu Hà, sống vô cùng hướng nội, cũng không nói không rằng. Bình thường hẳn chỉ luyện công một mình. Tuy tốc độ hẳn ăn cơm rất nhanh, nhưng cũng coi như là lịch sự lễ độ.

Lâm Kim thì ngược lại, nàng ăn cơm sáng khoái hơn hết thầy thủ hạ của mình. Khí lực nàng lớn hơn mọi người, mặt bị phơi nắng cho đen hơn mọi

người, bắp thịt màu đồng cũng cường tráng hơn mọi người.

Ai có thể ngờ được nàng như vậy mà lại là thân nữ nhi.

Lâm Kim không hay nói nhiều, nhưng nàng đối xử với các huynh đệ thủ hạ đều rất tốt. Lần đó hành quân gấp gáp, vì thân thể Hướng Ca yếu ớt, bị đi tả, gần như không đi nổi. Những binh lính khác không thể nào vừa khiêng hấn vừa hành quân, chỉ Lâm Kim với thần lực trời sinh có thể.

Lâm Kim cũng hấn đi suốt con đường cho đến đích. Lúc ấy, Hướng Ca cảm thấy lưng Lâm Kim rất rộng rãi và ấm áp, ít nhiều có cảm giác như ca ca. Từ đó về sau, Lâm Kim trở thành đại ca trong miệng của Hướng Ca. Lâm Kim làm gì, Hướng Ca cũng đều muốn đi theo, mồm gọi "đại ca" liền thoảng. Lâm Kim gần như sụp đổ, nhưng không thể nói thẳng. Nàng bị quán lấy đến nỗi cả tấm cũng không dám đi.

Khi đó nàng không thể làm gì hơn ngoài việc nửa đêm lau người. Có lần, Hướng Ca bắt gặp, hấn còn hỏi nàng có muốn hấn giúp lau cho không. Tim Lâm Kim bị dọa suýt ngừng đập. Có chuyện gì xảy ra với tên nhóc này thế? Nàng buộc lòng lần nào cũng phải lén la lén lút chạy ra chỗ thật xa để làm sạch thân thể.

Nàng bí bức đến mức muốn đánh cho hấn một trận, sao ngày nào cũng dính lấy nàng vậy hả?

Cho đến một lần kia, bọn họ không may bị quân địch ép đến sát vách đá, sau đó rơi xuống sông. May thay khi hai người rơi xuống có rất nhiều cây

nâng đỡ, cho nên không bị thương gì nghiêm trọng, có điều mất liên lạc với những người khác. Cả hai bị nước đẩy lên bờ, may là không bị tách ra.

Hương Ca trực tiếp ngắt xiũ.

Lâm Kim lão đảo bước tới, vỗ má hấn cho tỉnh.

Hương Ca vừa mở mắt thì lập tức thấy được hình dáng Lâm Kim đang xích lại gần. Màu da của Lâm Kim trước nay không trắng, giờ còn dính rất nhiều bùn cỏ, ở trên thậm chí còn mấy vết thương vì bị xước, máu chảy đầm đìa. Hương Ca định đưa tay ra thì phát hiện xương tay mình đau nhức.

"Đừng động, tay và mắt cá chân người trật rồi." Miệng vừa nói, tay Lâm Kim vừa vịn một cái, nắn xương hấn thẳng lại. Hương Ca hít một hơi lạnh, hấn đau đến nỗi không thể kêu lên thành tiếng.

Hấn thì hồi phục rất nhanh, nhưng Lâm Kim trước giờ luôn cường tráng lại ngã bệnh. Vất vả lắm bọn họ mới tìm được chỗ dừng chân có che chắn, sau đó nhóm lửa, định sáng mai rồi mới đi tiếp. Sắc mặt Lâm Kim tái nhợt, chân mày nhíu chặt, dường như có chuyện gì không hay vừa mới xảy ra.

Hương Ca thấy vẻ mặt của nàng thì sốt hết cả ruột: "Huỳnh sao rồi?"

"Không sao." Lâm Kim trả lời một câu lạnh nhạt rồi ôm bụng, người cuộn thành một cục, mồ hôi lạnh lấm tẩm đầy trán. Nàng tự biết đây là quỷ thủy

đã trễ nửa năm đột nhiên đến.

Mùi tanh của máu tỏa ra ngày càng đậm.

Hương Ca cũng chú ý đến mùi máu tanh này, căng thẳng tiến tới, định cởi y phục nàng để xem bị thương chỗ nào.

Một con hổ già yếu cũng có thể đẩy tay hấn ra nhẹ nhàng, nhưng mà nàng lại không ngờ được tay hấn lại linh hoạt đến vậy, trong lúc vô tình bị hấn nhấn tay xuống đồng thịt mềm trước ngực.

Tuy ngày nào Lâm Kim cũng buộc ngực cẩn thận, nhưng không nén nổi vật xinh đẹp đang trở mã. Hấn không cảm thấy được gì, Lâm Kim lại thấy rất đau.

"Ngực huynh bị thương từ lúc nào?"

"Ta không có!"

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

-----oOo-----

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế 2

Edit: Diana

"Vậy sao trước ngực huynh quân lụa trắng?" Hương Ca chỉ cho rằng nàng có lí do không thể tiết lộ.

"Thật sự không có!" Lâm Kim chối đến nỗi họng ngứa hết cả lên, ho khan không ngừng. Một lúc sau vẫn không dừng được.

"Huynh lạnh à?"

Lâm Kim nổi cáu, muốn tặng cho hắn một quyền, nhưng nàng sợ một quyền này sẽ đánh chết hắn mất.

"ĐỂ ta nằm một lát." Lâm Kim tức giận rút quyền về. Thật ra thì loại đau này hoàn toàn có thể chịu đựng, nhưng nàng thấy rất khó chịu, lại sợ bị Hường Ca phát hiện thân phận nữ nhi của mình. Đầu óc nàng rối thành một mớ bòng bong, mảy nhíu ngày càng chặt.

Cũng may là rất nhanh sau đó bọn họ được binh lính cứu viện đến cứu. Đám lính đó rối rít quỳ xuống, hô to: "Cứu giá chậm trễ, xin thất hoàng tử thứ tội!"

Lâm Kim mắt tròn mắt dẹt nhìn Hường Ca, không nén nổi cơn ngứa trong họng mình, ho lên sặc sụa.

Hường Ca bị bại lộ thân phận và Lâm Kim được cứu về chung.

Lâm Kim coi như là có công hộ giá, thăng một cấp. Có điều thân phận của Hường Ca vẫn còn một bí mật đối với những người khác trong quân, hắn vẫn thuộc quyền quản lý của nàng như cũ.

Lâm Kim đi đâu, Hường Ca nhất định sẽ theo đến đó. Nàng quả thật không chịu nổi nữa, bởi vì người nàng hôi như cú rồi. Đêm nào đó, nàng chạy đến suối nhỏ bên cạnh đại trướng ngâm nước. Nàng vừa cởi hết quần áo xong, đắm mình xuống dòng nước thì Hường Ca xuất hiện với đôi mắt mơ màng buồn ngủ. Hắn còn nhắc sao Lâm Kim đến đây một mình mà không gọi hắn.

Lâm Kim: "...". Từ sau khi biết hắn là thất hoàng tử, nàng mắng cũng không dám mắng, đánh cũng không dám đánh.

Bỗng nhiên nàng muốn buông bỏ kiếp sống quân nhân này quá. Nếu có ngày bị phát hiện, tội khi quân của nàng không biết nên giấu thế nào. Nàng cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị tiểu yêu tinh bám người này nhìn ra thật giả mất.

"Vừa hay trời hạ nóng bức, ta cũng muốn thử tắm suối xem."

Hai mắt Lâm Kim tối sầm, nhưng không dám tùy tiện đứng lên.

Y phục nàng vẫn còn đang nằm dưới chân Hương Ca.

May mà ánh trăng hôm nay không đủ sáng, không nhìn rõ nàng có dương vật hay không.

Nàng không nói gì, Hương Ca liền tự cởi hết y phục rồi nhảy xuống.

Lâm Kim thấy đại điều giữa hai chân hắn rất rõ ràng. Đây cũng chẳng phải lần đầu nàng thấy, nàng thở ra một hơi, giữ tâm vững như núi.

Bỗng nghe tiếng "Ừng ục ừng ục" ở phía Hương Ca.

"Lâm ca! Cứu ta! Ta không biết bơi!"

Lâm ca: "..."

"Nước mới đến có ngực người!" Hương Ca lại cao hơn nàng không ít.

Hương Ca đang giãy giụa ở bên này, trong hỗn loạn đương nhiên chẳng nghe được gì.

Lâm Kim không thể trơ mắt nhìn hấn chết, cắn răng bơi nhanh đến bên người hấn, định làm chỗ vịn để hấn biết chỗ này không cần giãy giụa.

Không ngờ, nàng vừa đi qua, người Hương Ca liền như bạch tuộc, đu chặt trên người nàng. Lâm Kim bị cuốn lấy thật chặt. Eo thon bị chân quấn chéo, đại điều và đàn* còn kê sát vào rốn Lâm Kim.

(*) đàn: egg :))

Mái tóc dài ướt nhẹ của Hương Ca quấn quýt với Lâm Kim.

Lâm Kim rất muốn ném thẳng người này ra.

Nàng thực sự ném hấn lên bờ. May mà sức nàng lớn. Nàng kéo y phục trên bờ xuống, mặc đồ ướt sũng ngay trong nước, sau đó mới lên bờ.

Người Hường Ca vẫn còn co quắp, đại điều trần truồng hướng về phía nàng, hấn thì không ngừng hắt hơi.

Lâm Kim chỉ biết cầu cho vừa nãy Hường Ca hốt hoảng, không phát hiện trên người nàng có gì bất thường.

"Về thôi."

"Hơ... Ất xì... Được." Hường Ca khôn ngoan nghe lời.

Chỉ là hấn liếc thấy Lâm Kim mặc y phục ướt sũng thì hỏi: "Sao huynh lại mặc đồ ướt thế này?"

"... Ừ thì, mùa hè nóng, mặc đồ ướt cũng mát lắm."

"Thì ra là như vậy!"

"Ừ." Lâm Kim cố ý để giọng bình thường, dù sao thì mọi khi nàng cũng không nói chuyện nhiều, nhằm duy trì hình tượng cao lãnh của bản thân.

Ngày thường Hường Ca cũng không nhiều lời, vậy mà chẳng hiểu sao lúc ở cùng Lâm Kim, miệng cứ liên thoắng không ngừng được.

"Lâm ca, eo huynh nhỏ thật đấy."

"..."

"Tay huynh cũng nhỏ, nhưng mà không mịn bằng của ta."

"Im miệng."

Thế là hai người Hường Ca và Lâm Kim cùng về quân doanh với một thân ướt nhẹp.

Thân thể khỏe mạnh của Lâm Kim bình an vô sự, nhưng Hường Ca lại mắc phong hàn hơn một tháng.

Lâm Kim sợ rằng kiếp trước là mình nợ hắ.

Mà nhắc đến làm sao nàng bị Hường Ca phát hiện thân phận đi.

Quân đội đánh giặc hơn nửa năm, chiến thắng nối tiếp chiến thắng, sắp được khai hoàn về triều. Các huynh đệ trong quân doanh hò hét uống rượu. Lâm Kim cũng là trùm một nhóm, đương nhiên không thể vắng mặt.

Không ngờ lần này lại uống hoa tửu*. Thế nhưng Lâm Kim cũng từng thử uống hoa tửu rồi, nghĩ rằng cứ uống tùy ý như trước đi, giữ tỉnh táo là được.

(*) hoa tửu: uống rượu có kĩ nữ hầu

Ai mà biết các huynh đệ thủ hạ đã thương lượng để Lâm Kim ăn mặn một chút, cho nên sai tú bà đem lên thứ rượu mạnh nhất.

Ngày thường, Lâm Kim chưa bao giờ say rượu.

Uống xong một ngụm, nàng cũng biết có gì đó không đúng.

Nàng thừa dịp giả vờ ngủ say, Hường Ca phải đưa nàng vào phòng nghỉ ngơi đặc biệt của thanh lâu. Hoa cô nương đi theo vào bị Hường Ca giận dữ đuổi đi.

Còn Lâm Kim thì túm lấy Hường Ca đang sẵn sóc cho mình, giữ chặt hẳn trên giường.

Nàng quanh năm suốt tháng cảnh giác, không để ai khác đến gần mình. Cơ thể nàng bắt đầu khô nóng bứt rứt, men rượu và món được vật không biết tên nào đó khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nàng buông Hương Ca ra, đỏ mặt nằm bên người hắn.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu Hương Ca là: Thần lực trời sinh của Lâm ca thật không giấu giếm gì!

Một giây sau, Lâm Kim lộ sạch y phục ngay bên cạnh hắn, rõ ràng là đã mất hết lí trí. Trong nháy mắt, trên người nàng chỉ còn mảnh lụa trắng mà lần trước Hương Ca đã thấy.

Lúc này, Hương Ca chỉ cho rằng đây chính là thương tật năm xưa của Lâm Kim. Lần trước Lâm Kim không chịu nói đó là vết thương gì, khiến Hương Ca phải lo lắng rất lâu. Lần này, rốt cuộc Hương Ca cũng có cơ hội được quang minh chính đại nhìn xem Lâm Kim có khuyết điểm gì.

Hắn dè dặt cởi băng vải ra, khi thấy da thịt sáng bóng và hai chiếc bánh bao bật ra thì trong đầu liền trống rỗng.

Không có khuyết điểm gì, sao bình thường tự nhiên lại quần lụa trắng?

Thoại bản về nữ phần nam trang vốn không được lưu hành đến trong cung. Khuôn ngực trở mã không tốt lắm đang phập phồng của Lâm Kim có lẽ còn không sánh được với lão Lưu hay lo chuyện cơm nước.

Hương Ca nghĩ không ra, chỉ biết cầm chần lên, định chỉnh chần để đắp kín cho nàng.

Hắn còn chưa kịp làm, Lâm Kim vốn trông như đang ngủ bỗng xoay mình một cái, đè Hương Ca y phục chỉnh tề xuống.

Gò má đỏ au, chóp mũi chạm chóp mũi, hơi thở cả hai trộn lẫn vào nhau.

Lâm Kim bất giác liếm đôi môi phía đối diện.

Ừm, không có mùi vị gì.

Đầu óc Hương Ca trống rỗng.

Ôi, hắn bị Lâm đại ca liếm. Ngày mai nếu nhắc tới, nhất định Lâm đại ca sẽ hỏi hận.

Sức lớn của Lâm Kim đôi lúc cũng sai hướng, thể hiện ở chỗ nàng xé sạch y phục của Hương Ca rất thuận tay.

"Lâm ca!" Hướng Ca có cảm giác như mình bây giờ là thiếu nữ nhà lành bị cưỡng bức.

Lâm Kim bị gọi như vậy thì có tỉnh táo lên một chút: "Là người à..." Sau đó lại tiếp tục xé y phục hẳn. Rất nhanh sau đó, Hướng Ca không mảnh vải che thân ——

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

-----oOo-----

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 5 – Giác mộng thứ năm: Tiểu tướng quân nữ phần nam trang và hoàng đế 4

Edit: Diana

Thời gian như thoi đưa, vừa chớp mắt mà bốn năm năm đã trôi qua. Vóc người Lâm Kim cao lên không ít. Bộ ngực mà nàng vẫn luôn lo lắng biến từ khối thịt nhô lên vừa phải trở thành bánh bao nhỏ. May mà nó vẫn bị bó ngực đặc chế giấu được. Chàng thiếu niên gầy yếu Hương Ca năm đó giờ cũng trưởng thành khỏe mạnh.

Nhưng mà mấy năm gần đây, vị phụ thân luôn tự hào về Lâm Kim bỗng nhiên hối hận vì xúc động nhất thời của mình khi xưa. Ông ta càng hối hận càng không muốn gặp lại Lâm Kim.

Bởi một số nguyên nhân không tên, ví dụ như tên Hương Ca bám người đến đáng sợ này mà Lâm Kim dời đến sống ở chỗ vắng vẻ nhất trong phủ.

"Trẫm vừa tắm rửa thay y phục mới tới." Động tác chui vào chăn Lâm Kim của Hường Ca rất thành thạo, đốt lửa một hồi mới đánh thức cô nàng đang giả vờ ngủ. Lâm Kim giận dữ ngồi dậy, Hường Ca ôm eo nàng, ngồi dậy theo, khẽ thì thầm bên tai nàng.

Được lắm được lắm, biết người sạch sẽ rồi.

Sau khi leo lên được vị trí tôn quý nhất kia, Hường Ca đã quen tự xưng "trẫm" ở ngoài miệng.

Thế nhưng Lâm Kim cảm thấy Hường Ca của nhiều năm trước và bây giờ chẳng khác nhau gì cả, đều vương vীu phiến chết được.

Nàng rất mong Hường Ca mau chóng chán ghét mà vứt bỏ nàng, lâm hạnh các mỹ nhân muôn màu muôn vẻ trong hậu cung hẳn cho nhiều vào. Là các nàng ta không đủ đẹp, hay là nàng không đủ bình thường?

Cảm giác tối nào cũng phải lo lắng hãi hùng vô cùng kinh khủng.

Nàng không thể hạ thủ đánh Hường Ca, mà cũng không dám.

"Đã một tháng chúng ta không được gặp nhau rồi đây." Giọng Hường Ca hết sức tủi thân. Một tháng trước, để tránh hấn, Lâm Kim đang có chút nhẫn rồi chủ động xin đi diệt sơn phi. Hôm qua nàng mới từ vùng khác về.

Một tháng này, Hường Ca cảm thấy mình phải chịu hết khổ biệt ly.

Mệt mỏi phong trần của Lâm Kim còn chưa được nghỉ ngơi chút thì lúc này lại phải làm chút chuyện cá nước. Được rồi, nàng thừa nhận, đúng là lần nào Hường Ca cũng chăm sóc nàng rất thoải mái dễ chịu. Bằng không, chắc Lâm Kim đã sớm phạm phải tội hành thích vua. Mà vào cái đêm năm đó, chính nàng là người sai trước.

Nàng nói phải chịu trách nhiệm, quả thật nàng không thể nào gánh được. Cưới hắn, đương nhiên nàng không làm được. Gả cho hắn, Lâm Kim càng không làm được. Đã dùng thân phận nam nhi sống hơn hai mươi năm, nàng cũng không thể nào lui về vùng trời nhỏ, suốt ngày mong ngóng một người.

Hường Ca thào tay ôm vòng eo thon của Lâm Kim.

"Nàng có nhớ trẫm không?"

"Ừ..." Lâm Kim đáp qua loa một tiếng, lại nói: "Trời nóng quá, hay là hôm nay chúng ta ngủ sớm một chút đi."

"Không được, hôm nay trẫm chỉ muốn vào trong nàng."

"..." Nghe thấy lời của hắn, Lâm Kim chợt nghĩ đến cảm giác lúc hoan ái bình thường, mình bị hắn đi vào, lối hoa bất giác tiết ra mật dịch sệt dính.

Thời gian đã biến một Hường Ca hay xấu hổ trở thành một nam nhân đáng ghét, miệng đầy những lời khiến người ta xấu hổ.

Lâm Kim không giãy giụa nữa, tự giác nằm xuống.

"Vậy bắt đầu nhanh một chút, ta mệt rồi."

Hường Ca cười: "Đợi lát nữa ta nhất định sẽ khiến nàng hết mệt." Hắn lại quay về dùng tự xưng "ta".

Lâm Kim cởi y sam đơn giản ra, đồng thời Hường Ca cũng cởi bỏ y sam của mình.

Hai thân thể nóng bỏng quấn quýt nhau ở đây hết như tiết trời đêm oi ả.

Hường Ca đỡ rông thẳng tiến vào hoa tâm của Lâm Kim.

Lúc tiến vào, hai người cùng khẽ ngậm một tiếng, bởi vì cả hai đều cảm nhận được khoái cảm.

"Thế nào, nàng còn mệt không?" Hương Ca thích chôn vào cần cổ nàng, ngửi mùi thơm đặc biệt trên tóc nàng. Lâm Kim tuy sợ nhột, nhưng đẩy tới đẩy lui mà không cản được hắn bèn mặc kệ hắn càn rỡ.

"Không mệt." Lâm Kim không nói dối, lúc này tim cũng chẳng đập nhịp nhàng như bình thường nữa rồi.

Lâm Kim và Hương Ca cùng "nước sữa hòa nhau", một đêm mới nghỉ.

—— trời đã sáng, Lâm Kim tỉnh mộng, trước mắt lại là khung giường sắt của kí túc xã.

Cô ảo não vỗ đầu mình một cái.

Sao lại mộng xuân nữa hả trời.

Cái câu "Trăm chỉ muốn vào trong nàng" mà người trong mộng nói lại vang lên trong đầu cô.

Không biết nên tâm sự với ai chuyện xấu hổ như vậy, Lâm Kim mở một account Weibo phụ lên, viết: "Điên khùng quá, tôi lại mơ một mơ hỗn độn rồi, đối tượng trong mộng là hoàng đế, còn tôi là tướng quân. Nửa đêm mà

tên hoàng đế đó còn chạy đến phòng tôi mây mưa, đây là lí gì?! Còn nói "Trẫm chỉ muốn vào trong nàng"!!! Ông trời ơi, mau cứu tôi đi!"

Post xong, cô liền ngã xuống giường.

Một ngày mới vừa mệt vừa không muốn đi học.

Lâm Kim cảm thấy mình không thể tiếp tục vậy được, ngày nào cũng mộng xuân kì quái thế thì sớm muộn gì cô cũng lao lực mà chết mất. Cô cào cào tóc rồi mở điện thoại di động lên, hẹn trước một bác sĩ khoa tâm thần ở bệnh viện.

Có một người khác cũng lao lực quá độ.

Hương Ca vừa tỉnh, trong đầu anh chỉ có một câu "Trẫm chỉ muốn vào trong nàng" cùng cảnh tượng anh và một người phụ nữ không rõ mặt đang ân ái.

Anh không biết đó là gì, bèn mở Weibo lên tìm kiếm.

Đang là một ngôi sao đang ăn khách, anh không thể nào dùng account chính đi làm loại chuyện này được. Anh có một account phụ, tên là một chuỗi số vô nghĩa, cũng chẳng có ảnh đại diện, y như account ảo vậy.

Anh vừa search được năm chữ thì một bài nhỏ được post lên.

Trùng hợp thay, đó là bài của account phụ mà Lâm Kim vừa post.

Account phụ của Lâm Kim cũng là một chuỗi kí tự Latin vô nghĩa. Account này đã gửi tầm một hai ngàn nội dung, followers có 45 người mà 44 người là ảo, còn lại một là Weibo Bí thư nhỏ.

Hướng Ca nhú mày một cái, nhấp vào dòng thời gian xem, chủ yếu không phải "ha ha ha ha ha ha ha ha ha a" thì là chơi rút số trúng thưởng. Nghĩ đến bài đăng mà chủ Weibo này post, anh không thể không chú ý.

Lâm Kim vẫn chưa biết gì, chỉ cho rằng mình có thêm một follower ảo rêu rĩa. Cô bên này vẫn còn nghiêm túc nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nghe xong chuyện khó nói rằng dạo gần đây ngày nào cô cũng mộng xuân với một soái ca liền đuổi thẳng cổ cô ra ngoài, bảo cô đừng đi kiếm chuyện nữa, chẳng qua là do áp lực lớn thôi.

Cô cũng nghe được tiếng cười trộm của y tá bên cạnh nữa.

Lâm Kim đúng thật là một cô gái thâm trầm.

Lâm Kim lặng lẽ đeo ba lô nhỏ của mình ngồi xe bus về trường tiếp tục học.

-----oOo-----

Hiện thực 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiện thực 3

Edit: Annie

Lâm Kim bị bác sĩ đuổi ra ngoài, còn lại nửa ngày rảnh rỗi. Cô đành phải ngoan ngoãn đi thư viện học bài.

Trong kỳ nghỉ hè người ở trường học không nhiều, thư viện cũng trống không. Một mình cô độc chiếm một cái bàn bốn người.

Điều hòa thư viện vẫn luôn mở, điều hòa ký túc xá tất nhiên cũng có thể mở nhưng rất tốn điện. Cô ngồi trong tiệm sách liên tục, lấy điện thoại gửi Wechat lên vòng bạn bè của mình.

Lâm Kim là một tiểu gia hỏa nhân duyên không tệ, thêm ba bốn người là được một nhóm. Bình thường có chuyện gì mới xung phong gửi tin cho cả nhóm, nhưng lần này là chủ đề trưởng thành, cô quyết định chọn cái nhóm ngu tầm ngu mã tầm mã nhất để gửi.

Nhóm này tên là “Trò chuyện online trần trụi nữ sinh viên kích tình”, là một cái tên cổ xưa. Bên trong là bạn bè cô quen biết nhiều năm ở câu lạc bộ.

Lâm Kim nói ra: “A, làm sao bây giờ, gần đây tớ cứ luôn mơ tới chuyện làm tình với một soái ca.”

Đúng lúc này nhóm ngu tằm ngu mã tằm mã đang nghỉ trưa, nhao nhao trả lời: “Đm! Đây là chuyện tốt gì?!”

“Tớ cũng muốn!”

“Lâm Kim có thể, Tiêu Mỹ cũng có thể!”

“Tớ có thể vào giấc mơ của cậu xem một chút không vậy...”

Rốt cục có người hỏi vào trọng điểm.

“Soái ca kia là ai?”

Lâm Kim có chút khó nói: “Một người đàn ông.”

“Cậu đang nói nhảm gì vậy, tớ biết người đó không?”

“Uhmhhh... Cậu biết.”

“Má ơi!!! Ai vậy!!!”

“Nhanh chóng nói tên ra!”

“Ai vậy??? Cậu thích người nào sau lưng tớ??”

Rõ ràng bên trong chỉ có bốn người, lại như trận chiến 400 người.

Lâm Kim yếu ớt trả lời: “Là bạn trai nhiều năm của tớ, Hương Ca.”

“...”

“...”

“...”

Bên trong nhóm đột nhiên chỉ còn lại yên lặng tuyệt đối.

Lâm Kim: “Làm sao vậy? Hương Ca có vấn đề gì à?”

“Không có gì, hôm qua tớ và Ngô Ngạn Tô mây mưa thật thường thật vui vẻ.”

“Ha ha ha, tớ và Cổ Thiên Lạc lúc còn trẻ cũng phát sinh chuyện không thể miêu tả.”

“Tớ chỉ tiến hành một hiệp tử đệ luyện với tiểu thịt tươi X nào đó mà thôi.”

Lâm Kim chớp mắt mấy cái, tiếp tục gõ điện thoại: “Mấy cậu xem thường Hương Ca ư?”

Ba người còn lại trong nhóm trâm miệng một lời: “Tụi tớ xem thường cậu!”

Lâm Kim: “Ôi ôi!”

“Nhìn tớ một quyền đâm chết yêu quái kêu gào đây!” Các bạn bè không lưu tình chút nào.

“Gần đây có khả năng cậu quá đói khát, cố gắng nắm chắc cơ hội nằm mơ nhé.”

Tại sao không có ai quan tâm một chút tới vấn đề tâm lý của cô? Quá thất vọng á.

Cô quyết định bây giờ chợp mắt một lát, xem có thể mơ mộng đẹp gì. Ngủ nửa giờ, ngủ dậy rồi ôn tập tiếp. Nghĩ xong Lâm Kim liền nằm nhoài trên tài liệu, bình thản ngủ thiếp đi. Lần này cô ngủ rất ngon, không mơ tí nào.

À, được rồi, dù sao thân thể cô cũng không có ảnh hưởng đặc biệt gì sau khi mộng xuân, cứ như vậy đi! Lén lút vui vẻ chút.

Vừa đến mười một giờ đêm, Lâm Kim nhin đã lâu mới kết thúc một ngày học tập, lập tức khép sách lại, bò lên giường mở điện thoại ra đọc tiểu thuyết.

Lần này cô đọc truyện tu tiên, là đại trường thiên.

Đến mười hai giờ cô mới bịn rịn tắt điện thoại. Dù sao ngày mai cô còn phải đến thư viện học, mà kem bôi mắt lại rất đắt. Ngủ sớm dậy sớm tương đối tiết kiệm tiền, nữ sinh thi nghiên cứu sinh cơ bản đều là quý nghèo.

Nếu như trời cao đối xử với cô tốt như vậy, lần này cô muốn vào một giấc mơ tu tiên.

Hương Ca quay xong show đêm cũng mệt mỏi rũ rời ngã xuống giường.
Trời nắng nóng lại phải đội bộ tóc giả hằng ngày, mỗi ngày anh đều mong ước mặc đồ cổ trang và tóc giả mà không thấy nóng. Hi vọng giấc mộng có thể trở thành thật, anh thật sự không chịu nổi nữa rồi.

-----oOo-----

Phần 6 - Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 6 - Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiêu

Edit: Ashe

Năm nay, Lâm Kim thành công tốt nghiệp học viện Tế Sơn nổi tiếng trong Tu Tiên giới, ổn định thăng chức lên đệ tử tầng áp chót của Tế Sơn phái, tiếp tục ở Tế Sơn phái tu hành.

Tu Tiên giới náo mình trong thế giới hiện thực, giữa trung tâm thành phố nhộn nhịp. Các môn phái lớn vì có quá đông học sinh nên đã hợp lại thành lập hệ thống trường tu tiên hoàn chỉnh.

Từ ba tuổi bắt đầu học lớp mầm non, sáu tuổi đến mười hai tuổi học tiểu học, mười hai tuổi đến mười sáu tuổi học trung học, mười sáu tuổi đến hai mươi tuổi tham gia giai đoạn giáo dục cuối cùng của học viện tu tiên. Sau này gia nhập môn phái nào, đảm nhiệm chức vụ gì đều dựa vào cố gắng và năng lực của mỗi người.

Năng lực của Lâm Kim không có gì vượt trội, chỉ có trí nhớ rất tốt, khẩu quyết tu tiên với phù chú gì đó nhớ nhanh như trộm. Cô nhờ có gen từ cha mẹ không tồi, tuổi trẻ đã có thể luyện khí nhập thể, vinh quang trở thành một phù tu*. Cha mẹ cô đều là nhân viên kỹ thuật tu sửa tàu điện ngầm. Cách một khoảng thời gian sẽ phải chuyển chỗ ở tới khu vực bảo trì tàu điện ngầm mới.

(*) Tu hành bùa chú

Người của Tu Tiên giới bắt kịp thời đại, mười mấy năm trước đã bắt đầu xây dựng, hoàn thiện phương tiện giao thông quan trọng nhất thời nay của Tu Tiên giới – Tàu điện ngầm. Mỗi môn phái lại nằm ở những trạm tàu điện khác nhau. Lâm Kim suốt mấy năm nay vẫn đi theo cha mẹ lăn lộn khắp các trường học của những môn phái lớn.

Dạo gần đây, sắp đến lúc các môn phái tiến hành tụ hội luận bàn thời tiết, dịp này được bọn họ tự xưng là Đại hội giao lưu Tu Tiên giới. Cho nên tàu điện ngầm của Tu Tiên giới đầy ắp người, bọn họ đều tất bật chuẩn bị cho đại hội. Thân là đệ tử tầng áp chót của Tế Sơn phái, Lâm Kim cũng bị phái ra ngoài trao đổi học tập.

Năm nay nơi cử hành đại hội giao lưu là Bảo Hoa phái. Nghe được điều này, Lâm Kim cả người ngây ngẩn tại chỗ, hoàn toàn mất hết ham muốn.

Lâm Kim muốn cáo từ không đi, khổ nỗi chẳng tìm ra lí do gì. Nguyên nhân cô không muốn đi cũng rất đơn giản, bởi vì trước kia cô tốt nghiệp trung học ở trường tu tiên của Bảo Hoa phái. Cô đã làm chút chuyện điên rồ ở đó, đến giờ vẫn không dám đối mặt.

Ví dụ như ngày tốt nghiệp, cô ngủ với Tiên Thảo lạnh lùng lãnh khốc trong trường trung học. Sau khi xong việc, cô còn vỗ vỗ mộng, rút “hàng” tuyệt tình chạy mất. Cô dây dưa với Tiên Thảo bốn năm, từ mười hai tuổi đến mười sáu tuổi. Cưa đổ rồi, ngủ với nhau xong, lại nhanh chóng bỏ rơi người ta. Còn cao chạy xa bay với cha mẹ đến Tế Sơn phái.

Nguyên nhân bỏ rơi người ta cũng rất đơn giản, sau khi cô tỉnh lại không biết nên đối mặt thế nào với chuyện này, tất cả can đảm lúc trước đã bay biến hết sạch. Cô không thể làm gì hơn là đóng cửa ở im, cũng chẳng dám liên lạc với ai, cứ như vậy chờ chuyện trôi qua rồi dọn đi chỗ khác.

Ngày đó vừa là lúc tất cả mọi người đều đã hoàn thành bài thi lên lớp. Sáng sớm hôm ấy Lâm Kim quyết định sẽ cùng cha mẹ đi Tế Sơn phái sống, xin vào học viện Tế Sơn. Nhưng Tiên Thảo bị cô ngủ - Hường Ca không biết.

Một đêm nọ, anh bị Lâm Kim ma xui quỷ khiến ngăn lại, lớn tiếng nói: “Đêm nay anh có muốn ngủ cùng em không, cái loại ngủ thật kích thích ấy.”

Anh đồng ý.

Lần “ngủ” ấy không hẳn là rất kích thích. Lâm Kim là loại con gái chỉ biết mạnh miệng, đến lúc thực chiến chỉ có thể nằm sấp trên giường kêu lú rú. Cô bị người thoát nhìn vãn nhược yếu ớt như anh đẩy ngã xuống giường, một lần rồi lại một lần. Lúc cô tỉnh lại cả người đau nhức, cũng không biết nên làm thế nào, liền nhanh chóng chạy trốn.

Bốn năm trôi qua, Lâm Kim chỉ mong Hường Ca có thể hoàn toàn quên mất cô.

Nhưng Hường Ca không chỉ không quên, lại còn nhớ rõ cô, hận đến ngứa răng.

Người lạnh lùng vô tình như anh làm sao có thể chủ động liên lạc với người vẫn luôn bám dính lấy mình là cô chứ. Anh chuẩn bị tới học kỳ mới sẽ tính sổ với cô. Chẳng ngờ rằng, không có học kỳ mới nào cả. Danh sách nhập học không có tên cô. Lúc đầu anh còn tưởng cô thi trượt, không được lên lớp.

Đến lúc đó, anh mới phát hiện mình chẳng biết gì về Lâm Kim. Anh chỉ biết Lâm Kim luôn quấn lấy mình, nhưng không phải loại người dai dẳng làm cho người ta chán ghét. Thi thoảng nếu không thấy cô anh cũng sẽ nghĩ xem cô có thể đi đâu. Anh cho rằng nếu không thấy Lâm Kim thì bản thân sẽ ung dung hơn nhiều.

Không ngờ bốn năm nay, mỗi giờ mỗi phút anh đều không nhìn được muốn cô. Muốn bắt cô trở lại, cắn nuốt vào bụng.

Anh quanh co, làm bộ lơ đãng hỏi rất nhiều người mới biết được Lâm Kim theo cha mẹ đi Tế Sơn.

Hướng Ca là y tu*, tu bốn năm, cũng thành công thăng chức, gia nhập Bảo Hoa phái. Anh không biết lần này Lâm Kim có tới hay không. Nhưng anh vẫn xin trở thành người tiếp đãi đoàn Tế Sơn phái.

(*) Tu hành về y học

Anh và các sư huynh sư tỷ khác của mình đã sớm ngồi ở lối ra trạm tàu điện ngầm, giờ thẻ bài lên cao.

Anh liếc mắt một cái liền thấy cô giữa một đám người tầm thường. Cô không ngẩng đầu lên, cúi thật thấp. Hướng Ca thê mà vừa nhìn đã tìm được người.

Cô vẫn mang cái bộ dáng trời sinh ngây thơ vô tội, bốn năm qua hoàn toàn không có gì thay đổi. Nhưng mà trời sinh cô cũng không phải loại người ngây thơ vô tội.

Nếu như không phải nơi này có nhiều người, bây giờ anh rất muốn kéo Lâm Kim vào phòng đánh một trận.

Anh treo lên một gương mặt liệt lạnh lùng, thân nhiên đi tới bên người Lâm Kim.

“Lâm Kim.” Chỉ là đơn giản lạnh giọng gọi tên cô.

Kế hoạch của Lâm Kim vốn là nếu gặp phải anh, cô sẽ vờ như không quen biết. Dựa theo hiểu biết nhiều năm của cô về Hương Ca, chắc hẳn anh sẽ không chủ động bắt chuyện với cô.

Việc lần này thật đúng là làm cô bất ngờ.

Lúc này cô chỉ có thể giả ngu, làm bộ không biết nhau. Vì vậy cô liền cúi đầu. Nếu như có thể, cô rất muốn rụt đầu vào trong người. Cô hoàn toàn không biết nên đối phó như thế nào, đã nhiều năm như vậy rồi mà một chút tiến bộ cũng không có.

Rất nhiều người ở Bảo Hoa phái đều là bạn học trước đây của Lâm Kim. Ban đầu bọn họ còn chưa nhận ra, cho đến khi Hương Ca đi về phía cô, bọn họ mới phát hiện ra Lâm Kim. Nhưng mà tình cảm cũng chẳng sâu, bọn họ đều không tiến lên chào hỏi.

Ấn tượng của họ đối với cô chính là con sâu bám đuôi Hương Ca, mỗi ngày đều tung ta tung tãng đi theo anh mà không hề thấy mệt. Hiện giờ lại thấy hai người đứng cùng một chỗ, mọi người đều mang vẻ mặt bà tám. Không ngờ chuyện bất quá năm đó lại có thể sống dậy một lần nữa. Giống như cuốn tiểu thuyết bỏ dở nhiều năm trước tiếp tục tiếp diễn...

-----oOo-----

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiều 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiều 2

Edit: Ashe

Dũng sĩ chân chính phải có gan đối mặt với nhân sinh u ám.

Lâm Kim không phải là dũng sĩ, cô cũng không muốn đối mặt. Hết thấy những chuyện này đối với người đã thành niên như cô mà nói là quá nặng nề. Cô sững sờ tại chỗ, không dám ngẩng đầu, cúi xuống nên chỉ có thể thấy ông quần bay phấp phới của anh và giày.

Cô dần dần đỏ mặt, cũng đỏ mắt. Ý tưởng nhiều năm trước nảy lên trong lòng. Chóp mũi không ngừng thấy chua xót, nước mắt bắt đầu tràn mi tuôn ra. Ngón tay đan lộn xộn vào nhau, đủ thấy chủ nhân của nó trong lòng đang rất hỗn loạn.

Việc này càng làm cô không dám ngẩng đầu, không chỉ có khó chịu mà còn vô cùng mất mặt. Ở đây không chỉ có người quen cũ ở Bảo Hoa phái, còn có cả sư huynh sư đệ ở môn phái hiện giờ.

“Vì sao?”

“Vì sao... cái gì?” Lâm Kim vừa mở miệng liền bị âm thanh nước nở của mình dọa sợ. Tại sao cô phải khóc, rõ ràng khóc cũng chẳng có ích gì. Lần này cô không dám nói tiếp nữa, sợ bị người khác nghe được. Dù sao cô cũng là người trọng thể diện, bị người ta nghe thấy là toi đời rồi.

“Đi với tôi.”

“Ừ?” Đi đâu?

Lâm Kim không nhịn được, kinh ngạc ngẩng đầu, cả hai mắt đều đỏ lên, bộ dáng ngập nước mắt xuất hiện trước mặt Hướng Ca.

Bốn năm không gặp, Lâm Kim cũng không ngờ lần gặp lại đầu tiên của hai người lại mất mặt đến như vậy.

Hướng Ca vẫn giống bốn năm trước, một khuôn mặt đẹp lạnh lùng như băng sương.

Không muốn tiếp tục mất mặt trước bàn dân thiên hạ, Lâm Kim ngoan ngoãn theo chân Hướng Ca rời đi.

Hương Ca chân dài, luôn đi rất nhanh. Mỗi lần Lâm Kim đều phải tăng nhanh nhịp bước mới có thể đuổi kịp anh. Cô cho là lần này cũng giống như nhiều năm trước đây, phải đi thật nhanh mới có thể bắt kịp bóng lưng anh.

Nhưng ngược lại, lần này bước đi chậm hơn dự đoán. Cô không cần cố gắng đi nhanh như trước.

Chẳng qua là nước mắt nước mũi của cô vẫn không ngừng chảy. Cô muốn dùng tay áo lau đi, nhưng lại không hạ được quyết tâm. Dù sao đây cũng là bộ quần áo đẹp nhất của cô.

“Lau sạch đi.” Một chiếc khăn giấy được chìa ra cùng lúc với mấy lời ghét bỏ.

Khăn giấy của Tu Tiên giới khác với người thường, có thể biến đổi màu sắc và hoa văn theo ý chủ nhân. Nhưng nhiều năm như vậy, chỉ có khăn giấy của Hương Ca bất đồng, là màu trắng thuần.

Khi Lâm Kim nhận khăn giấy còn hơi sừng sốt, bởi vì tờ khăn giấy vốn phải trắng tinh thì lại nở đầy những đóa hoa tường vi màu hồng. Năm đó Lâm Kim từng nói mình thích tường vi. Lúc ấy cô vừa mới đọc xong cuốn “Tường Vi tiên tử diệt phách đường”, vừa ngu ngốc lại đáng yêu.

Anh có ý gì đây?

Tại sao anh vẫn nhớ cái chi tiết ngớ ngẩn nực cười này.

Nước mũi sắp chảy ra tới nơi, cô không thể không nhận lấy giấy.

Lau nước mắt trước, sau đó lại xì mũi.

Tốt lắm, lần này không cần để ý đến hình tượng nữa. Hình tượng của cô là dạng gì, Hường Ca còn không biết sao?

“Anh muốn tôi theo anh đi đâu?!” Giọng nói của Lâm Kim vẫn mang theo một chút nức nở.

“Ăn cơm” Hường Ca vẫn lạnh nhạt trước sau như một.

Cái người lạnh lùng ấy lại đưa Lâm Kim tới một nhà ăn dùng ma pháp phương Tây. Nhà ăn này là do chính những đạo hữu đến từ phương Tây xa xôi xây dựng. Giờ này, nơi đây vô cùng âm ỉ.

Dẫu sao Phàm Nhân giới liên quan đến sách của các đạo hữu phương Tây, phim ảnh, vân vân và mây mây. Bọn họ có đời sống tinh thần thiếu thốn nên dĩ nhiên không thể bỏ lỡ. Có thể tận mắt xem pháp thuật của đạo hữu phương Tây, ăn chút món đặc sản của bọn họ, có sao không làm?

Bốn năm trước, Lâm Kim luôn miệng nói muốn đưa anh tới nơi này thử một lần.

Giờ cái cửa hàng này cũng đã biến thành lão làng bốn năm rồi.

Lâm Kim ngây ngốc đi theo Hường Ca vào nhà ăn, tựa như bước vào bộ phim nổi tiếng một thời của Phạm Nhân giới. Ngang đầu là trời đầy sao, đạo hữu mặc vu bào phương Tây còn cười chào hỏi bọn họ.

Mơ mơ màng màng như nằm mộng ăn xong một bữa tối theo kiểu ma pháp phương Tây, Lâm Kim rút cuộc ấp úng đặt câu hỏi: “Mới nãy tại sao anh lại hỏi vì sao.” Nói xong, cảm thấy líu lưỡi cực kỳ.

“Tôi hỏi vì sao, em còn không biết tại sao?”

Lâm Kim chột dạ không dám nhìn vào mắt Hường Ca, vội vàng đánh mắt sang bên cạnh: “Tôi không biết.”

“Bởi vì tôi đã trả đủ cho em, nhưng em nợ tôi thì vẫn chưa trả.”

Lâm Kim kinh hãi: “Tôi nợ anh cái gì???” Một là không nợ linh thạch, hai là không nợ tiên đan. Làm sao lại nói suông vu vạ người khác như thế được?

“Một đêm kích thích tột cùng.”

“...”

Sau một lúc lâu yên lặng mắt to trừng mắt nhỏ.

“Tạm biệt.” Lâm Kim đứng dậy muốn đi.

“Lâm Kim, tôi nhớ em.” Âm thanh của anh không lớn nhưng Lâm Kim lại chẳng thể giả vờ như không nghe thấy. Nước mắt mới vừa rơi thật vất vả mới ngừng lại được giờ lại tiếp tục tràn ra.

“Em... có nhớ anh không.” Trong ấn tượng của Lâm Kim, cái người vẫn luôn lạnh lùng thanh cao như băng tuyết khó có thể chạm đến Hương Ca, giờ khắc này vẫn mang khuôn mặt không cảm xúc ấy, nhưng lời anh nói ra lại khiến Lâm Kim không cách nào đón nhận được.

Có nhớ anh ấy không. Câu này không cần trả lời, cái tên Hương Ca này mỗi ngày đều lặp lại trong đầu cô trăm ngàn lần.

Tay Hương Ca rất dài, dễ dàng nắm lấy bàn tay không đề phòng của Lâm Kim.

Kỳ thật anh chưa dùng chút sức nào, nhưng Lâm Kim đã đầu hàng.

Lúc Lâm Kim nằm trên giường lớn của Hướnɡ Ca, vẫn bấn khoăn mình bị Hướnɡ Ca bắt tới đây hay là ma xui quỷ khiến tự thân đi theo.

Nhưng những điều này không quan trọng nữa rồi, quan trọng chính là bây giờ cô đang ở trong nhà anh.

Vấn đề nan giải hiện tại là.

Trả nợ anh một đêm kích thích tốt cùng như thế nào? Muốn phương pháp kích thích gì đây?

Nhà Hướnɡ Ca nằm trên một đám mây. Người tu tiên không chú trọng việc ở đâu, nhưng xây nhà trên mây không phải tộc tu tiên bình thường nào cũng làm được. Cha mẹ Hướnɡ Ca hàng năm ở bên ngoài tu luyện, Hướnɡ Ca chỉ có một mình ở nhà.

Nhà của anh xây trên một đám mây, là một ngôi nhà nhỏ tao nhã lịch sự. Vách tường nóc nhà đều do mây dựng thành, thoạt nhìn vừa trắng vừa mềm. Nói là mây, thật ra giống linh khí của mây ngưng tụ hơn.

Năm đó Lâm Kim trẻ người non dạ nỗ lực dụ dỗ Hướng Ca, một trong những nguyên nhân chính là muốn đến nhà anh xem một chút.

Tâm nguyện này sau nhiều năm cuối cùng đã được thực hiện dễ như trở bàn tay.

Một khắc kia khi Lâm Kim được đưa đến nhà anh, giống như ngựa hoang giẫy thoát khỏi dây cương lăn lộn trên đám mây, còn chôn mặt xuống mây hít sâu một cái – kết quả bị sặc linh khí.

Cô lăn lăn trên mây đủ rồi, mới bị Hướng Ca xách vào trong phòng.

-----oOo-----

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiêu 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiêu 3

Edit: Ashe

Đây là lần đầu tiên Lâm Kim vào trong ngôi nhà trên mây của Hường Ca. Phòng của anh rất đơn giản, một cái giường, một cái bàn. Nhưng đặc biệt là tất cả những thứ này đều do những cụm mây mềm mại trắng xóa tạo thành. Hường Ca đã chiếm lấy cái ghế, Lâm Kim chỉ có thể lựa chọn ngôi xuống giường.

Đều nói người tu tiên không cần ngủ, nhưng Lâm Kim và Hường Ca là người tu tiên trẻ tuổi, còn chưa đạt tới trình độ kia. Bọn họ vẫn cần ngủ, hơn nữa cũng cần chỗ để ngồi tĩnh tọa. Mà người tu tiên đạt tới cảnh giới không cần ngủ thì thoảng cũng sẽ có dục vọng song tu*. Song tu khiến người ta rất phấn chấn vui vẻ.

(*) Hai người hòa hợp cơ thể cùng tu luyện lên đỉnh nha bà con :v

Lâm Kim khéo léo ngồi ở mép giường, chỉ đặt nửa mông trên giường của anh. Dè dặt nói: “Nhưng em không biết cái gì là kích thích tột cùng.”

“Trước đây em nghĩ thế nào?” Hương Ca không hề bỏ qua, tiếp tục nhìn chăm chăm cô.

“... Quên rồi, trước kia em cũng chưa từng nghiên cứu qua!” Làm chuyện hối hận, sẽ mãi mãi hối hận. Chuyện xấu hổ cứ bị lôi ra nói làm Lâm Kim rất lúng túng. Lâm Kim cúi gằm, không dám ngẩng đầu.

Hương Ca vắt chéo chân, nhìn hết sức lạnh lùng: “VẬY em còn dư lại vài thập niên, mấy trăm năm nữa cứ ở đây nghiên cứu kỹ đi.”

“Em nghiên cứu không ra...”

“Nằm xuống.”

Lâm Kim nghe lời ngoan ngoãn cởi giày, không hiểu làm sao lại nằm trên giường lớn của anh. Mà Hương Ca ngồi ở cái ghế bên cạnh, nghiêm túc chăm chú nhìn cô.

“Ummm nằm xuống, sau đó?” Bây giờ cô đang mặc váy, mắt tự nhiên khép hai chân lại, hai tay bắt chéo đặt ở trên bụng. Cô lúng túng muốn né tránh ánh mắt khó đoán của Hương Ca.

“Đề anh thử thuốc.”

“Không, không ỏn sao. Có thể chết người không...” Lâm Kim kinh ngạc, nghiêng đầu muốn ngồi dậy.

“Không chết được, chẳng qua là một ít viên đan nhỏ.” Hường Ca lấy từ nhẫn trữ vật ra một cái hộp tinh xảo, cười lạnh một tiếng: “Nói lại, em cảm thấy anh sẽ để em chết ư?”

Lâm Kim nuốt nước miếng một cái, cho rằng mình vẫn nên tin tưởng nhân phẩm của Hường Ca. Không bỏ được, dĩ nhiên không bỏ được. Còn chưa bắt đầu hành hạ cô, làm sao có thể để cô chết đây.

Hường Ca lấy từ trong hộp ra một viên đan dược hình tròn màu xanh nhạt.

“Nuốt đi.”

“Đan dược này có công hiệu gì vậy...” Màu sắc còn đẹp bất ngờ nữa.

“Nuốt rồi sẽ biết.”

“Vâng.” Lâm Kim yên lặng nhận lấy, nuốt vào, tiếp tục dè dặt nằm xuống.

Một lát sau, vẫn chẳng thấy chút phản ứng dị thường nào. Cô cảm thấy có lẽ mình đã uống phải thuốc giả. Dư vị sau khi nuốt hơi ngọt, là vị nho, có chút mùi thơm, vừa vào miệng liền tan, không tẻ lắm. Một viên đan dược có mùi vị như vậy đã là thành công.

Chẳng lẽ nhiệm vụ của cô bây giờ chính là thử mùi vị?

Sau đó Hường Ca lại lấy ra một viên đan dược màu hồng nhạt nhỏ như hạt trân châu.

“Nuốt.”

Lâm Kim một lần nữa thấp thỏm bất an nhận lấy, bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nghi ngờ đây là đan dược gì. Thuốc có vị đào, mùi thơm vừa vào miệng đã tràn ra. So sánh với viên thuốc vị nho kia, vị đào này ngọt hơn một chút.

“Em thấy vị nho ngon hơn cái này.”

Hường Ca vẫn mang bộ dáng bình tĩnh như cũ nhìn cô.

Không phải là cái loại đan dược kích tình gì đó chứ, không cần như vậy đâu, thật sự không cần.

Lần này dược liệu tác dụng rất nhanh – hóa ra là một viên thuốc ngứa.

Vài chỗ kỳ lạ trên cơ thể cô bắt đầu ngứa ngáy, ví dụ như nách, lòng bàn chân, lỗ rốn, còn có ngực.

“Không được gãi.”

Lời nói nhẹ nhàng tựa như ra lệnh. Thật ra thì cái loại ân ân ngứa này khó mà nhịn được. Giống như có người nhẹ nhàng thổi khí bên tai mình, toàn thân bỗng nhiên ngứa ngáy không cách nào ngăn lại. Chỉ có đưa tay gãi mới có thể giải quyết.

Lâm Kim cố gắng nhịn một chút, nhú mày. Hừ, không gãi mới là lạ.

Cô muốn giơ tay xoa một chỗ bị ngứa. Nhưng đợi ngón tay chạm đến da, cô lại không cách nào di động được. Có sức, nhưng mỗi lần sờ đến người lại biến thành vuốt ve.

Chuyện gì xảy ra vậy??? Tại sao đến gãi ngứa cho mình mà cô cũng không làm được???

Vì vậy cô nhớ lại mình đã ăn viên thuốc vị nho đầu tiên.

“Viên thứ nhất là phục tùng đan?!”

“Anh nói em ăn rồi sẽ biết mà.” Hương Ca cười xấu xa.

Lâm Kim cúi đến mức tròng mắt đều đỏ: “Sao anh lại rảnh rỗi như vậy!”

Công hiệu của thuốc ngựa cực kỳ tốt, hết lần này đến lần khác cô không tài nào gãy trúng được. Lâm Kim nhất cổ tác khí* ngồi dậy, bắt lấy tay Hương Ca trực tiếp dùng làm công cụ gãy ngựa cho mình.

(* NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Chỗ ngựa ngáy nhất chính là bên dưới ngực. Cô trực tiếp nhét tay Hương Ca vào cổ áo mình, vượt qua bộ ngực đầy đặn, đến chỗ phía dưới chà đi chà lại mấy lần. Hương Ca không nuôi móng tay, nhưng đã xử lý được liệu thời gian dài nên bàn tay có rất nhiều nốt chai, chặn bót cơn ngứa vô cùng tốt.

Thậm chí Lâm Kim còn không muốn kéo tay anh trong áo mình ra.

Đáng tiếc tay của Hương Ca không phải công cụ, là cơ thể sống. Tay anh tự ý hoạt động, túm lấy khuôn ngực đầy đặn, bóp một cái... Ừ, rất mềm rất êm, cực kỳ thoải mái.

Lâm Kim: "..."

Cô nhanh chóng bỏ tay anh từ trong người mình ra.

"Cho em giải dược!"

Lần này Hương Ca rất sáng khoái lấy là một viên đan dược màu vàng nhạt.

Lâm Kim quả thực không nhịn được nữa, giành lấy viên đan dược nuốt vào. Ô, lại là hương vị hoa quả. Cảm giác ngứa rớt cuộc dừng lại, Lâm Kim vừa nghỉ được một hơi, liền cảm giác bên dưới người hết sức ngứa. Mật dịch sền sệt đang từ từ chảy ra, thậm chí nơi đó còn hơi co giật. Lâm Kim có thể nhận ra quần lót mình đang dần ướt.

Nếu vừa rồi là ngứa ngoài da, thì lần này chính là ngứa ngứa trong lòng.

"Đây là..."

“Kịch tình đan.”

Rất tốt, rất thành thực.

Lâm Kim muốn, cô muốn nhịn xuống.

—— Hu hu hu, không nhịn được.

Cô không tự chủ kẹp chặt hai chân, cắn môi.

“Em có thể ở chỗ này tự an ủi.”

“...” Không, cô không thể.

“Tự an ủi đi, Lâm Kim.”

Viên đan phục tùng lại bắt đầu phát huy tác dụng...

-----oOo-----

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiều 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 6 – Giác mộng thứ sáu: Nữ tu tiên thâm mến VS nam ngạo kiều 4

Edit: Ashe

“Tự an ủi đi, Lâm Kim.”

Lâm Kim không phải là cô gái đơn thuần cái gì cũng chẳng biết, trong những đêm dài tịch mịch, thi thoảng cô cũng sẽ làm chút chuyện để thỏa mãn bản thân —— ví dụ như tự an ủi. Huống hồ cô còn từng có một đêm hoang đường như vậy với Hường Ca.

Nhưng cô chưa hề nghĩ tới việc ở trước mặt người khác tự an ủi bao giờ, dù người này có là Hường Ca.

Bây giờ cô không những bị uy hiếp, mà còn phải làm thật. Hay là nói không không chế được bản thân làm chuyện đó.

Nội tâm Lâm Kim hoàn toàn phản đối, nhưng hành động lại thành thật. Cô cắn môi, vén lên làn váy dài đến mắt cá chân, từ từ cởi xuống quần lót đã thấm đẫm mật dịch. Từ hông, đến chân, đến tận mắt cá chân, hoàn toàn được giải phóng.

Hai chân cô vẫn khép lại, ngập ngừng có nên mở ra không.

“Tiếp tục.”

Cô không thể làm gì khác hơn là hơi mở chân ra, vào lúc chuẩn bị bắt đầu thì ngừng một chút.

Lâm Kim bẹp bẹp miệng: “Tay em không sạch.”

“Tay anh rất sạch.”

Lâm Kim: “... Tự em làm.” Cô bỏ thái độ chậm chạp khi nãy đi, chuẩn bị đưa tay chạm vào nụ hoa.

Bàn tay cô liền bị Hương Ca túm được. Chỉ thấy Hương Ca tiện tay nhéo một viên “mây” trắng sạch mềm mại ở trên tường xuống.

Lâm Kim nhìn đến mức trợn mắt há mồm, sau đó viên “mây” này bị đặt vào trong tay cô, tan thành hơi nước. Tay trở nên ướt sũng, Hương Ca dùng khăn giấy thay cô lau sạch từng ngón tay một. Anh khẽ cúi đầu, lông mi dày rậm, ánh mắt trong veo, sống mũi thẳng, dáng vẻ chuyên tâm vẫn đẹp mắt như ngày nào. Lâm Kim có thể cảm nhận bàn tay mình và tay anh quấn quít, đụng chạm vào nhau, không cách nào thoát khỏi. Nhịp tim Lâm Kim chợt tăng lên, nhớ lại năm đó vì sao lại thích anh như vậy, haizz, còn không phải vì anh quá đẹp trai ư. Ai mà không thích người đẹp chứ???

“Có thể tiếp tục rồi.”

Những lời này vừa thốt ra, Lâm Kim cảm thấy người đàn ông này thật đáng ghét.

Cô thở ra một hơi, cũng biết nếu mình còn không làm, có lẽ sẽ bị tình dục hun cháy hồng não. Cô dùng cái tay mới được Hương Ca rửa sạch, một lần nữa chạm lên hạt đậu nhỏ, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn. Ngón tay cô lạnh như băng, đặt ở nụ hoa đang nóng lên vì kích tình đàn lại có chút khoái cảm không nói nên lời.

Mặt Lâm Kim đã đỏ ửng như hoa đào, Hương Ca vẫn chuyên chú như cũ.

“Có thể đừng nhìn em được không.”

“Không thể.”

Cô lựa chọn nhắm mắt, không nhìn anh nữa. Động tác trên tay tiếp tục, nhưng nội tâm bồi rối suýt chút nữa đã nhấn chìm cô. Dĩ nhiên cũng có một chút khoái cảm kéo đến.

Nhưng mà Lâm Kim tự an ủi có một khuyết điểm, đó là đôi với bản thân không ngoan độc xuống tay được. Xoa tới đến đó thì ngừng, thoải mái xong rồi liền dừng lại. Cô vừa mới làm mình run rẩy một chút đã ngưng tay, bắt đầu nho nhỏ thở dốc. Nhưng Hương Ca cho cô ăn loại kích tình đan công hiệu cực kỳ tốt, một làn sóng tình dục khác lại ào tới, cô không cách nào dùng việc xoa nắn đơn giản để giải quyết hết.

Lâm Kim nhát gan, không dám làm đến cùng, liền khẽ cắn răng hỏi: “Có thể không?”

“Có thể cái gì?” Hương Ca biết rõ còn cố hỏi.

“Cho em giải dược! Thuốc gì cũng được!”

“Không có giải dược.”

Màu đỏ hoa đào trên mặt Lâm Kim càng lan rộng: “Em không tin...” Giọng nói của cô cũng đã mang theo chút quyền rũ.

Đôi mắt Hương Ca trở nên thâm sâu: “Nếu em nguyện ý, anh chính là giải dược của em.”

Lâm Kim che mặt: “Anh ăn cắp lời kịch ở đâu vậy.”

“Bốn năm trước, em để quên trong túi đựng đồ của anh cuốn 《 Thượng tiên bá đạo yêu luyện khí em gái 》 .” Hương Ca trả lời đầu ra đầy làm cô không còn gì để nói.

Bảo sao mấy từ này nghe quen như vậy. Lúc ấy cô quả thật rất yêu thích cái loại tiểu thuyết nóng bỏng này, thỉnh thoảng khi cái túi đựng đồ giá rẻ của mình đầy chật sẽ cầu xin Hương Ca giúp cô giữ một ít đồ.

Lâm Kim không thể làm gì khác hơn là yếu ớt phản bác: “Tại sao em nói một câu, anh liền cãi lại một câu.”

“Anh không có, anh chỉ muốn làm em.”

“... Ngài cũng thật thẳng thắn.” Lâm Kim lười giằng co với anh, cũng không còn so đo trên người mình có phải chỉ vì đan dược nên mới phát tình hay không. Cô đột nhiên đứng dậy, hôn lên môi Hương Ca.

Đã nhiều năm như vậy, khả năng hôn môi của hai người vẫn không tiến triển chút nào, thật sự là say mê tu tiên, không có ý định tìm người khác song tu. Hai người chỉ là gương gao găm cắn lẫn nhau, găm cũng thật nồng nhiệt. Bọn họ cắn nuốt chán liền lăn đến trên giường.

Quần áo Hương Ca rất nhanh đã bị cởi bỏ. Hai người trần truồng hôn nhau chẳng có bất kỳ kỹ thuật gì cả.

Hương Ca đã sớm chào cò thẳng tắp*.

(* Nhất trụ kinh thiên: Trụ chống trời nha =))

Hành lang ẩm ướt của Lâm Kim bởi vì tác dụng của kích tình đan, cũng tiết ra thật nhiều dịch bôi trơn. Hương Ca chỉ cần nhích người ấn vào, liền thuận lợi hòa hợp làm một.

Sau khi hai người kết hợp, đôi bên rốt cuộc phát ra một tiếng kêu thoải mái.

“Sau này không cho phép em không từ mà biệt nữa.”

Lâm Kim thở hỏn hển, hỏi: “Tại sao?”

“Anh thích em.”

Lâm Kim không tiếp tục trả lời, hít một cái, bắt đầu len lén khóc. Cô sợ bị phát hiện, tựa đầu chôn vào bả vai Hương Ca, còn đưa tay ôm chặt lấy

Hướng Ca đang ở trên người mình, phảng phất giống như ôm lấy những năm tháng đã bỏ lỡ kia.

“Anh cảm thấy lần này vẫn chưa đủ kích thích, em thấy thế nào?”

Nghe những lời này, Lâm Kim quyết định rút lại hết đồng nước mắt cảm động vừa nãy: “Em không cảm thấy.”

Trả lời cô là một cú nhấp thật sâu.

Lâm Kim giận đến mức cào vào tâm lưng sáng bóng của anh một cái.

Sau đó Lâm Kim thật sự có rất nhiều lần kích thích tột cùng, ai bảo chồng của cô là người đặc biệt nghiên cứu đan dược dành cho thân thể chứ.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, cuối cùng Lâm Kim cũng tỉnh lại từ trong giấc mộng. Cô sờ ngực mình một cái, vui thích và khổ sở tràn đầy bên trong. Cô, cô, cô thật sự đi tu tiên??? Mặc dù cái loại tu tiên này không giống với trong tưởng tượng của cô...

Quên đi, như lời người bạn cô nói, chuyện tốt mừng thầm là được rồi.

Ở một thành phố khác Hướng Ca lại không nghĩ như vậy. Anh đang hoài nghi nhân sinh, gần đây luôn có những mảnh vụn giấc mơ xuất hiện. “Lâm

Kim, Lâm Kim? Lâm Kim là ai?” Hương Ca mở mắt ra, liền liên tục lẩm bẩm nhắc đến cái tên này.

Cái tên này rốt cuộc đã rõ ràng rồi. Anh đã tìm kiếm hai chữ ấy, nhưng vẫn không được gì. Hoặc là nhìn một cái liền biết không phải là người trong mộng.

Anh không tự chủ được xem lại tin nhắn của weibo ảo hôm trước. Mấy tin gửi tới đều là “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha”, rồi lại không có động tĩnh gì nữa. Anh rất nghi ngờ, tại sao người này cười, rất nhiều “ha”, lại còn lớn tiếng?

Nhìn qua đồng hồ vật cô ta gửi cho mình, có chút buồn cười. Hương Ca không chịu thua kém cũng phì cười.

-----oOo-----

Phần 7 – Giác mộng thứ 7: Nữ tổng tài bá đạo và tiểu thị tươi thanh thuần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 7 – Giác mộng thứ 7: Nữ tổng tài bá đạo và tiểu thị tươi* thanh thuần

(*) Tiểu thị tươi: Thường dùng để gọi những diễn viên nam Cbiz trẻ tuổi mới nổi.

Lâm Kim là CEO công ty đồ chơi lớn nhất cả nước, tuổi gần 33, đã có hai con trai với chồng cũ. Bên ngoài cô là nữ cường nhân nổi tiếng xinh đẹp, bên trong lại có sở thích bao nuôi thị tươi trẻ tuổi. Bởi vì cô rất thích vẻ đẹp trai và sức sống trên người bọn họ.

Là một doanh nhân có đạo đức và lương tâm, mỗi lần cô chỉ bao nuôi một cậu thị tươi, còn cần phải độc thân và tự nguyện. Cô xem mối quan hệ này như là bạn tình đổi bằng tiền.

Bình thường công việc bận rộn, cô cũng không có thời gian hẹn hò nhiều. Nhân viên cấp dưới đã tìm cho cô một tiểu thị tươi rất khôn khéo lại biết nghe lời. Gần đây, tiểu thị tươi của Lâm Kim rốt cuộc đã kiếm đủ tiền, cũng đạt được đủ tài nguyên, hiệp ước giữa hai người được giải trừ. Thư ký

nhANH chóng liên lạc với một nghệ sĩ nhỏ tuổi 18, hơn nữa bàn bạc thuận lợi, dự kiến sẽ ký hợp đồng vào hôm nay.

Thư ký xếp lịch hẹn cho Lâm Kim ký hợp đồng với tiểu thĩt tươi vào buổi chiều lúc 2 giờ 30. Lâm Kim tùy ý lật xem hồ sơ người này – 22 tuổi, mới tốt nghiệp đại học, gia cảnh nghèo khó, nhiệt tình diễn xuất.

Tướng mạo của cậu ta không phải là tuổi 18. Cho dù là ảnh chụp bình thường nhất, không có chút chỉnh sửa nào, cậu ta cũng tựa như đang dùng ánh mắt đào hoa nhìn người khác. Kèm theo đó còn có mấy tấm ảnh cuộc sống bình thường của cậu ta, tư thế đàng hoàng, thoải mái cởi mở, còn có hình dáng lúc chơi bóng rổ đồ mồ hôi nhễ nhại. Có thể thấy cậu ta không phải là bạch trảm kê* không vận động, dưới lớp quần áo thể thao còn lộ ra cơ bắp cứng rắn.

(*) Món ăn Quảng Đông, gà trắng luộc

2 giờ 20, Hương Ca đã tới bên ngoài phòng làm việc trước giờ hẹn.

“Vào đi.” Lâm Kim không kịp chờ đợi muốn biết người đàn ông ngoài đời thật có xinh đẹp như trong ảnh hay không.

Phòng làm việc của Lâm Kim nằm ở tầng cao nhất, sau lưng là cửa kính bán cầu dục 180 độ. Cô tùy tiện xoay bút, ánh mắt lại nhìn chằm chằm ra cửa. Cô thừa nhận, cô rất mong đợi.

Cửa phòng làm việc mở ra, người đi vào đầu là chính là thư ký tế nhị của cô. Đầu tiên anh ta cẩn thận hỏi thăm cô một chút. Sau đó chàng trai đẹp như trong tranh đẩy cửa bước vào.

Tóc ngắn màu đen được uốn khéo léo, tóc mái rủ xuống trên lông mày, một đôi mắt đào hoa thâm thúy. Làn da tái nhợt, khoác lên mình bộ âu phục xanh, hết lần này đến lần khác lộ ra sức sống chỉ có trên người thiếu niên.

Khi Lâm Kim đang đánh giá Hương Ca không chút nào che giấu, Hương Ca cũng quan sát Lâm Kim.

Tóc ngắn vừa đủ che lỗ tai, mặc đồ trắng, mi mắt thanh đạm, không nhìn ra tuổi. Trên mặt cô là nụ cười yêu kiều, cái nhìn thân thiện làm người khác hài lòng, cũng không phải bộ dạng thèm khát tình dục như trong tưởng tượng của cậu.

“Đây là boss của chúng ta, Lâm Kim, còn đây là Hương Ca.” Thư ký đứng tiêu chuẩn giới thiệu hai người cho nhau, mặc dù bọn họ đã sớm biết rõ.

“Xin chào.” Giọng nói của cậu cũng động lòng như bề ngoài vậy.

“Chào cậu.” Lâm Kim cười một tiếng, nhìn sang. Hai người cùng đối mắt. Cô không đứng lên, làm bộ không thèm để ý.

“Mời ngồi.” Lâm Kim để Hương Ca ngồi ở ghế đối diện mình.

“Chắc hẳn Hương tiên sinh đã hiểu nội dung hợp tác lần này của chúng ta chứ.” Thư ký thay Lâm Kim mở miệng, đặt hợp đồng xuống giữa bọn họ.

“Vâng.” Hương Ca dừng một giây, rồi mới đáp.

“Nếu như không có ý kiến gì, chúng ta có thể ký kết hợp đồng.”

Trước khi tới, cậu đã xem qua tất cả nội dung trong hợp đồng. Đôi chác rất công bằng, cậu bỏ ra thân thể, cô đưa tiền và tài nguyên.

Công ty của Lâm Kim mặc dù về lĩnh vực đồ chơi, nhưng phát triển tốt, mấy năm nay đã thành công chuyển sang đồ chơi thông minh, chen chân vào hàng ngũ các ngành công nghiệp mới nổi. Điện ảnh và truyền hình cũng là một hạng mục đầu tư tốt của họ, đã hoàn thiện vài sản phẩm điện ảnh cho thiếu nhi. Gần đây họ có kế hoạch mở rộng ngành công nghiệp điện ảnh và truyền hình ra ngoài đối tượng trẻ em, tài nguyên gì đó dĩ nhiên sẽ có.

Có lẽ Hương Ca rất thích điểm này nên mới nguyện ý cúi đầu đi theo. Cậu là một người đàn ông có dã tâm, phải có tiền và tài nguyên mới chen được chân vào giới giải trí. Cậu cần tài nguyên, Lâm Kim cần thể xác, hai người đều được cái mình muốn. Loại “hợp tác” này vô cùng công bằng.

Bọn họ chia ra, lần lượt ký tên trên hai bản hợp đồng.

“8 giờ tối nay, hy vọng có thể thấy cậu.” Lâm Kim cong môi, đẩy lên trước một tấm thẻ khóa căn hộ trong trung tâm của mình.

Hương Ca mặt không đổi sắc nhận lấy, tự nhiên bỏ vào túi.

7:50 PM, chuông cửa căn hộ của Lâm Kim vang lên.

Mở cửa cho Hương Ca là hai chú bé chỉ cao tới hông cậu, da trắng, giống hệt mẹ ở đôi mắt và cái miệng nhỏ. Năm nay hai cậu bé vừa tròn bảy tuổi, sinh đôi.

“Chào chú mới!”

Hương Ca: “...” Cậu bị gọi bằng chú, mặc dù kêu chú cũng không có gì sai, nhưng vấn đề là, tại sao Lâm Kim hẹn cậu nhưng con cô vẫn còn ở đây?

“Cậu tới rồi?” Bộ trang phục màu trắng trên người Lâm Kim vẫn chưa thay đổi, cô cũng đi tới cửa. Giọng điệu quen thuộc giống như tiếp vị khách thường xuyên tới nhà.

Hương Ca yên lặng.

“Nhiệm vụ tối nay của cậu chính là cùng xem phim với hai đứa nhỏ nhà tôi, sau đó giám sát bọn chúng đi ngủ.”

Hương Ca: “...” Cậu bắt đầu hoài nghi mình nghe nhầm, cũng ngờ rằng mình đang bị bắt làm gia sư dạy kèm tại nhà. Nhưng gia sư nhà nào lại có nhiệm vụ cùng ngồi xem phim chứ? Nhà nào dạy kèm mà cho tiền lương cao như vậy.

“Tôi cảm thấy chúng ta cần hiểu nhau thêm một chút, mới nên tiến hành bước kế tiếp.” Lâm Kim giải thích mình không phải cố ý đùa cậu, chỉ là tuy cô ham muốn yêu người đẹp, nhưng cũng không phải là ai đến cũng được. Cô thiên về việc hiểu qua nhau rồi mới tiến hành chút chuyện khác.

Vừa đúng lúc, các con của cô mỗi ngày đều rất buồn chán, cần bạn mới. Bạn mới đáng đáp đẹp mắt, nói không chừng sau này bọn chúng cũng có thể lớn lên ngon nghề như vậy.

Hương Ca lòng đầy tâm sự ngồi trên ghế salon, phục vụ hai người bạn nhỏ xem TV hai tiếng đồng hồ. Trên TV chiếu bộ phim công ty Lâm Kim mới phát hành, thích hợp cho trẻ em từ 6 đến 10 tuổi. Bọn chúng cũng rất ngoan, lúc xem phim một câu cũng không nói, chỉ ngoan ngoãn gặm trái cây.

Nhìn đôi mắt to trong veo như nước của bọn chúng, Hương Ca đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc đen tối.

Cậu đang hoài nghi mình, hoài nghi nhân sinh. Vào giờ phút này cậu ngồi ở đây có nghĩa lí gì.

Bộ phim vừa kết thúc, cậu liền bị tiễn khỏi nhà.

Một vài tháng kế tiếp, mỗi ngày Hường Ca không phải là hỗ trợ đưa đón trẻ em thì chính là phục vụ bọn nhỏ làm việc, xem ti vi. Làm việc vất theo giờ, tiền lại cao. Đến cuối tuần cậu còn có thể nghỉ đôi ngày. Đây là cái loại công việc kỳ diệu gì??? Kỳ diệu đến mức cậu hít thở không thông.

Rốt cuộc hai tháng kết thúc, sau khi bọn nhỏ đã đi ngủ, cậu chặn cánh cửa đang đóng lại, trầm giọng hỏi: “Chúng ta tách nhau đủ chưa?”

Lâm Kim ngẩn người, ngay sau đó nở nụ cười: “Cậu cảm thấy đủ thì chính là đủ rồi.”

-----oOo-----

Kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kết thúc

Edit: Ashe

“Tạm thời kết thúc đi.”

“Ý cậu là, muốn tiến hành bước tiếp theo sao?”

“Đúng.” Hường Ca vô cùng thản nhiên.

Sau khi tắt đèn phòng ngủ hai đứa nhỏ, Lâm Kim ngoắc ngoắc tay với Hường Ca, dẫn cậu tới căn phòng bên cạnh.

Đây là phòng của Lâm Kim, nơi cậu chưa bao giờ đặt chân tới. Rất sạch sẽ, chỉnh tề, có thể thấy cô giúp việc vừa chuyên nghiệp lại vô cùng có trách nhiệm.

Lâm Kim đã trải qua chiến trường, Hường Ca cũng không yếu. Hai cao thủ tình trường cùng làm đối phương đạt tới cao trào, dây dưa không dứt.

Rất nhanh Hường Ca đã có được điều mình mong muốn, lại không hề mở miệng xin hủy hợp đồng. Lâm Kim vẫn một mực đợi ngày ấy đến.

Một ngày nào đó, Lâm Kim bỗng có chút choáng váng, liền đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Cô bàng hoàng phát hiện ra mình đã có bầu một tháng.

Cô cũng không nói với Hường Ca, chẳng qua là cự tuyệt tiếp tục hoan ái, cũng rất ít khi gặp mặt cậu.

Chờ khi Hường Ca hoàn thành xong ba tháng quay phim kín, cái bụng Lâm Kim đã được bảy tháng.

Lần đầu tiên Hường Ca nổi giận trước mặt Lâm Kim, lớn tiếng quát hỏi: “Tại sao không nói cho tôi biết?”

Lâm Kim chậm rãi trả lời: “... Bởi vì tôi sợ cậu muốn phụ trách.”

Hường Ca: “Tôi không phải loại người không chịu trách nhiệm như cô!”

Sau đó Lâm Kim và Hường Ca bách niên giai lão*.

(*) Cùng sống với nhau đến trăm tuổi, đến lúc già

*

Tất cả các trường đại học trong nước hầu như đều khai giảng vào cuối tháng tám đầu tháng chín.

Ngày tựu trường mừng 1 tháng 9, trong thực tế Lâm Kim và Hường Ca đồng thời tỉnh lại. Hôm nay bọn họ phải tới khu nhà hành chính báo danh học kỳ mới.

Hường Ca đội mũ lưỡi trai đen, mặc áo phong ngắn tay. Xung quanh anh đều là người trộm nhìn chộp lén.

Lúc Lâm Kim thấy Hường Ca, còn có chút hoảng hốt. Dù sao ở trong mộng làm nhiều chuyện kích thích* như vậy, luôn cảm giác hơi có lỗi với anh ấy.

(*) Nguyên văn 酱酱酿酿 (tương tương cát cát): Đề cập đến những chuyện lén lút đáng xấu hổ, ví dụ như làm tình

Cô không thể làm gì khác hơn là giả bộ bình tĩnh, cúi đầu đi qua bên cạnh. Quả nhiên Hường Ca hoàn toàn không để ý tới cô. Lâm Kim thở phào nhẹ nhõm, đích thật anh chẳng có ấn tượng gì với giấc mơ của cô. Cô vui vẻ đi

ghi danh, lúc ra khỏi tòa nhà hành chính còn có bạn cùng lớp nhiệt tình chào hỏi: “Hey, Lâm Kim!”

Ngàn lần không ngờ tới, cô vừa bước ra khỏi cửa, liền bị tóm lấy cổ tay.

“Lâm... Kim?” Người nắm lấy tay cô lại chính là cái người cô cho rằng đã sớm đi khỏi, Hương Ca.

Khi cô đi ngang qua, anh liền có cảm giác quen thuộc, lại không phải người từng quen biết. Vì vậy anh đứng ở cửa chờ cô, tình cờ nghe được người khác gọi hai chữ “Lâm Kim”.

“Ha?” Lâm Kim quyết định giả vờ ngu.

Hương Ca cao hơn Lâm Kim không ít, sức lực cũng lớn, kéo cô tới lối đi ít người bên cạnh.

“Tổng tài? Tướng quân? Nha hoàn?”

Tim Lâm Kim đập như sắp nhảy ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là giả bộ mê mang.

“Kỹ thuật diễn của em quá kém.”

“Đàn em Hương Ca này, cậu sao vậy? Tôi không phải là Lâm Kim nha.” Lâm Kim cảm giác sắp có chuyện không ổn, vội vàng chối bỏ thân phận của mình.

“Thử một chút liền biết.” Hương Ca cứ như vậy kéo cô lên xe của anh, chạy thẳng về căn nhà cạnh trường học của mình.

Lâm Kim làm sao có thể ngăn cản được cảm dỗ của Hương Ca. Trong cơn tình mê ý loạn, bọn họ liền làm chuyện mà người trưởng thành nên làm.

Hương Ca đã chắc chắn Lâm Kim là người phụ nữ từng xuất hiện trong giấc mơ của anh nhiều lần.

“Em muốn hẹn hò với anh không?”

“Được.” Lâm Kim không hề suy nghĩ thêm.

Tính toán gì chứ, sáng nay có rượu sáng nay say. Chuyện của tương lai ai biết được?

Hãy để chúng ta cùng nhau mong đợi tương lai tốt đẹp đi.

-----oOo-----